

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์

นางสาวลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

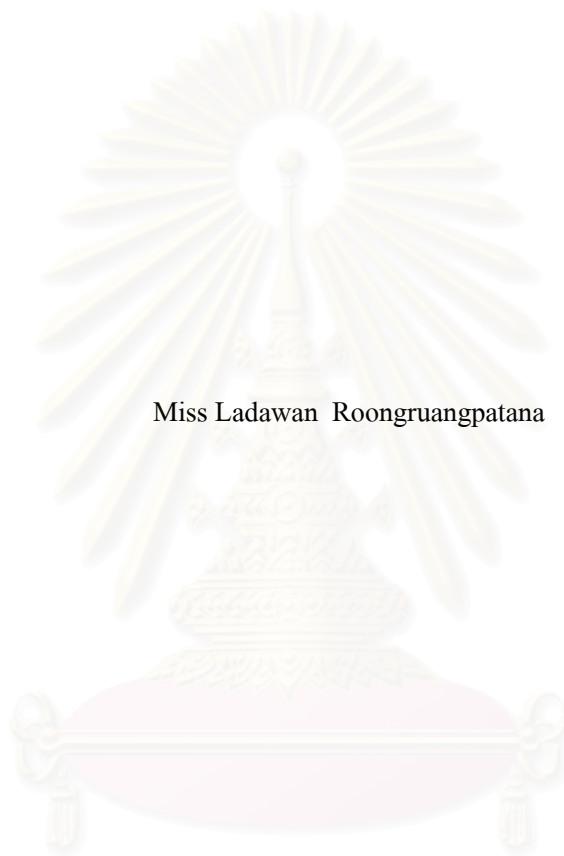
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-1765-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PREVENTIVE BEHAVIOR FROM BECOMING RAPE VICTIMS
OF FEMALE TEENAGERS IN SIAM SQUARE

Miss Ladawan Roongruangpatana

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2005

ISBN 974-14- 1765- 9

ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา : พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์. (PREVENTIVE BEHAVIOR FROM BECOMING RAPE VICTIMS OF FEMALE TEENAGERS IN SIAM SQUARE) อ.ที่ปรึกษา: รศ.ดร.ปรีชา คุวินทร์พันธุ์, อ.ที่ปรึกษาร่วม :อ. จุติยา เพชรมณี 134 หน้า. ISBN 974-14-1765-9.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุการตกเป็นเหยื่อข่มขืนและพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมมาตรการป้องกันภัยข่มขืนของวัยรุ่นหญิงต่อไป โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ แบ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจำนวน 200 คน และจากการสัมภาษณ์ จำนวน 7 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วยวิธี t-test และ One-Way Anova

ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ อยู่ในระดับปฏิบัติมาก โดยวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน ส่วนวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน การที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่อยู่ในบ้านของคนใกล้ชิด วัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน และวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
สาขาวิชาสังคมวิทยา
ปีการศึกษา 2548

ลายมือชื่อนิติศ.....*ลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา*
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....*ปรีชา คุวินทร์พันธุ์*
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....*จุติยา เพชรมณี*

4681151024 : MAJOR SOCIOLOGY

KEY WORD : PREVENTIVE BEHAVIOR FROM RAPE VICTIMS / RAPE VICTIMS / FEMALE TEENAGERS / CRIME / CRIMINOLOGY

LADAWAN ROONGRUANGPATANA : PREVENTIVE BEHAVIOR FROM BECOMING RAPE VICTIMS OF FEMALE TEENAGERS IN SIAM SQUARE. THESIS ADVISOR : ASSOCIATE PROFESSOR. PREECHA KUWINPANT, Ph.D., THESIS COADVISOR : THITIYA PETMUNEE, 134 pp. ISBN 974-14-1765-9.

The objectives of this research was to study the causes of becoming rape victims and preventive behavior from becoming rape victims of female teenagers. This research might be used to suggest the measure of preventive behavior from becoming rape victims of female teenagers.

The samplings were female teenagers in Siam Square. Seven people were interviewing for detailed information and questionnaires were used to collect relevant information from 200 people. The analysis was done by SPSS program. Forms of statistical analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test and one-way anova test.

The study found that the level of preventive behavior from becoming rape victims of female teenagers in Siam Square was high. Those female teenagers in Siam Square who stayed at different risk times had no difference in preventive practices. In short, female teenagers in Siam Square who stayed at different risk places had different preventive methods. Female teenagers who were in desolate places were conscious of preventive manners higher than those who were in their intimate houses. Female teenagers in Siam Square who stayed at different risk situations had no different in preventive behavior. Finally, female teenagers in Siam Square who had different knowledge of becoming rape victims were not different in their prevention of rape.

Department of Sociology and Anthropology	Student's signature	Ladawan Roongruangpatana
Field of study	Sociology	Advisor's signature
Academic year	2005	Co-advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็เพราะได้รับความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมและคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา คุวินทร์พันธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้เสียสละเวลา และให้คำปรึกษาชี้แนะ อาจารย์จิตติยา เพชรมณี ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ได้เสียสละเวลา คอยให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ตลอดมาและคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอ มา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย และรองศาสตราจารย์สุพัตรา สุภาพ ที่ให้คำแนะนำ ช่วยแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาวิทยานิพนธ์จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ด้วยดี อาจารย์ศุมนทิพย์ จิตสว่าง ที่ให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์และการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลแก่ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณทุกท่านไว้เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ของหลักสูตรภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันมีค่าแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อวิรัตน์ คุณแม่ชัชฎา คุณยายเข็มไฉ่ คุณลุง และคุณป้า ที่กรุณาให้การสนับสนุนช่วยเหลือในหลายๆเรื่องและอยู่เคียงข้างผู้วิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณพี่สุพรรณ และน้องชายทั้งสองคน ที่ช่วยเหลือในหลายๆเรื่องและเป็นกำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณพี่ๆและเพื่อนๆของงานสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลศิริราช ที่คอยถามไถ่ความคืบหน้ามาโดยตลอด ขอขอบคุณนางสาวบุษญารัตน์ วงศ์ลักษณ์พันธ์ ร้อยตำรวจเอกลิขิต วัฒนอมเชื้อ ร้อยตำรวจโทศุภชัย ประไพพนพ นางสาวทิวาพรรณ อายุวัฒน์ นายกิตติศักดิ์ สุจริตธุระการ นายวรพล ชุ่มชวย ร้อยตำรวจโทธัญณภัทร เต็มคิด ร้อยตำรวจเอกธราธิป แข่งคุ้ม และร้อยตำรวจเอกศุภกร ธัญญกรรม ซึ่งเป็นเพื่อนๆอาชีวศึกษาปีที่ 46 ทุกคน ที่คอยช่วยเหลือในหลายๆเรื่อง และให้กำลังใจมาโดยตลอด อีกทั้งขอขอบคุณบุคคลที่อาจมิได้กล่าวถึง ณ ที่นี้ สำหรับความห่วงใยต่างๆ ที่มีให้ สุดท้ายนี้ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบแต่ บิดา มารดา คณาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนร่วมในงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
3. ขอบเขตในการวิจัย.....	6
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา.....	7
2. แนวคิดเรื่องเหยื่ออาชญากรรม.....	23
3. แนวคิดเรื่องการป้องกันอาชญากรรม.....	32
4. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	39
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	49
6. สมมติฐาน.....	50
7. นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	50
8. นิยามศัพท์ทั่วไป.....	52
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	53
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	53
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
4. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
6. เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น.....	57
7. การแปลข้อมูล.....	58

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
2. ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน กระทำชำเรา.....	65
3. ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา.....	75
4. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำ ชำเรา.....	77
5. การแสดงข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง.....	83
6. ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์.....	84
5 การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผลการวิจัย.....	96
สมมติฐานที่ 1.....	97
สมมติฐานที่ 2.....	98
สมมติฐานที่ 3.....	102
สมมติฐานที่ 4.....	104
6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	106
1. สรุปผลการวิจัย.....	106
2. สรุปการพิสูจน์สมมติฐาน.....	109
3. ความรู้ที่ได้จากการวิจัย.....	110
4. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการวิจัย.....	113
5. ข้อเสนอแนะ.....	113
รายการอ้างอิง.....	114
ภาคผนวก.....	122
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	134

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงสถิติคดีข่มขืนกระทำชำเราทั่วประเทศ ระหว่าง พ.ศ.2542-2548.....	3
2	แสดงสถิติคดีข่มขืนกระทำชำเรา ในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่าง พ.ศ.2541-2548.....	3
3	แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนในบริบทสังคมไทยในช่วงกาลเวลาที่แตกต่างกัน 16 ปี.....	28
4	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่าง.....	60
5	แสดงจำนวนและร้อยละสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง.....	61
6	แสดงจำนวนและร้อยละอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง.....	61
7	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่...	62
8	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง.....	62
9	แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
10	แสดงจำนวนและร้อยละลักษณะที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง.....	63
11	แสดงจำนวนและร้อยละลักษณะการแต่งกายของกลุ่มตัวอย่าง.....	64
12	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่เฝ้าต่อการถูกข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	64
13	แสดงจำนวนและร้อยละของการรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดที่เคยอยู่ในสถานการณ์เฝ้าต่อการถูกข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	65
14	แสดงจำนวนและร้อยละของการรับรู้ช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	65
15	แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่คิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	66
16	แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันของกลุ่มตัวอย่าง.....	66
17	แสดงจำนวนและร้อยละของความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนในช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันของกลุ่มตัวอย่าง.....	67
18	แสดงจำนวนและร้อยละของการรับรู้สถานที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	67

ตารางที่	หน้า	
19	แสดงจำนวนและร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	68
20	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่าง คิดว่าต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว.....	70
21	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่ที่กระทำความผิด.....	70
22	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง.....	71
23	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	72
24	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างเคยอยู่ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา	74
25	แสดงจำนวนและร้อยละของความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	75
26	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	76
27	แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของกลุ่มตัวอย่าง.....	77
28	แสดงจำนวนและร้อยละของวิธีการป้องกันตัวถ้าตกอยู่ในสถานการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง.....	82
29	แสดงจำนวนและร้อยละของวิธีการต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี ของกลุ่มตัวอย่าง.	83
30	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน.....	97
31	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน.....	98
32	แสดงการทดสอบความแปรปรวนของข้อมูลโดยวิธี Test of Homogeneity of Variances.....	99

ตารางที่	หน้า	
33	แสดงการทดสอบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราในแต่ละสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยเปรียบเทียบสถานที่เสี่ยงแต่ละแห่ง.....	100
34	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน.....	102
35	แสดงผลการวิเคราะห์หาความแตกต่างของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน.....	104
36	แสดงผลการสรุปการทดสอบสมมติฐาน.....	105

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสถานการณ์ของสังคมไทยในปัจจุบัน ที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม อีกทั้งความเจริญก้าวหน้าต่าง ๆ ทางด้านเทคโนโลยี สมัยใหม่ ส่งผลให้เกิดปัญหาสังคมต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย

ปัญหาอาชญากรรมถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง เพราะอาชญากรรมได้ทำลาย ความสงบสุขและสร้างความเสียหายให้แก่ประชาชนและสังคม อีกทั้งยังก่อให้เกิดผลกระทบทั้ง ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน รวมทั้ง เป็นผลต่อความมั่นคงและเสถียรภาพของรัฐบาลอีกด้วย

สุพจน์ สุโรจน์ (อ้างถึงใน นภาพันท์ เลิศภัทรภรณ์, 2545 : 2) ได้กล่าวถึงผลของ อาชญากรรมไว้อย่างน่าสนใจ 3 ประการ คือ

1) ผลกระทบโดยตรงต่อประชาชนในฐานะผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรมที่อาจเกี่ยวข้องกับ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ซึ่งบางครั้งประเมินเป็นเงินไม่ได้ และยังมีผลกระทบต่อเนื่อง ถึงครอบครัว ญาติพี่น้องผู้เสียหายด้วย

2) ผลกระทบต่อเสถียรภาพของรัฐบาล สังคมที่มีอาชญากรรมมากเกินระดับที่ประชาชน จะทนได้ รัฐบาลของสังคมนั้นย่อมได้รับผลกระทบในแง่ของความไม่เชื่อถือของประชาชนที่มีต่อ รัฐบาล เนื่องจากไม่สามารถให้ความคุ้มครองและให้ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของ ประชาชนได้

3) ผลต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม เพราะเป็นการบั่นทอนและ ขัดขวางความพยายามในการพัฒนาประเทศ ทำให้การพัฒนาประเทศไม่บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และยังส่งผลกลับให้เพิ่มปัญหาอาชญากรรมมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ในบรรดาอาชญากรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นคงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า อาชญากรรมทางเพศในคดี ความผิดข่มขืนกระทำชำเราเป็นอาชญากรรมทางเพศที่ร้ายแรง กลุ่มเพื่อนหญิงเป็นองค์กรเอกชน

หน่วยงานหนึ่ง ซึ่งทำงานเกี่ยวข้องกับปัญหาของสตรีได้ให้ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเราไว้ว่า การข่มขืนคือ การสะท้อนถึงความสัมพันธ์ของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ในรูปของผู้แข็งแรงกว่ากระทำต่อผู้อ่อนแอกว่า ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การข่มขืนมิใช่เรื่องของการระบายความกำหนัดทางเพศเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศที่ไม่สามารถหักห้ามได้ แต่เป็นการแสดงอำนาจของชายเหนือสิทธิทางร่างกายของหญิง การข่มขืนนับเป็นรูปแบบหนึ่งในหลายรูปแบบที่ชายแสดงความก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงต่อหญิง ซึ่งรูปแบบที่ชายแสดงความก้าวร้าวทางเพศมีตั้งแต่การเบียดเสียด การทำอนาจารบนรถเมล์ และทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นถึงขั้นที่สามีตบตีภรรยา การบังคับทารุณกรรมหญิงให้ค้าประเวณี ไปจนถึงการบังคับข่มขืนใจให้ร่วมประเวณี ซึ่งเป็นการแสดงความก้าวร้าวทางเพศที่รุนแรงที่สุด และการข่มขืนยังถือเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของการกระทำผิดของผู้ชายต่อผู้หญิงที่ทำให้เกิดผลที่กระทบกระเทือนต่อชีวิตของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออย่างรุนแรง

การข่มขืนกระทำชำเรานั้นเป็นอาชญากรรมที่อยู่ในความสนใจของประชาชน และกระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของสมาชิกในสังคมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะมีผลกระทบโดยตรงต่อผู้เสียหายที่ถูกข่มขืนซึ่งจะได้รับผลกระทบที่เลวร้าย เกิดความรู้สึกเศร้า เสียใจ หวาดกลัว และเกิดความรู้สึกมีมลทิน ดูถูกตนเอง รู้สึกว่าตนเองไร้ค่า ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ผู้ถูกข่มขืนบางรายคิดฆ่าตัวตายและมีอีกหลายรายที่เกิดประสาทหลอนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นทำให้สูญเสียทรัพยากรบุคคลากรที่มีคุณค่าของสังคมไปด้วย

อาชญากรรมทางเพศในคดีความผิดข่มขืนกระทำชำเรา นับวันจะมีรูปแบบ ปริมาณ และความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น ดังที่ปรากฏเป็นข่าวตามสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ มูลนิธิเพื่อนหญิงได้รวบรวมสถิติข้อมูลภัยทางเพศจากหนังสือพิมพ์รายวัน 5 ฉบับ ได้แก่ มติชน ข่าวสด ไทยรัฐ เดลินิวส์ และกรุงเทพธุรกิจ พบว่าระหว่างปี พ.ศ.2541 – 2544 มีข่าวข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นเกิดขึ้น 743 กรณี ได้แก่ ประเภทข่มขืน 558 กรณี , ประเภทข่มขืนและฆ่า 114 กรณี , ประเภทมโทรม 59 กรณี และประเภทมโทรมและฆ่า 12 กรณี

ซึ่งในความเป็นจริง จำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเราคงมีจำนวนมากกว่านี้ แต่ไม่เป็นข่าวเนื่องจากสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมไทยถือเป็นเรื่องน่าอับอายไม่ควรเปิดเผย แม้ว่าการข่มขืนกระทำชำเราจะเป็นการกระทำผิดกฎหมายก็ตาม ซึ่งหากเหยื่อตกเป็นข่าวก็จะได้รับความเสียหายมากขึ้นทำให้ผู้เสียหายส่วนหนึ่งไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดี อีกทั้งอายุของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการ

คุกคามทางเพศก็มีอยู่ทุกวัย จากงานวิจัยของจุฬารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ระบุว่า ผู้ถูกข่มขืนจะอยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 11-15 ปีมีจำนวนผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มอายุระหว่าง 16-20 ปี และอายุของผู้ถูกข่มขืนก็มีแนวโน้มอายุที่ลดลง

ตารางที่ 1 สถิติคดีข่มขืนกระทำชำเราทั่วประเทศ ระหว่าง พ.ศ.2542-2548

ปีพ.ศ.	จำนวนคดีที่ได้รับแจ้ง	จำนวนที่จับได้
2542	3,913	2,525
2543	4,020	2,615
2544	3,844	2,534
2545	4,435	2,548
2546	4,811	1,703
2547	5,041	1,854
ม.ค.-ก.ย.2548	3,819	1,842

ที่มา : www.police.go.th/dn_main.htm

ตารางที่ 2 สถิติคดีข่มขืนกระทำชำเราในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่าง พ.ศ.2541-2548

ปีพ.ศ.	จำนวนคดีที่ได้รับแจ้ง	จำนวนที่จับได้
2542	425	253
2543	495	294
2544	380	223
2545	571	263
2546	518	88
2547	612	102
ม.ค.-ก.ย.2548	424	73

ที่มา : www.police.go.th/dn_main.htm

สถิติคืออาญาข้างต้นนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นและมีผู้มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วยังเกิดการข่มขืนกระทำชำเราอีกจำนวนมากที่ผู้เสียหายไม่ได้เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจะต้องเปิดเผยเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียดและย้อนกลับไปถึงชีวิตส่วนตัว โดยเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศ ซึ่งในสังคมไทยทั่วไปถือเป็นเรื่องน่าอาย เป็นความลับส่วนตัวที่ควรปกปิด การแจ้งความนอกจากจะเป็นการเปิดเผยสิ่งที่น่าอับอายแล้ว ยังอาจได้รับการดูตราหน้าจากสังคมอีก สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการทำให้ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนได้รับความกระทบกระเทือนหนักยิ่งขึ้น ทำให้การกลับมาดำรงชีวิตในสังคมดั้งเดิมเป็นสิ่งที่ยากลำบากขึ้นไปอีก อีกทั้งสถิติคดีข่มขืนกระทำชำเรามีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นและการจับผู้กระทำผิดมาลงโทษกลับมีจำนวนลดลง อาจเพราะผู้กระทำผิดมีสถานะเหนือกว่าผู้เสียหายทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม หรือด้วยเงื่อนงำของความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำผิดกับเหยื่อทำให้เหยื่อไม่สามารถบอกใครได้ หรือเพราะเหยื่อถูกฆ่าตาย ทำให้พยานหลักฐานที่มีอยู่แล้วค้นพบยากขึ้น คดีเช่นนี้จึงสืบพิสูจน์ยาก เพราะผู้กระทำผิดจะประกอบอาชญากรรมในที่ลับตา ส่วนเหยื่อที่รอดพ้นจากความตายบางครั้งเมื่อเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม จะรู้สึกถูกตอกย้ำ จากขั้นตอนการพิสูจน์ความจริงซึ่งต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการดำเนินคดี จนบางครั้งรู้สึกเจ็บปวดมากกว่าการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ในการดำเนินคดีเมื่อมีข้อสงสัยและไม่มีพยาน ในที่สุดศาลจึงต้องยกฟ้องและปล่อยตัวผู้กระทำผิดไป โดยผู้กระทำผิดก็ไม่ได้รับโทษตามกฎหมาย ทำให้ผู้กระทำผิดได้ใจและฮึกเหิมกล้ากระทำความผิดซ้ำอีก

จากการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) พบว่าผู้หญิงที่มักตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนในแต่ละวันมักจะเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยลงเรื่อย ๆ โดยส่วนใหญ่เป็นสาวแรกรุ่นอายุระหว่าง 11-15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16-20 ปี ผู้กระทำความผิดทางเพศได้มีการเปลี่ยนแปลงความสนใจในกลุ่มเป้าหมายจาก “กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป” ซึ่งเคยเป็น “กลุ่มเสี่ยง” ในการตกเป็นเหยื่อเมื่อครั้งอดีตจากงานศึกษาของสุบรรณ พันธ์วิลาสและคณะ (2528) มาเป็น “กลุ่มนักเรียนนักศึกษา” แทน ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มเด็กดี อ่อนเยาว์ต่อโลก และบริสุทธิ์สดใส ดังที่ผู้กระทำความผิดทางเพศแสดงทัศนะ คำนิยมในเรื่องเพศของตนว่า “การได้ร่วมเพศกับคนกลุ่มนี้จะช่วยให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์” และ “ที่จริงแล้วผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การหลับนอน” รวมทั้งค่านิยมที่ว่า “การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกรุ่นทำให้ดีต่อสุขภาพกายและจิต” ซึ่งลักษณะของเหยื่อเหล่านี้มีทั้งกลุ่มผู้หญิงที่ชอบเที่ยว สนุกสนาน ไม่ถือตัว และเด็กเรียบร้อยจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่จะมีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายหล่อแหลมและไม่ระมัดระวังตัว อีกทั้งการข่มขืนกระทำชำเรายังมักเกิดจากบุคคลใกล้ชิดมากกว่าที่จะเป็นบุคคลแปลกหน้า อีกทั้งจากการศึกษายังพบว่าเหยื่อ

ที่ถูกข่มขืนมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในสังคมไทยที่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เช่น การเตรียมสเปรย์ไว้ใกล้มือที่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีเพื่อหยุดยั้งพฤติกรรมเบื้องต้นของผู้คุกคามที่มีกำลังมากกว่า หรือแม้แต่เตรียมอาวุธบางอย่างเพื่อป้องกันตนเอง ดังนั้นผู้หญิงกลุ่มนี้จึงถือเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อของการข่มขืนกระทำชำเรา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่กลุ่มเสี่ยงนี้จะต้องรู้จักวิธีการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

ดังเช่น จากข่าววันที่ 14 ตุลาคม 2547 (www.thairath.co.th) “**นร.สาวอีตู่ใจหั่นกัลดลินขาดแผ่นเลือดสด!**” นางสาวเอ้ (นามสมมติ) อายุ 17 ปี ถูกหนุ่มมโกลีบ้านอายุ 20 ปี พยายามจะข่มขืนแต่นางสาวเอ้กัลดลินคนร้ายขาดและคนร้ายหลบหนีไป ซึ่งคดีนี้ผู้เสียหายรอดพ้นจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืน อีกทั้งผู้กระทำผิดก็ถูกตำรวจจับและถูกดำเนินคดีตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจากข่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายที่พยายามต่อสู้ข่มขืนเพื่อไม่ให้ถูกข่มขืนนั้น มีโอกาสที่จะหลุดรอดจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนได้

จากงานวิจัยและข่าวที่เกิดขึ้น จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมกรรมการข่มขืนสามารถเกิดขึ้นได้กับผู้หญิงทุกคน ทุกวัย แต่ผู้หญิงที่อยู่ในช่วงอายุ 15-25 ปี ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยที่ต้องออกนอกบ้านเพื่อไปศึกษาเล่าเรียน ประกอบอาชีพ มีการคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง คนรู้จัก ตลอดจนคนรักที่เป็นเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระเสรี มีการแต่งกายตามกระแสแฟชั่น ซึ่งการแต่งกายบางอย่างก็ดูล่อแหลมไม่ปลอดภัย เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว นุ่งกางเกงขาสั้น อีกทั้งการที่วัยรุ่นหญิงมีอิสระเสรีในการไปไหนมาไหนในยามวิกาล เช่น การเที่ยวสถานบันเทิงในเวลากลางคืน ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นวัยรุ่นหญิงจึงถือว่าเป็นกลุ่มเสี่ยงที่สามารถตกเป็นเหยื่อข่มขืนได้ ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมุ่งศึกษาถึงมาตรการการป้องกันภัยข่มขืนของวัยรุ่นหญิง เพื่อที่จะได้ทราบถึง ความรู้ และพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองมิให้ตกเป็นเหยื่อข่มขืน เพื่อที่จะได้นำผลจากการศึกษาเป็นแนวทางในการส่งเสริมการป้องกันภัยข่มขืนของวัยรุ่นหญิงต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสาเหตุของการตกเป็นเหยื่อข่มขืน
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์

3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมมาตรการการป้องกันภัยข่มขืนของวัยรุ่นหญิงต่อไป

3. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงความคิดเห็น ความเชื่อ และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิง โดยศึกษากลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ไม่เคยถูกข่มขืนที่มีอายุตั้งแต่ 15-25 ปี ที่มาเที่ยวในบริเวณย่านสยามแสควร์ ซึ่งถือเป็นแหล่งรวมวัยรุ่นที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร และผู้ศึกษาจะเก็บข้อมูลในวันเสาร์-อาทิตย์ โดยใช้เวลาในการเก็บข้อมูลเป็นระยะเวลา 5 เดือน

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสาเหตุของการตกเป็นเหยื่อข่มขืน
2. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์
3. เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนของวัยรุ่นหญิงในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืน
4. สามารถใช้ข้อมูลจากการวิจัยเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายและมาตรการในการป้องกันแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราวัยรุ่นหญิงต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี พร้อมทั้งผลงานวิจัยอื่น ๆ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแยกประเด็นออกเป็น ส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา
2. แนวคิดเรื่องเหยื่ออาชญากรรม
3. แนวคิดเรื่องการป้องกันอาชญากรรม
4. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา

1.1 ความผิดเกี่ยวกับเพศ (Sexual Offense) (วิภากรณ์ คงเจริญ, 2530 : 23-25)

เมื่ออาชญากรรมหมายถึง ปราบกฏการณ์หนึ่งทางสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล ซึ่งการกระทำนั้น ๆ ถือว่าเป็นความผิด และฝ่าฝืนต่อข้อห้ามที่กฎหมายบัญญัติไว้ และผู้กระทำผิด จะต้องได้รับการลงโทษ การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) จึงเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่งซึ่งตามกฎหมายของนานาประเทศ ถือเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศ (Sexual Offense) การกำหนดความผิดเกี่ยวกับเพศนี้ เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองศีลธรรมของประชาชนในการกระทำต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเพศ ซึ่งมีความจำเป็นในสังคมที่มนุษย์ต้องอาศัยร่วมกัน เฉกเช่นเดียวกับการให้ความคุ้มครองในชีวิต และทรัพย์สินของปัจเจกชน มิให้เกิดการกระทำการในทางเพศได้ตามใจชอบโดยปราศจากความผิด เพื่อมิให้เกิดความปั่นป่วน และเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อย รวมทั้งศีลธรรมอันดีในสังคม

ความผิดเกี่ยวกับเพศ (Sexual Offense) ถ้าพิจารณาในแง่จิตวิทยา มักถือเป็นการแสดงออกทางเพศของบุคคลซึ่งผิดปกติ ความผิดปกตินี้เชื่อกันว่ามีความสัมพันธ์กับความบกพร่องของพัฒนาการทางเพศและจิตใจของบุคคล ความผิดเกี่ยวกับเพศแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ความผิดทางเพศซึ่งไม่ร้ายแรง เรียกว่าเป็นการกระทำอันควรขายหน้าต่อธารกำนัล (Indecent Exposure) หรือที่เรียกทางจิตวิทยาว่า Exhibitionism ผู้กระทำมีเจตนาเปิดเผยร่างกาย เปลือยกาย หรือกระทำการลามกอื่น ๆ กฎหมายอังกฤษให้คำนิยามนี้ไว้ใน “Vagrancy Act ค.ศ. 1824” ว่า “การเปลือยร่างกายของบุคคลโดยมีเจตนาดูหมิ่นต่อสตรี” ผู้กระทำความผิดประเภทนี้จะไม่มีความผิดทางเพศที่รุนแรงมากไปกว่าการเปิดเผยอวัยวะเพศ

2. ความผิดทางเพศซึ่งร้ายแรง ความผิดเหล่านี้ได้แก่ ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้กำลังขู่เข็ญ หรือใช้อาวุธ และในบางกรณีประกอบด้วยเหตุอุกฉกรรจ์ที่ทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย เนื่องจากการกระทำความผิดที่เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงทางสังคม สะเทือนขวัญ และกระทบกระเทือนต่อศีลธรรมต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

1.2 ความหมายของการข่มขืนกระทำชำเรา

การข่มขืนกระทำชำเราตามบทบัญญัติของกฎหมาย (ปริญญา จิตรกรรณที่กิจ, 2539 : 5) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 3 แห่งพ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2525 บัญญัติว่า

“ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาตน โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกโทษตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

การกระทำความผิดตามวรรคแรก ได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุระเบิด หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต”

จากข้อความในบทบัญญัติมาตรา 276 วรรคแรก สามารถแยกองค์ประกอบความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ดังนี้ (นฤพนธ์ จ้อยทองมูล, 2544 : 33)

1. การข่มขืน
2. การกระทำชำเรา
3. การกระทำต่อหญิงที่มีใช้ภรรยาของตน
4. การกระทำโดยมีเจตนา

องค์ประกอบที่ 1 คำว่า ข่มขืน หมายถึง การข่มขืนใจ โดยใช้กำลังบังคับโดยอีกฝ่ายหนึ่ง มิได้ยินยอมโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจ ซึ่งจะต้องทำด้วยลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ตามกฎหมาย กำหนดมี 4 ประการ คือ

- (1) การข่มขืนด้วยประการใด ๆ อาจเป็นทางวาจา หรือทางร่างกาย เช่น ขู่ว่าจะฆ่า
- (2) โดยใช้กำลังประทุษร้าย หมายความว่า ประทุษร้ายต่อร่างกายหรือจิตใจ
- (3) โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น ให้อาที่ ทำให้สลบ มึนเมา หรือ สกศกจิต หรือหญิงไม่อาจช่วยตนเองได้ เช่น พิกการปัญญาอ่อน เป็นต้น
- (4) ทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าเป็นบุคคลอื่น เช่น การลักหลับหญิงเข้าใจว่าเป็นสามีของตน เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 2 การกระทำชำเรา หมายถึง การร่วมประเวณี (ร่วมเพศ) ระหว่างชายกับ หญิง โดยอวัยวะสืบพันธุ์เพศชาย ล้วงล้ำเข้าไปในช่องคลอดของหญิงแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

องค์ประกอบที่ 3 การกระทำต่อหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน หมายถึง หญิงอื่นซึ่งมิใช่ ภรรยาของผู้ทำการข่มขืน แต่ถ้าหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราเป็นภรรยาแล้ว กฎหมายถือว่าไม่มีความผิด แม้หญิงจะไม่ยินยอมก็ตาม

องค์ประกอบที่ 4 การกระทำโดยเจตนา หมายถึง การที่ผู้กระทำมีเจตนาจะข่มขืน กล่าวคือ ผู้กระทำมีความตั้งใจและรู้สำนึกว่าตนกำลังทำการใดอยู่และทราบว่ากระทำนั้นจะก่อให้เกิดผล อย่างไร

จากที่กล่าวมาเป็นความหมายของ การข่มขืนกระทำชำเราในแง่ของกฎหมาย ยังมี นักวิชาการอื่น ๆ ได้ให้ความหมายของการข่มขืนไว้ในแง่มุมที่แตกต่างกันดังนี้ คือ

ตามพจนานุกรมของ Webster (1975) กล่าวว่า การข่มขืน คือ การที่ผู้ชายมีความสัมพันธ์ ทางเพศกับผู้หญิงโดยที่เธอไม่ยินยอม อาจเป็นการใช้กำลังบังคับหรือการหลอกลวงก็ได้

ธำรง ทศนาญชลี (2529 : 4) กล่าวว่า การข่มขืน (rape) มีความหมายที่เข้าใจกันโดยทั่วไป หมายความว่า การร่วมเพศกับผู้หญิงโดยที่หญิงนั้นไม่ยินยอม

ประสิทธิ์ พัฒนอมร (2525 : 6) ให้ความหมาย การข่มขืนกระทำชำเราว่า เป็นความผิดทางอาญา ตามกฎหมายของนานาประเทศ ในสมัยโบราณถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการประทุษร้ายทางร่างกาย แต่เรียกว่าเป็นการทำร้ายผิดศีลธรรมจรรรยา เพราะการข่มขืนกระทำชำเราเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนความยินยอมของผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายต่อกายและจิตใจ แล้วยังทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติคุณอย่างหนึ่ง

มูลนิธิเพื่อนหญิง (อ้างถึงใน เอกภพ อินทวิวัฒน์, 2542 : 17) ได้ให้ความหมายว่า การข่มขืน คือ การสะท้อนของความสัมพันธ์ของอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ ในรูปแบบของผู้แข็งแรงกว่ากระทำต่อผู้อ่อนแอกว่า ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การข่มขืนมิใช่เรื่องของการระบายความกำหนัดทางเพศเพื่อปลดปล่อยความต้องการทางเพศที่ไม่สามารถหักห้ามได้ แต่เป็นการแสดงอำนาจของชายเหนือสิทธิทางร่างกายของหญิง นอกจากนี้การข่มขืนนับเป็นรูปแบบหนึ่งในหลายรูปแบบที่ชายแสดงความก้าวร้าวและใช้ความรุนแรงต่อหญิง ซึ่งรูปแบบที่ชายแสดงความก้าวร้าวทางเพศมีตั้งแต่การเบียดเสียด การทำอนาจารบนรถเมล์ และทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นถึงขั้นที่สามีตบตีภรรยา การบังคับทารุณกรรมหญิงให้ค้าประเวณี ไปจนถึงการบังคับขืนใจให้ร่วมประเวณีซึ่งเป็นการแสดงความก้าวร้าวทางเพศที่รุนแรงที่สุด

วิภาภรณ์ คงเจริญ (2530 : 31) ได้ให้ความหมายว่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นการบังคับขู่เข็ญเพื่อให้เกิดการร่วมประเวณีโดยปราศจากความยินยอม หรือร่วมประเวณีในภาวะที่หญิงมีอาจขัดขืนได้ เป็นการกระทำความผิดต่อร่างกายในแง่กฎหมายคือ ล่วงละเมิดสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของหญิง และมองในแง่พฤติกรรมและแรงจูงใจในการกระทำแล้ว การข่มขืนกระทำชำเรา ยังเป็นการระบายความรุนแรง เป็นการแสดงออกและแสวงหาประโยชน์จากสถานภาพและความมีอำนาจที่เหนือกว่าของชาย และระบายความโกรธแค้นต่อหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการกระทำ นอกเหนือไปจากเป็นความต้องการทางเพศเพียงเท่านั้น

สุวัทธนา อารีพรรค (2524 : 537) กล่าวว่า การข่มขืนกระทำชำเรา คือ การพยายามร่วมเพศโดยฝ่ายหญิงไม่ยินยอม อันถือเป็นการทำร้ายทางเพศอย่างหนึ่ง ในทางกฎหมายการข่มขืนกระทำชำเรา รวมถึงการที่หญิงยินยอมให้มีการร่วมเพศเพราะความกลัวเพราะถูกบังคับ เพราะถูกล่อลวงหรือเป็นปัญญาอ่อน การร่วมเพศในสถานะที่หญิงไม่อาจขัดขืนได้ เช่น ในขณะที่หญิงหลับ หมดสติเนื่องจากฤทธิ์ยาหรือสุรา หรือถูกทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นสามี ถูกสะกดจิตก็จัดว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรา

กฤตยา อาชวนิจกุล (2542 : 508) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนหรือการทำร้ายทางเพศ คือ การที่ผู้หญิงถูกทำร้ายทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ และถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยที่ตนเองไม่ต้องการ ทั้งนี้เป็นวัฒนธรรมแบบ “เพศนิยม” เป็นระบบที่ฝังรากลึกอยู่บนวิถีคิดเรื่องอำนาจและความมีศักดิ์ศรีของชายที่เหนือกว่าผู้หญิง และภาพของความด้อยคุณค่าเพียงเพราะความเป็นผู้หญิง ได้รับการตอกย้ำและฉายซ้ำอีกหลายรูปปลั๊กชนในสื่อมวลชน ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้กระทำกันอย่างต่อเนื่องยาวนานในระบบความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย ความสัมพันธ์ที่เจ็บปวดระหว่างหญิงชายดังกล่าวนี้เอง สร้างความเชื่อผิด ๆ หรือมายาคติ (myth) ขึ้นในสังคมว่า ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของผู้หญิงเอง

Naomi Golan (1978 : 206) กล่าวว่า การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นการกระทำเยี่ยงปฏิบัติ และเป็นการใช้กำลังของบุคคลหนึ่งต่อบุคคลหนึ่ง โดยจุดประสงค์ของการมีอำนาจเหนือกว่าด้วยความเลวทราม อภัยส อุดสู การเอาชนะที่มีต่อเหยื่อนั้นมิใช่เพียงการกระทำเพื่อความพึงพอใจทางเพศ แต่เป็นอาชญากรรมที่รุนแรงเป็นการละเมิด และประทุษร้ายต่อร่างกายชีวิตของบุคคลอื่น

Groth และ Binbaum (1979 : 18) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนว่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นการตอบสนองความต้องการพื้นฐานที่ไม่ใช่เรื่องเพศ (Primarily nonsexual needs) เป็นการแสดงออกซึ่งอำนาจและความโกรธแค้นโดยผ่านพฤติกรรมทางเพศ การบังคับขู่เข็ญในทางเพศเพื่อข่มขืนกระทำชำเรานั้นเกิดจากแรงจูงใจจากความต้องการทางเพศ และการข่มขืนกระทำชำเราเป็นอาการที่แสดงออกถึงการสูญเสียการทำหน้าที่ทางจิต (Psychological dysfunction) ซึ่งอาจเกิดขึ้นชั่วคราว นาน ๆ ครั้ง หรือเกิดขึ้นอย่างเรื้อรัง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า การข่มขืนกระทำชำเราเป็นการกระทำของคนสิ้นหวัง เป็นผลมาจากความอ่อนแอทางอารมณ์ และไม่สามารถที่จะจัดการกับความเครียด และความต้องการของชีวิตได้

Burgess และ Holmstrom (1979 : 23) ได้ให้ความหมายของการข่มขืนว่า เป็นการแสดงออกทางเพศที่มีใช้เป็นแต่เพียงความต้องการทางเพศ แต่เป็นการแสดงออกซึ่งอำนาจ (power) และความโกรธ (anger) โดยมีแรงจูงใจเพื่อการทดแทนหรือการแก้แค้น นอกเหนือไปจากความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียว

Nicholas A. Groth (1981 : 3) ให้ความหมายว่า การข่มขืนกระทำชำเรา คือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความยินยอม โดยบุคคลที่ไม่เต็มใจถูกบีบบังคับให้มีเพศสัมพันธ์กับอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจที่เหนือกว่า และเป็นผู้ได้เปรียบ

ส่วนในทัศนะของผู้ศึกษาเห็นว่า การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ถือว่าเป็นอาชญากรรมทางเพศ (Sexual Crime) เพราะเป็นการกระทำผิดกฎหมายด้วยความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งพฤติกรรมที่กระทำมีลักษณะฝ่าฝืนต่อจารีตประเพณีและกฎหมาย โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมิได้ยินยอมพร้อมใจในการมีความสัมพันธ์ทางเพศ หรือกระทำด้วยการใช้อำนาจบังคับขืนใจ

1.3 รูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา

Richard Walker (1996 : อ้างถึงใน สุธีระ ฤกษ์วัลย์, 2545 :56-57) ได้แบ่งแยกรูปแบบของการข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้ลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นเหตุให้ผู้กระทำการปฏิบัติกรข่มขืนกระทำชำเราเป็นเกณฑ์ ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 ลักษณะ

1. การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นเนื่องจากโอกาส (Opportunistic Rape)

เป็นการข่มขืนกระทำชำเราที่ได้มีการวางแผนล่วงหน้ามาก่อน โดยผู้กระทำให้ความได้เปรียบของสถานการณ์เป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งการข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นมีโอกาสนในการสืบสวนหรือฟ้องร้อง ดำเนินคดีค่อนข้างต่ำ การข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้มักมีแรงจูงใจหลัก คือ ความต้องการที่จะปลดปล่อยความต้องการทางเพศอย่างทันทีทันใด

2. การข่มขืนกระทำชำเราอันเนื่องมาจากอำนาจ (Power Rape)

แรงจูงใจหลักที่อยู่เบื้องหลังการข่มขืนกระทำชำเราอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจก็คือความต้องการที่จะข่มขู่การกระทำชำเราผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งผู้กระทำมักจะขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง ผู้ชายส่วนหนึ่งที่ข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้ มักจะเคยมีความพึงพอใจกับการได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้หญิง แต่เพราะขาดทักษะทางสังคม จึงเลือกใช้วิธีการทางอำนาจเป็นปัจจัยให้สามารถใกล้ชิดผู้หญิงได้

3. การข่มขืนกระทำชำเราเพื่อแก้แค้น (Vindictive Rape)

ผู้ที่ข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะนี้ มักมีแรงจูงใจอยู่ที่ความอาฆาตพยาบาท ผู้กระทำหลายคนที่มีความฝังใจว่าเกลียดผู้หญิงทุกคน หรืออาจเกลียดผู้หญิงบางประเภท ผู้ชายเหล่านี้

มักจะไม่ได้ได้รับความพึงพอใจทางเพศ หรือได้รับเพียงเล็กน้อยจากการข่มขืนกระทำชำเรา แต่การใช้ความรุนแรงและการทำร้ายรวมถึงการใช้คำพูดที่ทำลายความรู้สึกฝ่ายตรงข้าม เป็นวิธีที่ใช้แสดงออกถึงความพึงพอใจและสร้างความสุขที่ได้กระทำการแก้แค้น

4. การข่มขืนกระทำชำเราโดยใช้ความรุนแรง (Sadistic Rape)

เป็นการข่มขืนที่ผู้กระทำการปลดปล่อยความต้องการทางเพศ โดยการบังคับให้ผู้ถูกระทำนั้นได้รับความทุกข์ทรมาน และจะมีความสุขทางเพศอย่างมากที่ได้เห็นอีกฝ่ายมีความทุกข์ทรมานจากการกระทำของตน ความสุขที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้เกิดจากการได้ปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศ แต่เกิดจากการได้เห็นความทรมานที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกระทำ

นอกจากนี้รูปแบบการข่มขืนกระทำชำเรายังแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม ดังนี้ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 28-30)

1. การล่วงเกินทางเพศต่อบุคคลในครอบครัวที่มีสายเลือดเดียวกัน (Incest)

การห้ามทำการสมรสระหว่างสายเลือดเดียวกันเป็นข้อห้ามระดับสากลโลก ซึ่งบางสังคมลงโทษสูงสุดถึงขั้นประหารชีวิต บางรัฐในสหรัฐอเมริกาลงโทษสูงสุดถึงจำคุก 20 ปี (Herman and Hirschman 1977: 735)

เวินเบิร์ก (Weinberg, 1955) พบว่า กรณีพ่อข่มขืนลูกสาวพบมากในครอบครัวที่มีลักษณะพ่อแม่เป็นใหญ่ในบ้าน ซึ่งพ่อดูแลและควบคุมสมาชิกครอบครัวอย่างเข้มงวด กรณีพี่ชายหรือน้องชายข่มขืนพี่สาวหรือน้องสาวสายเลือดเดียวกัน (Sibling Incest) แต่พ่อแม่ก็ได้จัดการห้ามปรามหรือป้องกันเมื่อเด็ก ๆ ก็กระทำเช่นนั้น ส่วนกรณีระหว่างแม่กับลูกชายพบว่าครอบครัวมักจะมีลักษณะแม่เป็นใหญ่ในบ้านซึ่งไม่มีพ่อหรือพ่อตกเป็นเบี้ยล่าง ขอมงาน แต่ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ตามพฤติกรรมดังกล่าวได้ทำให้บทบาทของครอบครัวสับสนและสร้างคู่แข่งขันในครอบครัว ทั้งยังก่อให้เกิดความขัดแย้งในใจของเด็กเป็นมลทินติดตัวและรบกวนจิตใจสมาชิกคนอื่น ๆ ที่รู้และระคายในเรื่องนี้

กรณีที่มีความซับซ้อนรุนแรงซึ่งมูลนิธิคุ้มครองเด็กพบและให้ความช่วยเหลือ คือกรณีเด็กหญิงอายุ 12 ปี ถูกพ่อกระทำชำเราตั้งแต่อายุ 10 ปีจนถึงครรภ์ได้ประมาณ 5 เดือน พ่อเด็กได้ล่วงเกินทางเพศกับน้องสาวของเด็ก ซึ่งมีอายุ 11 ปีด้วย ซึ่งมนตรี สันทวิชัย (2540) กล่าวว่า พ่อที่ล่วงเกินทางเพศต่อลูกนั้นมักจะเป็นคนที่ไม่ค่อยได้รับความเมตตาจากธรรมาตั้งแต่เด็กทั้งจากครอบครัวและชุมชน จึงไม่เรียนรู้ที่จะให้ความเมตตาแก่ผู้อื่นแม้แต่ลูกของตนเอง เมื่อเขามี

ครอบครัวก็ไม่รู้ถึงบทบาทของความเป็นพ่อ ดังนั้นความใกล้ชิด การดูแลเอาใจใส่ การร่วมทุกข์ร่วมสุขที่ให้กับลูกตั้งแต่ลูกยังเป็นทารกขณะลูกเติบโตนั้นไม่มีเลย ความผูกพันกับลูกจึงมีน้อยจึงเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้พ่อแสดงความก้าวร้าวล่วงเกินทางเพศลูกในไส้ของตนเองได้โดยง่าย

ฮันท์ (Hunt, 1974) กล่าวว่า เป็นความคลาดเคลื่อนที่เชื่อว่ากรณี incest จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของชนชั้นต่ำของสังคมเท่านั้น เขาพบว่ากรณีดังกล่าวเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในหมู่มชนชั้นสูงด้วยกัน แต่กรณีในหมู่มชนชั้นต่ำมีรายงานมากกว่า เพราะหมู่มชนชั้นสูงเก็บงำเรื่องราวน่าละอายดังกล่าวได้อย่างเงียบเชียบ

2. การล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Molestation)

ในเกือบทุกสังคมการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กทำให้เสียเด็ก เด็กเกิดความหวาดกลัวและก่อให้เกิดผลกระทบต่อความรู้สึกดีงานในความเป็นมนุษย์ มีปมด้อยติดตัวเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เด็กหญิงมักต้องตาต้องใจ “เต่าตัมหากลับ” ชายที่ชอบเด็กหญิงมักมีอายุ 40 ปีขึ้นไป และส่วนใหญ่เหยื่อมักรู้จักกับผู้ชายมาก่อน ส่วนในทางตรงกันข้าม การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กเพศเดียวกัน (Homosexual Child Molester) หรือที่รู้จักกันว่า “ตุ้ย” นั้น เด็กชายมักจะมีภาพลักษณ์ของความเยาว์วัย เป็นหนุ่ม แข็งแรง หรือหน้าตาดี ซึ่งพอดีทดแทนสิ่งที่ขาดหายไปของผู้ชายวัยเด็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ผู้กระทำผิดอาจมีฐานะทางเศรษฐกิจดีหรือยากจนมีการศึกษาดีหรือด้อยการศึกษา ประกอบวิชาชีพใดหรือสังกัดกลุ่มชาติพันธุ์ใดก็ตามมักเป็นผู้ที่เด็กให้ความไว้วางใจเป็นเบื้องต้นก่อนเกิดการล่วงเกินทางเพศตามมา

ข้อมูลจากมูลนิธิคุ้มครองเด็ก พบว่า เหยื่อบางรายถูกข่มขืนติดต่อกันเป็นเวลานานถึง 5 ปี และอาชญากรผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กมากที่สุด ได้แก่ ครู พระ เณร รองลงมาคือ พ่อ ญาติ และกลุ่มสุดท้ายคือ พ่อเลี้ยง คนแปลกหน้า ตามลำดับ

3. การข่มขืนกระทำชำเรา (Rape)

การข่มขืนที่ใช้กำลังประทุษร้ายหญิงอื่นที่มีใช้ภรรยาตนเกิดขึ้นบ่อยที่สุด ส่วนใหญ่เหยื่อเป็นหญิงสาวโสดอายุน้อย ส่วนหนึ่งเป็นนักเรียนนักศึกษา การศึกษาทางจิตวิทยาพบว่าอาชญากรเหล่านี้มักมีปมด้อย หรือข้อบกพร่องทางร่างกายและจิตใจกรณีใดกรณีหนึ่ง เช่น สมรรถภาพทางเพศมีมากหรือถดถอยอย่างรวดเร็วจึงต้องการโอ้อวด นักวิเคราะห์หลายคนเชื่อว่าความตื่นเต้นพอใจจากการข่มขืนก่อให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำผิดซ้ำครั้งที่สองตามมา อย่างไรก็ตามการข่มขืนเป็นการกระทำที่ก้าวร้าว (aggression) และเป็นความวิปริตทางเพศที่มีความสุขใจ

จากการทรมานกายหรือใจผู้อื่น (sadism) ซึ่งอาชญากรกระทำขึ้นเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่อ่อนแอของตนเองให้ดูดีขึ้นและทำให้รู้สึกว่ามีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นผู้ชนะ เป็นการทดแทนความรู้สึกพ่ายแพ้ ต่ำต้อย และปกปิดความบกพร่องแห่งบุคลิกภาพของตนไว้

นอกจากนี้ สุชีลา ตันชัยนันท์ (2535 : 13) กล่าวถึงการข่มขืนรูปแบบต่าง ๆ ว่ารูปแบบการข่มขืนขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและสถานการณ์ที่แตกต่างกันโดยมีความเชื่อมโยงกับการกดขี่ครอบงำผู้หญิงในสังคม ซึ่งแบ่งได้กว้าง ๆ ดังนี้

(1) การข่มขืนตัวต่อตัว (Single Rape) เกิดขึ้นระหว่างนักข่มขืนคนเดียวและผู้เสียหายคนเดียว

(2) การโหมข่มขืน (Multiple Rape) เกิดขึ้นโดยมีผู้ชายมากกว่าสองคนขึ้นไปมีการวางแผนและเตรียมการล่วงหน้า

(3) การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony Rape) มักเกิดในลักษณะการข่มขืนตัวต่อตัว เหตุผลที่ฆ่าเพราะต้องการปิดปาก อีกประเภทหนึ่งคือ ฆ่าแล้วข่มขืน ซึ่งมักเกิดจากการที่ผู้หญิงต่อสู้ขัดขืน

(4) การข่มขืนโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority Rape) เกิดขึ้นแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในปกครองในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล

(5) การข่มขืนในสถานการณ์สงคราม (Rape during Wartime) พบว่าการข่มขืนเกิดขึ้นทั้งในสงครามประกาศศานา เช่น สงครามครูเสด ในสงครามปลดแอกทางชนชั้นและประชาชาติ และในสงครามแย่งอำนาจระหว่างมหาอำนาจในสงครามโลกทั้งสองครั้ง

(6) การข่มขืนภายในครอบครัว (Incest) เกิดขึ้นในหมู่สมาชิกของครอบครัว เช่น พ่อ-ลูกสาว ลูก-หลานสาว เป็นต้น

(7) การข่มขืนในคู่สมรส (Rape within Marriage) เกิดขึ้นระหว่างคู่สมรส เช่น ในประเทศเนเธอร์แลนด์เคยมีกรณีที่สามีข่มขืนภรรยาจะไม่ให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ภรรยาใน

กรณีที่เกิดการข่มขืนหรือการร่วมประเวณี หรือในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้แยกกันอยู่ชั่วคราวแต่สามีก็ยังมีสิทธิตามกฎหมายครอบครัวย ในการบังคับภรรยาให้ร่วมประเวณีด้วย

(8) การข่มขืนโดยกลุ่มชน (Mass Rape) เกิดขึ้นในแถบเอเชียใต้ โดยเฉพาะบังคลาเทศและอินเดีย การข่มขืนในลักษณะนี้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของฝ่ายปกครองหรือกลุ่มชนที่ได้เปรียบในสังคมที่ใช้ควบคุมขบวนการเคลื่อนไหวของชาวนารับจ้างและชาวนาไร้ที่ดินทำกิน ต่อรองเรื่องสิทธิประโยชน์ของตน รูปแบบที่เกิดขึ้นคือ ผู้หญิงทุกคนในชุมชนนั้นจะถูกข่มขืนโดยผู้ชายที่ถูกเกณฑ์มาจากหมู่บ้านอื่น

1.4 ประเภทของการข่มขืนกระทำชำเรา

นายแพทย์บุญสววย เชิดเกียรติกุล (อ้างถึงใน สุธีระ ฤกษ์วัลย์, 2545 : 58) ได้แบ่งประเภทของการข่มขืนกระทำชำเราออกเป็น 3 แบบ คือ

1. การข่มขืนตัวต่อตัว (Single Rape) อาจเป็นการข่มขืนที่หญิงไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย หรือมีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยก็ได้ และจะโดยคนที่คุ้นเคยกันมาก่อนหรือไม่เคยรู้จักกันมาก่อนก็ได้ กรณีที่ผู้หญิงไม่มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วยการข่มขืนจะรุนแรง ยิ่งเป็นคนที่รู้จักหน้ากัน ผู้หญิงมักจะสู้เต็มที่ และจะได้รับอันตรายมาก

2. การโถมหญิง (Multiple Rape) คือ การกระทำโดยผู้ชาย 2 คน หรือมากกว่านั้น มักจะมีเหล่าร่วมด้วยและมีคนใดคนหนึ่งเป็นตัวการ แบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือ

1.1 การข่มขืนคู่ (Pair Rape) โดยผู้ชาย 2 คน

1.2 การข่มขืนหมู่ (Group Rape) คือ ผู้ชายมากกว่า 2 คนขึ้นไป สถิติการข่มขืนหมู่ในประเทศไทย คือ หญิง 2 ต่อผู้ชาย 30 คน และในระยะหลัง ๆ นี้ มีหน้าตาขึ้นมาก ตามกฎหมายคดีโถมหญิงเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้

3. การข่มขืนแล้วฆ่า (Felony Rape) มักจะเป็นแบบตัวต่อตัวโดยส่วนใหญ่ เหตุผลที่ฆ่าเพราะต้องการปิดปาก มีน้อยรายที่เป็นการกระทำที่รุนแรงเกินกว่าเหตุโดยไม่ตั้งใจ และมีอีกพวกหนึ่ง คือ ฆ่าแล้วข่มขืน มักเกิดจากการที่ผู้หญิงต่อสู้ขัดขืน

1.5 ผลกระทบต่อหญิงที่ถูกข่มขืน (สมฤกษ์ คำชู, 2538 : 33-34)

หญิงซึ่งได้รับเคราะห์ร้ายจากการถูกข่มขืนนั้น ได้รับการกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกาย และจิตใจ มีผลต่อการดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุขของหญิง ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว การรักษาเยียวยา แก้ไขให้หญิงกลับสู่สภาพปกติ นั้น จึงต้องใช้ระยะเวลา ซึ่งก็ไม่แน่นอนว่าจะใช้เวลานานเพียงใด ขึ้นอยู่กับในแต่ละบุคคลและสภาพของความรุนแรง ผลกระทบต่อหญิงที่ถูกข่มขืน แบ่งได้ 4 ด้าน ได้แก่

1. ผลกระทบทางด้านร่างกาย (Physical Impact)

การข่มขืนเป็นการกระทำชำเราโดยใช้กำลังประทุษร้าย เมื่อเกิดการข่มขืน จึงย่อมได้รับบาดเจ็บทางด้านร่างกาย ภายหลังการถูกข่มขืน หญิงจึงได้รับบาดเจ็บ เช่น การเจ็บปวดทางด้านร่างกาย (ลำตัว แขน ขา ฯลฯ) เกิดการฟกช้ำตามลำคอ กล้ามเนื้อ การระคายเคืองในระบบปัสสาวะและอวัยวะสืบพันธุ์ หากเป็นกรณีถูกบังคับให้ปฏิบัติกิจกรรมทางเพศทางปาก อาจเจ็บปวด ระคายเคืองลำคอ หรือเกิดอาการคลื่นเหียน อาเจียน รวมทั้งความผิดปกติทางด้านระบบทางเดินอาหาร หากมีการบังคับข่มขืนทางทวารหนักก็อาจได้รับบาดเจ็บทางช่องทวาร ผลกระทบทางด้านร่างกายในระยะยาว ได้แก่ อาจเกิดการติดเชื้ออวัยวะสืบพันธุ์เรื้อรังของอวัยวะสืบพันธุ์ ความผิดปกติของประจำเดือน หรืออาจเกิดการตั้งครรภ์

2. ผลกระทบทางด้านจิตใจ (Mental Impact)

อาการทางจิตใจที่พบหลังจากหญิงถูกข่มขืน เกิดทั้งในระยะแรก และระยะยาว อาการหวาดผวา หวาดกลัวโดยไม่มีเหตุ เกิดการฝันร้ายถึงเหตุการณ์ที่ถูกข่มขืน หรือเหตุการณ์ที่คล้ายกัน เกิดอาการระแวงกลัวผู้อื่นจะรู้ว่าตนถูกข่มขืน หวาดกลัวการที่จะพบปะกับผู้คน จนอาจจะมีอาการทางจิต

3. ผลกระทบทางด้านสังคม (Social Impact)

หญิงที่ถูกข่มขืน เมื่อเหตุการณ์ของเธอถูกเปิดเผย ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติ เพราะสาเหตุทางด้านค่านิยม วัฒนธรรมของคนในสังคม ที่ไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืน บางคนอาจเก็บตัวอยู่ในบ้าน ไม่คบหาสมาคมกับผู้ใด ไม่กล้าเข้าสังคม เกิดความไม่ไว้วางใจชายแปลกหน้า เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับผู้ชาย จนอาจจะมีการเบี่ยงเบนพฤติกรรมทางเพศได้

4. ผลกระทบทางด้านเพศ (Sexual Impact)

มีผู้ถูกข่มขืนจำนวนไม่น้อยที่บอกว่า เชอกลับเรื่องเพศภายหลังจากการถูกข่มขืน ในกรณีที่ผู้ถูกข่มขืนไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน อาจเกิดความสับสน วุ่นวายใจ และคิดว่าเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่น่ากลัว ส่วนหญิงที่มีสามีแล้ว หรือหญิงสูงอายุ มักหวาดกลัว เมื่อสามีจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย ทำให้บั่นทอนความต้องการทางเพศลดลงไป

1.6 สาเหตุของการข่มขืนกระทำชำเรา (ปนัดดา พันธุ์พานิช, 2535 : 23-25)

พฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์แสดงออกมาย่อมเกิดขึ้น โดยมีสาเหตุเสมอ และสาเหตุอาจมีหลายประการด้วยกัน การข่มขืนกระทำชำเราก็นับเช่นเดียวกัน ประกอบขึ้นมาจากสาเหตุที่แตกต่างกันหลายสาเหตุ ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้ดังนี้ คือ

1. สาเหตุจากตัวผู้ข่มขืน

1.1 สาเหตุจากแรงกระตุ้นทางเพศ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์เพศอย่างรุนแรง (Explosive Sexual Impulse) และโดยมีจุดมุ่งหมายทางเพศ (Sexual Aim) ผู้ข่มขืนจะมีลักษณะเป็นปกติมาตลอด ไม่มีความผิดปกติทางเพศ แต่มักมีความขลาดอาย มีบุคลิกภาพที่ไม่บรรลุนิติภาวะ (Immature) อายุที่จะผูกพันกับหญิงทุกๆ ไป ความประพฤติปฏิบัติตนจะเปลี่ยนแปลงเมื่อดื่มสุรา เพราะสุราจะเข้าไปกดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เหลือแต่ความรู้สึกที่มาจากสัญชาตญาณ (Instinctual Need) ทำให้ความขลาดอายประหม่าหมดไป และความรู้สึกอารมณ์ที่กดเก็บเอาไว้ก็จะระเบิดออกมา การกระทำจึงเกิดขึ้นเพื่อระบายความต้องการทางเพศ

1.2 สาเหตุจากความวิปริตทางเพศ กามวิปริตแบบต้นหาทรมาน (Sadist) ผู้กระทำผิดกระทำเพื่อถ่ายทอดความก้าวร้าวทางเพศ (Sexual Aggressive Diffusion) ที่จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้น ปลูกเร้าอารมณ์เพศด้วยการขจัดขึ้นหรือด่าทอจากอีกฝ่ายหนึ่งจะได้รับความพึงพอใจเมื่อได้ร่วมประเวณีอย่างรุนแรงและจะไม่พยายามหาคู่นอนตามธรรมดาเพราะจะไม่ได้รับความสุข

ภูมิหลังจากประวัติการเลี้ยงดู บุคคลเหล่านี้มักเคยถูกทารุณมาก่อน มารดาอาจเลี้ยงดูด้วยความโกรธแค้น ซึ่งอาจมาจากความไม่ต้องการลูกหรือมารดามีความเจ็บป่วยทางอารมณ์หรือแค้นเคืองบิดาของเด็ก อาจให้นมกับบุตรไปพร้อม ๆ กับการเขี่ยนตี ประชดประชัน กระแทกกระทั้น ทำให้เด็กได้รับความรู้สึกอึดอัด (ซึ่งก็คือความสุข) ปนกับความรู้สึกเจ็บ ความรู้สึกเหล่านี้จะฝังแน่นในจิตใต้สำนึกของเด็กว่า ความสุขของเขาจะต้องรวมกับความเจ็บปวดด้วย และ

ยังฝังแน่นจนโตจนเกิดเป็นความผิดปกติทางเพศ หรือเรียกว่าความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation)

1.3 สาเหตุจากสันดานความประพฤติแบบก้าวร้าว (Aggressive Conduct Disorder) อาชญากรที่กระทำความผิดจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive Criminals) ผู้กระทำความผิดมิใช่อาชญากรทางเพศอย่างแท้จริง แต่เป็นการกระทำที่ใช้กำลังรุนแรงในทางทำลายเหยื่อของตนเอง การข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นกับความหึงหวง โหด ความต้องการมีอำนาจเหนือเพื่อเอาชนะเหยื่อ

หากมองประวัติทางครอบครัว บุคคลที่มีพฤติกรรมแบบต่อต้านสังคม (psychopath) นี้ มักมาจากครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น ขาดระเบียบวินัย อาจขาดพ่อหรือแม่ หรือมีพ่อแม่ที่ทารุณโหดร้ายต่อบุตร เด็กจะเกิดความรู้สึกว่าเกิดมาแล้วไม่ได้รับความเป็นธรรม พ่อแม่ไม่รัก ครูไม่สนใจ เกิดความรู้สึกไม่รู้จะทำดีไปทำไม จึงร่วมกันทำทุกอย่างที่ขัดต่อกฎของสังคม หรือแม้แต่กฎหมายและทำทุกอย่างเพื่อสนองความต้องการตามสัญชาตญาณดิบ

บุคคลเหล่านี้เป็นอันตรายต่อสังคมอย่างยิ่ง ความต้องการที่ทำให้เกิดการข่มขืนหญิง อาจเพียงเพื่อให้เกิดความสะใจและเกิดจากความก้าวร้าว เกิดแค้นต่อสังคม โดยมีได้ต้องการร่วมประเวณีเลยก็ได้

1.4 สาเหตุจากความผิดปกติทางจิตใจ (Mental Disorder) เป็นโรคจิต เช่น จิตเภท โรคจิตชนิดหวาดระแวง (Paranoid) ปัญญาอ่อน และโรคทางสมอง ที่ทำให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปและกระทำการโดยขาดสติ ความรู้สึกผิดชอบไม่มี การข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดจากสาเหตุนี้ มักจะนำไปสู่การฆาตกรรมหญิงที่ตกเป็นเหยื่อด้วย

2. สาเหตุจากสังคม

เป็นสาเหตุที่เกิดจากภายนอก ได้แก่ การเผยแพร่วัฒนธรรมตะวันตก การแพร่กระจายของสิ่งยั่วยุกามารมณ์ในรูปแบบหนังสือ ภาพยนตร์ ภาพและสื่อลามกอื่น ๆ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ สุรายาเสพติดให้โทษที่ทำให้เกิดแหล่งมั่วสุม หรือมีฤทธิ์ต่อสมอง ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ความยับยั้งชั่งใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่สนับสนุนการก่ออาชญากรรมทางเพศได้ทั้งสิ้น

สามารถกล่าวได้ว่าชายผู้ข่มขืน โดยแท้จริงแล้วมีแรงผลักดันภายในจิตใจใน สภาวะก้าวร้าวรุนแรง ที่แสดงออกมาในรูปของการใช้อำนาจบีบบังคับเพื่อข่มขืนหญิง เพื่อระบาย ออกซึ่งความกดดัน ความรุนแรง ภายในจิตใจออกมา ซึ่งอาจมีสภาวะของความผิดปกติทางเพศ แบบต้นเหตุที่ความต้องการจะระบายอารมณ์และแสวงหาความสุขทางเพศรส โดยการใช้ ความรุนแรงรวมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ นั่นก็คือ ผู้ข่มขืนอาจมีสภาวะต่าง ๆ และแรงกดดันผิด ธรรมชาติผสมผสานอยู่ในตัวเอง หรือจะเป็นพวกที่ข่มขืนเพราะอยากระบายอารมณ์ทางเพศที่ รุนแรงเท่านั้นก็ได้

1.7 ลักษณะผู้กระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราในสังคมไทย (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 94-95)

“ความจริง” เกี่ยวกับ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ในสังคมไทยมีอยู่ว่า ผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูก จับกุมดำเนินคดีและต้องโทษจำคุกในเรือนจำทั่วประเทศนั้นส่วนใหญ่อยู่ในวัยหนุ่ม อายุเฉลี่ย 25.36 ปี แต่กลุ่มอายุที่กระทำผิดทางเพศมากที่สุด คือ 19 ปี ซึ่งในทางจิตวิทยาจัดว่าเป็นกลุ่มวัยรุ่น ตอนกลางซึ่งเป็นกลุ่มอายุที่มีความผิดต่อการกระทำผิดคดีต่างๆมากที่สุดรวมทั้งอาชญากรรมทาง เพศเนื่องจากอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ที่มีอารมณ์รุนแรง เป็นวัยพายุบุแคมที่ต้องใช้ในการฝึกหัดอบรม ในการควบคุมตนเองอย่างมาก ซึ่งข้อมูลดังกล่าวมีลักษณะปกติ สอดคล้องกับการกระทำผิดทาง เพศของ “ผู้ชาย” ในสังคมต่าง ๆ ขณะที่ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีการศึกษาไม่เกินการศึกษา ภาคบังคับ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีภูมิลำเนาเป็นคนภาคกลาง ยังเป็นโสด ประกอบอาชีพ รับจ้างและเกือบทั้งหมดมีอาชีพการงานมิใช่ตงงานหรือว่างงาน นับถือศาสนาพุทธ ดิฉันบุรี ดิม สุราเป็นครั้งแรก กระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งแรก และมีผู้ที่กระทำผิดซ้ำในความผิดทางเพศ เพียงร้อยละ 8.3 ซึ่งกรณีนี้มีได้หมายความว่า คนมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมดี หรือมี การศึกษาสูงจะไม่กระทำผิดทางเพศ แต่เนื่องจากมีเหตุผลหลายประการที่ทำให้คนมีสถานภาพ ดังกล่าวนั้นไม่อยู่ในกลุ่มผู้ต้องโทษจำคุก ได้แก่

ประการแรก ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็น ความผิดที่ยอมความกันได้หากทั้งสองฝ่ายตกลงกันคดีความก็ยุติลง ซึ่งการที่ฝ่ายหญิงยินยอมยุติคดี ส่วนใหญ่เนื่องจากการได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่พอใจ ขณะที่ผู้มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ที่ต่ำกว่ามักไม่สามารถไถ่เกลียดประณีประนอมยอมความเช่นนี้ได้จึงถูกดำเนินคดีไปตามวิถีทาง ของกระบวนการยุติธรรม

ประการที่สอง การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคดีข่มขืนมีลักษณะแตกต่างจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอื่นๆ โดยเฉพาะในบริบทสังคมและวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับการรักษาพรหมจรรย์ของหญิงก่อนแต่งงาน เพราะเหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่จะไม่แจ้งความสำคัญดำเนินคดี เนื่องจากรู้สึกอับอายขายหน้า ต้องตกเป็นข่าวอื้อฉาว เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศของตน และวงศ์ตระกูลและถูกข่มขืนซ้ำซ้อนโดยกระบวนการยุติธรรม ซึ่งแตกต่างจากเหยื่ออาชญากรรมคดีอื่น ๆ ที่เหยื่อสามารถเรียกร้องสิทธิของตนได้อย่างไม่ต้องรู้สึกอับอายต่อสาธารณชน ทั้งนี้ สอดคล้องกับสถิติจากศูนย์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ (National Victim Center, 2000) ที่ระบุว่าทั่วโลกมีการข่มขืนเกิดขึ้นเฉลี่ยวันละ 1,871 ราย ซึ่งในปี ค.ศ. 1990 มีผู้หญิงถูกข่มขืนเฉลี่ยนาทีละ 1.3 คน และกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ถูกข่มขืนมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ร้อยละ 84 ไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีเพียงร้อยละ 12 ที่แจ้งความภายใน 24 ชั่วโมงหลังเกิดเหตุ และร้อยละ 4 แจ้งความหลังจากเกิดเหตุ 24 ชั่วโมงไปแล้ว ประเมินการว่ามีผู้หญิงถูกข่มขืนในปี ค.ศ. 1990 ทั้งสิ้นประมาณ 683,000 ราย ดังนั้น การที่เหยื่อที่ถูกข่มขืนแจ้งความดำเนินคดีและสามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดทางเพศจนต้องโทษจำคุกได้นั้น จึงเป็นเพียง “ส่วนหนึ่ง” ของจำนวนผู้กระทำผิดทางเพศและคดีข่มขืนที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในสังคมหนึ่ง ๆ เท่านั้นทำให้ “ผู้กระทำผิดทางเพศ” ส่วนใหญ่ยังคงใช้ชีวิตร่วมกับเหยื่ออยู่ในสังคมเดียวกันนี้

1.8 พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศในสังคมไทย (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 95-99)

1. การเกิดอาชญากรรมทางเพศมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรู้จักสนิทสนมคุ้นเคยระหว่างอาชญากรและเหยื่อ

ความจริงเกี่ยวกับ “พฤติกรรมการกระทำผิดทางเพศ” ปรากฏลักษณะที่ว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่กระทำผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร และกักขังหน่วงเหนี่ยวมากที่สุด ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความรุนแรงน้อยกว่ากลุ่มที่ข่มขืนและทำร้ายร่างกาย ข่มขืน และโทรมหญิงโดยกระทำการข่มขืนเหยื่อที่รู้จักกันมาก่อนและมีความสัมพันธ์กันในฐานะใดฐานะหนึ่งคือ เป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน หรือคนรู้จัก รวมทั้งเป็นคนรัก แฟน ภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ตลอดจน บุตร บุตรติดภรรยา หลาน และญาติมากกว่าข่มขืนเหยื่อที่ไม่รู้จักกันมาก่อน คือทั้งสองฝ่ายเพิ่งจะรู้จักกันที่สถานที่ที่เฝ้ากลางคืน หรือเห็นรูปร่างหน้าตาของเหยื่อแล้วนึกชอบใจอยากร่วมหลับนอนด้วยก็หาวิธีบุกกรุกเข้าไปใช้กำลังปลุกปล้ำหรือฉุด เป็นต้น ความจริงที่ว่า “ผู้กระทำผิดทางเพศกับเหยื่อมีความรู้จัก รักใคร่ สนิทสนม ผูกพันกันมาก่อนที่จะเกิดการข่มขืน” นี้เป็นความรู้ที่สำคัญยิ่งสำหรับบรรดา “ผู้หญิง”ทั้งหลาย เพราะทุกคนต่างก็มีเพื่อน คนรัก คนรู้จัก และคนที่เคารพนับถือทั้งสิ้น ดังนั้น “ผู้หญิง” จึงมีความเสี่ยงสูงที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทาง

เพศมากยิ่งขึ้นเมื่ออยู่กับคนใกล้ชิดสนิทสนมและคุ้นเคย ซึ่งคนทั่วไปคิดว่าน่าจะปลอดภัยจากอาชญากรรมมากกว่าอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่รู้จักกัน โดยผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสถิติจากศูนย์ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ (National Victim Center, 2000) ที่ระบุว่า ชายที่ทำการข่มขืนส่วนใหญ่ ร้อยละ 29 เป็นคนรู้จักคุ้นเคยกัน ร้อยละ 22 เป็นคนแปลกหน้า ร้อยละ 16 เป็นญาติ และร้อยละ 11 เป็นบิดาและบิดาเลี้ยงของผู้หญิง สำหรับหญิงที่ถูกข่มขืนร้อยละ 29.3 อายุต่ำกว่า 11 ปี ร้อยละ 32.2 อายุ 11-17 ปี ร้อยละ 22.2 อายุ 18-24 ปี ร้อยละ 7.1 อายุ 25-29 ปี และร้อยละ 6.1 อายุกว่า 29 ปี ซึ่งสรุปได้ว่า เด็กสาวอายุ 11-17 ปี เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนโดยคนรู้จักมักคุ้นกันเป็นผู้กระทำการมากที่สุด

2. อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมการ

ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.2) ยอมรับว่าทำการข่มขืนเหยื่อโดยไม่ได้เตรียมการมาก่อน การข่มขืนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จึงเกิดการตัดสินใจโดยฉับพลัน ประกอบกับช่องโอกาสเอื้ออำนวย (ร้อยละ 60.4) ช่วงเวลาเหมาะสม (ร้อยละ 58.6) และสถานที่เหมาะสม (ร้อยละ 55.4) เป็นสำคัญ ดังนั้นเมื่อเหยื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศอยู่ในมิติที่โอกาส เวลา และสถานที่ประจวบเหมาะ ทาบซ้อนเป็นวงเดียวกัน โดยมี “การตัดสินใจกระทำ” เป็นตัวชี้ขาดนั้น การข่มขืนจึงเกิดขึ้น ขณะเดียวกันหาก “การตัดสินใจกระทำ” ถูกเปลี่ยนเป็น “การยับยั้งชั่งใจ” การข่มขืนย่อมไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

3. อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง (เหยื่อยินยอม)

อาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่อ้างว่ายินยอม (ร้อยละ 61.3) ซึ่งการยินยอมของเหยื่ออาจเกิดจากสาเหตุแตกต่างกัน คือ

ประการแรก เหยื่อที่ถูกข่มขืนเป็นเหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ เมื่อคืนนั้นต่อสู้ไประยะหนึ่งก็ไม่สามารถสู้พลังกำลังของชายได้ หากไม่มีอาวุธ หรือกลอุบายที่แยบยลเพียงพอ

ประการที่สอง บทบาทของหญิงในสังคมอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจต่อรองต่ำ มีเกียรติศักดิ์ศรีต่ำกว่าชาย และทั้งสองเพศต่างก็ได้รับการขูดเกลทาทางสังคมเช่นที่วานี้เพราะอยู่ภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมเดียวกัน เมื่อหญิงยอมรับในสภาพความอ่อนแอและต่ำต้อยกว่าของตนเพื่อสร้างดุลยภาพทางสังคมภายใต้สัมพันธภาพที่ฝ่ายหนึ่งเหนือกว่าและได้เปรียบขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งยอมเสียเปรียบแล้ว กิจกรรมการคุกคามทางเพศก็เป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งที่ไม่แตกต่างจากกิจกรรมอื่น ๆ ที่หญิงส่วนใหญ่ใช้วิธีคิดแบบเดิมยอมรับความเสียเปรียบดังกล่าว

ประการที่สาม เชื่อเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่า ถ้าคืนรถต่อผู้กู้ก็มักเจ็บตัวเปล่า เพราะผู้กระทำผิดทางเพศจะหันมาใช้กำลังรุนแรงในการควบคุมแทน ด้วยวิธีการต่าง ๆ และได้ชัยชนะในที่สุด ซึ่งทำให้เชื่อถูกต้องข้อสังเกตจากพนักงานสอบสวนว่าเหยื่อยินยอม หรือมีส่วนร่วมในการกระทำผิดอันเป็นการใช้ทักษะของ “ผู้ชาย” ควบคู่กับบทบาทหน้าที่ในการสอบสวน ในการตัดสิน “ผู้หญิง” ที่ตกเป็นเหยื่อการข่มขืนอีกทางหนึ่ง

ประการที่สี่ มีความเป็นไปได้ที่เหยื่อบางรายมีความประสงค์แอบแฝงในการ “ทำให้ตัวเองตกเป็นเหยื่อการข่มขืน” และแจ้งความดำเนินคดี เช่น เพื่อประสงค์ต่อทรัพย์ หรือ เพื่อแก้แค้นการสัลลครัก ฯลฯ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ากรณีที่เหยื่อยอมความในคดีข่มขืนทุกรายจะเข้าข่ายลักษณะพฤติการณ์ข้อนี้เพราะส่วนหนึ่งเหยื่ออาจพิจารณาขังน้ำหนักรวมค้ำระหว่างการดำเนินคดีเพื่อนำไปสู่การลงโทษจำคุกผู้กระทำผิดทางเพศ ช่วงเวลายาวนานที่ต้องสูญเสียไปกับการดำเนินกระบวนการพิจารณา และความทุกข์ทรมานซ้ำซากที่ต้องวนเวียนกล่าวถึงในช่วงเวลาดังกล่าวกับการยุติเรื่องที่ทุกข์ทรมานใจลงในเวลาอันรวดเร็วเพื่อจะได้ตัดขาดจากกันหรือให้อภัยกัน

ประการที่ห้า ผู้กระทำผิดทางเพศรับสัตญาณที่ผิดพลาดจากเหยื่อ โดยที่กักตัวเองว่าเหยื่อคือ “ผู้ที่อยู่ในฐานะต่ำต้อยกว่า” หรือคือ “ผู้แพ้” ไม่มีสิทธิที่คืนรถหนีออกจากความเจ็บปวดและแปลความหมายเองว่าปฏิกริยาเช่นนั้นคือการสมยอม ทั้งนี้ความผิดพลาดของสัตญาณอาจเกิดจากฤทธิ์สุรา ยาเสพติด รวมทั้งการที่อยู่ในฐานะที่มีอำนาจเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง หรือการมีอำนาจอยู่เบื้องหลังความเป็นชาย เช่นเป็นผู้บังคับบัญชา บิดาหรือผู้ปกครองที่ให้การอุปการะเลี้ยงดูเป็นต้น

เหล่านี้ทำให้ได้ข้อคิดที่น่าสนใจบางประการสำหรับเหยื่อว่า เมื่อรู้ว่าจะถูกข่มขืนควรแสดงสิทธิของตนในการต่อสู้ขังขึ้นให้ปรากฏทั้งทางกาย วาจา ควบคู่กับใจที่ไม่ยินยอม เพราะการพิสูจน์ผลที่จะตามมาภายหลังย่อมเป็นที่ประจักษ์ชัดกว่า แม้ว่าจะเป็นการช่วยให้ได้รับการกระทำที่รุนแรงตอบกลับมาในเหตุการณ์เฉพาะหน้าก็ตาม

2. แนวคิดเรื่องเหยื่ออาชญากรรม

Black Law Dictionary ได้อธิบายความหมายของ เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่ได้รับ ความเสียหายจากการกระทำผิดอาญาหรือการละเมิดกฎหมาย

วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล (2542) กล่าวว่าเหยื่ออาชญากรรม หมายถึงเหยื่อที่เกิดจากการกระทำผิดอาญาและการกระทำผิดความผิดนั้น จะต้องเกิดความเสียหายรุนแรงต่อเหยื่อ เช่น ถูกฆ่า ถูกทำร้าย ถูกข่มขืน ถูกลักทรัพย์ ถูกชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ เป็นต้น และที่สำคัญคือเหยื่อจะต้องไม่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดด้วย หรือเรียกว่าเหยื่อผู้เสียหายอย่างแท้จริง (innocent victim)

2.1 ประเภทของเหยื่อ

ชาร์เฟอร์ (อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 21-23) ได้แบ่งเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (unrelated victim) หรือเหยื่อบริสุทธิ์ คือ เป็นเหยื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์แต่ประการใดกับอาชญากร เป็นเพียงผู้รับเคราะห์กรรมจากอาชญากรรมเท่านั้น ทุกคนในสังคมอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะเป็นเหยื่อเมื่อไรก็ได้ไม่จำเป็นว่าจะเคยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการธนาคารที่มีเคยมีความสัมพันธ์กับคนร้ายปล้นธนาคาร หรือเจ้าของบ้านที่ถูกคนร้ายเข้าไปลักทรัพย์ในบ้าน เป็นต้น

2. เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (provocative victim) คือ เหยื่อที่ได้กระทำบางอย่างเป็นการขัดใจอาชญากร เมื่ออาชญากรได้รับการข่มขู่ ส่งเสริม ก่อกวนทำร้ายเหยื่อ ถือได้ว่าเหยื่อเป็นผู้ลงมือกระทำก่อน ตัวอย่างเช่น เหยื่อละเมิดคำมั่นสัญญา แสดงการดูแคลน หรือมีคนรักใหม่ เป็นต้น การกระทำของเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว อาจบันดาลให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมได้ทันที เหยื่อประเภทนี้จึงควรจะมีความรับผิดชอบอย่างมาก

3. เหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม (precipitative victim) คือ เหยื่อที่มีได้ทำสิ่งใดอันเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อกลับส่งเสริมล่อใจ หรือจงใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ ตัวอย่างเช่น หญิงสาวเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวยามค่ำคืน เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรไตร่ตรองได้ว่าเป็นการเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เหยื่อจึงควรมีความรับผิดชอบบ้างตามสมควร หากอาชญากรรมเกิดขึ้น

4. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (biologically weak victim) คือ เหยื่อที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้อาชญากรมีความคิดที่จะทำร้าย ได้แก่ เด็ก คนชรา

ผู้หญิง ผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริต ฯลฯ กลุ่มบุคคลดังกล่าว เป็นกลุ่มที่ง่ายต่อการตกเป็นเหยื่อ ลักษณะดังกล่าวของเหยื่อจะส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมก็จริงอยู่ แต่เหยื่อเช่นนี้ไม่ควรต้องมีความรับผิดชอบต่อความผิดแต่ประการใด กลุ่มบุคคลดังกล่าวโดยปกติย่อมตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายอยู่แล้วในทุกสังคม เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่จะต้องคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย และป้องกันการตกเป็นเหยื่อของคนกลุ่มนี้

5. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (socially weak victim) คือ เหยื่อที่มักมิได้รับการยอมรับว่าเป็นสมาชิกอย่างเต็มภาคภูมิของชุมชน ได้แก่ พวกอพยพเข้ามาใหม่ พวกนับถือศาสนาบางนิกาย และชนกลุ่มน้อย เป็นกลุ่มที่อยู่ในฐานะที่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพวกอาชญากรเมื่อไรก็ได้ จึงสมควรได้รับการดำเนิน อาชญากรและสังคมควรจะร่วมรับผิดชอบต่อความผิดที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุที่ปฏิบัติด้วยความลำเอียงต่อพวกเขา

6. ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (self-victimizing victim) คือ เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตนเองหรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อหรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (victimless crime or crime without victim) โดยปกติการเกิดอาชญากรรมจะประกอบไปด้วยอาชญากรฝ่ายหนึ่ง กับเหยื่อหรือผู้เสียหายอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่อของตนเองนี้ คืออาชญากรรมบางอย่างที่เหยื่อและอาชญากรเป็นคน ๆ เดียวกัน เช่น การเสพยาเสพติด การทำแท้ง การเล่นเกมพนัน ในบางสังคมที่กำหนดว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น อาชญากรประเภทนี้เป็นผู้แสดงบทบาทสองบทบาทไปพร้อมกัน คือ บทบาทอาชญากรและบทบาทของเหยื่อ ในกรณีเช่นนี้ไม่ต้องมีใครมาแบ่งความรับผิดชอบร่วมด้วย

7. เหยื่อการเมือง (political victim) คือ เหยื่อที่ได้รับความทรمانจากผู้ที่ปฏิบัติกันทางการเมือง แต่ไม่รวมไปถึงพวกนักปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตนเองแต่ประสบความสำเร็จแพ้ จัดว่าเป็นอาชญากรการเมืองมิได้เป็นเหยื่อการเมือง โดยนัยที่กล่าวถึงนี้สำหรับเหยื่อการเมือง คือ บุคคลที่เป็นคู่แข่งในการรณรงค์เพื่อตำแหน่งที่มีอำนาจ แต่ถูกฝ่ายที่มีอำนาจอยู่ก่อนแล้วเจาะจงว่าเป็นผู้ที่กระทำความผิดหรืออาชญากร แต่ถ้ามองในแง่ของศีลธรรมเขาก็คือเหยื่อประเภทหนึ่ง ความหมายดังกล่าวรวมถึงประชาชนผู้ตกเป็นเหยื่อในเหตุการณ์จลาจลทางการเมือง เช่น ประชาชนผู้บาดเจ็บล้มตายในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม อาจพิจารณาเหยื่ออาชญากรรมจากการตกเป็นเหยื่อโดยตรง หรือโดยทางอ้อมจากอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่ง ดังที่ สูดสงวน สุธีสร (2543) ได้จัดจำแนกเหยื่ออาชญากรรมได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ผู้เสียหาย หรือ เหยื่อโดยตรง (direct victim) คือ ผู้ที่ถูกล่วงละเมิดและได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้น

2. ผู้เสียหาย หรือ เหยื่อโดยอ้อม (indirect victim) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าการกระทำนั้นจะมีได้เกิดขึ้นกับเขาโดยตรง ได้แก่

2.1 ครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ใกล้ชิดของเหยื่ออาชญากรรมตลอดจนแวดวงผู้เกี่ยวข้องและการทำงานของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจและทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิดเป็นที่รักของตนตกเป็นเหยื่อโดยตรงของอาชญากรรม ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องได้รับทุกขเวทนาอันเกิดจากอาชญากรรมดังกล่าวไปด้วย ตัวอย่างเช่น มารดาที่ต้องสูญเสียบุตรสาวซึ่งถูกอาชญากรข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าทิ้ง เป็นต้น

2.2 พยานผู้เห็นเหตุการณ์ หรือประจักษ์พยาน ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพลเมืองดีผู้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่อาชญากรกระทำการล่วงละเมิดต่อเหยื่ออาชญากรรมในกรณีใดกรณีหนึ่งโดยบังเอิญและยินยอมที่จะช่วยเหลือทางราชการ โดยการให้การหรือเบิกความเป็นพยาน อย่างไรก็ตามพยานกลุ่มดังกล่าวก็จะต้องได้รับความเดือดร้อน ไร้ค่า และเสียเวลาตามสมควรในการดังกล่าวจนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นลง หรือบางครั้งก็อาจต้องเสี่ยงอันตรายต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน เนื่องจากการถูกขู่ฆ่าหรือทำร้ายในคดีอุกฉกรรจ์บางคดีอีกด้วย

2.3 ประชาชน สังคม ชุมชน ที่ถูกล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ เป็นเหยื่อกลุ่มใหญ่ที่ต้องประสบกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในฐานะสมาชิกของสังคมที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม อันเป็นผลกระทบทางอ้อมอยู่ตลอดเวลา โดยไม่อาจคาดเดาได้ว่าตนและครอบครัวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมบ้างวันใดวันหนึ่ง

2.2 ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 101-106)

1. กลุ่มผู้หญิงที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็น “เหยื่ออาชญากรรมทางเพศ”

เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืน ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.4) เป็นสาวแรกรุ่น อายุระหว่าง 11 – 15 ปี รองลงมาเป็นเด็กสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16 – 20 ปี (ร้อยละ 33.6) อายุเฉลี่ย 16.79 ปี เด็กหญิงอายุน้อยที่สุดที่ถูกข่มขืน คือ เด็กหญิงอายุ 2 ปี และเหยื่อคดีข่มขืนอายุมากที่สุด คือ หญิงวัยกลางคนอายุ 43 ปี โดยระดับอายุของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนที่ได้รับความนิยมตกเป็นเหยื่อมากที่สุด คือ เด็กสาวอายุ 15 ปี ซึ่งนับว่าเป็นกลุ่มหญิงในวัยที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ โดยที่เหยื่อกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ยังเป็นโสด (ร้อยละ 76.4) มีทำที่เป็นคนเรียบริ้อย (ร้อยละ 24.8) และใจแตกชอบสนุก (ร้อยละ 24.1) โดยในวันเกิดเหตุผู้กระทำผิดทางเพศระบุว่าส่วนใหญ่เหยื่อแต่งกายใส่เสื้อกางเกงรัดกุม (ร้อยละ 45.9) และรองลงมาใส่เสื้อผ้ารัดรูปหรือนุ่งสั้น (ร้อยละ 29.1) ตามลำดับ

นอกจากนี้ เหยื่ออาชญากรรมทางเพศคดีข่มขืนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 48.4) ยังเป็น “นักเรียน นักศึกษา” และรองลงมาคือหญิงสาวที่ประกอบอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน (ร้อยละ 15.1) ส่วนกลุ่มหญิงที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ มีเพียงร้อยละ 5.6 เท่านั้น ซึ่งผลการวิจัยของผู้วิจัยที่ศึกษาในปี พ.ศ. 2544 ครั้งนี้ มีความแตกต่างจากผลการวิจัยของสุบรรณ พันธุ์วิสาสและคณะ ที่ทำการศึกษาคำรวจ เรื่อง สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2528 คือเมื่อประมาณ 16 ปีที่แล้ว ในสังคมไทยเดียวกันนี้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ถูกข่มขืนอยู่ในกลุ่มอายุ 16 – 20 ปี รองลงมาคือผู้ที่อยู่ในกลุ่มอายุ 11 – 15 ปี โดยอ้างถึงการศึกษาของชาญ มนุธรรม (2525) ในการอธิบายกลุ่มอายุของผู้ถูกข่มขืนเพิ่มเติมว่า “แม้แต่เด็กอายุต่ำกว่า 3 ขวบและสตรีที่อายุสูงกว่า 80 ปี ก็ยังถูกข่มขืน รวมถึงหญิงพิการ เช่นหูหนวก ตาบอดด้วยเช่นกัน การสำรวจยังพบลักษณะทั่วไปของผู้ถูกข่มขืนที่น่าสนใจว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท และจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศดิข่มขืนในบริบทสังคมไทยในช่วงกาลเวลาที่แตกต่างกัน 16 ปี

ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2544	ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2528
อายุ: ส่วนใหญ่ระหว่าง 11 – 15 ปี รองลงมามีอายุระหว่าง 16 – 20 ปี	อายุ: ส่วนใหญ่ระหว่าง 16 – 20 ปี รองลงมามีอายุระหว่าง 11 – 15 ปี
ช่วงอายุที่พบว่าถูกข่มขืน คือ 2- 43 ปี	ช่วงอายุที่พบว่าถูกข่มขืน: คือต่ำกว่า 3 ปี และ สูงกว่า 80 ปี
อาชีพ: นักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 48.4) รองลงมาอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน	อาชีพ: รับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท

จากการเปรียบเทียบ พบข้อมูลที่แตกต่างกันซึ่งน่าสนใจ คือ กลุ่มอาชีพของเหยื่ออาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงจากกลุ่มหญิงสาวผู้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท เมื่อ 16 ปีที่แล้วจากผลการศึกษาของสุบรรณ พันธุ์วิทวาต (2528) มาเป็นนักเรียนนักศึกษา และรองลงมา คือ กลุ่มอาชีพรับจ้างใช้แรงงาน ขณะที่ในปัจจุบันกลุ่มหญิงที่เป็นพนักงานเสิร์ฟ ร้านอาหาร/คลับ/บาร์ ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมีเพียงร้อยละ 5.6 เท่านั้น ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในกลุ่มอาชีพของเหยื่ออาชญากรรมในสังคมเดิมในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมหลายประการ ดังนี้

ประการแรก กลุ่มอายุของเหยื่อการถูกข่มขืนมีลักษณะผันผวนเปลี่ยนแปลงสลับกันคือ เด็กหญิงที่ถูกข่มขืนมีอายุน้อยลง คือเปลี่ยนจากกลุ่มสาววัยรุ่น อายุระหว่าง 16 – 20 ปี (จากข้อมูลเมื่อ 16 ปีที่แล้ว) มาเป็น กลุ่มเด็กสาวแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11 – 15 ปี ในปี 2544 แทน แสดงว่ากลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่มในปัจจุบันเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศดิข่มขืนมากกว่าเมื่อยุคสมัย 16 ปีที่แล้ว

ประการที่สอง แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงไทยอายุระหว่าง 11 – 15 ปี ในสมัยศตวรรษที่ 21 ตอนต้นนี้ มีการศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น มีการออกนอกบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียนในระบบการศึกษาของรัฐอย่างแพร่หลาย และคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง คนรู้จัก ตลอดจนคนรักที่เป็นเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระเสรี ซึ่งกลุ่มดังกล่าวกลับกลายเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ

มากยิ่งขึ้น ขณะที่แต่เดิมนั้นเด็กผู้หญิงจะถูกปกป้องทะนุถนอมในการอบรมเลี้ยงดูมากกว่าปัจจุบันที่ต้องออกไปเผชิญสังคมโลกด้วยตนเองและเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหา ลองผิดลองถูกจากประสบการณ์ชีวิตจริงของตน เด็กสาวในสมัยก่อนจะรีบกลับบ้านอยู่ใกล้ครอบครัวทันทีที่เลิกเรียน แต่สมัยนี้เด็กสาวมีอิสระเสรีที่จะไปไหนมาไหนในช่วงยามวิกาล และในสถานที่ที่โคจรมากขึ้นทำให้เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศมากขึ้นเช่นกัน

ประการที่สาม ผู้กระทำผิดทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงความสนใจในกลุ่มเป้าหมายจาก “กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัท” ซึ่งเคยเป็น “กลุ่มเสี่ยง” ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเมื่อครั้งอดีตมาเป็น “กลุ่มนักเรียนนักศึกษา” แทน ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มเด็กดี อ่อนเยาว์ต่อโลก และบริสุทธิ์สดใส ดังที่ผู้กระทำผิดทางเพศได้แสดงทัศนคติอันนิยมในเรื่องเพศของตน ว่า “การร่วมหลับนอนกับผู้หญิงดี ๆ ช่วยให้ปลอดภัยจากเอ็ดส์” (ร้อยละ 85.4) และ “ที่จริงแล้วผู้หญิงดี ๆ เท่านั้นที่ควรค่าแก่การหลับนอน” (ร้อยละ 79.5) รวมทั้งคำนิยามที่ว่า “การเปิดบริสุทธิ์เด็กสาวแรกเริ่มทำให้ดีต่อสุขภาพกาย – จิต” (ร้อยละ 28.2) ส่วนกลุ่มหญิงที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป และเป็นนักร้องนักแสดง ช่างเสริมสวย และพนักงานบริษัทซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงเดิมนั้น สามารถเห็นได้ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นกลุ่มที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างต่ำ คลุกคลีอยู่กับวงการและอาชีพที่เกี่ยวกับสิ่งบันเทิงเรีงรมย์ การที่จะตกเป็นเป้าหมายของการข่มขืนจึงเป็นเรื่องที่ไม่เกินความคาดหมายแต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสายตาของอาชญากรทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11 – 15 ปีที่เป็นนักเรียน นักศึกษา

2. เหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร

ในสายตาของ “ผู้กระทำผิดทางเพศคดีข่มขืน” ได้จัดลำดับความสนใจเหยื่อของตนโดยมีเลือกเหยื่อ ดังนี้

“รูปร่างหน้าตา” อันดับแรก ได้แก่ หุ่นดี , ขาวอวบ, ขาสวย และ หน้าอกใหญ่

“การแต่งกาย” เป็นอันดับที่สอง ได้แก่ นุ่งสั้น , รัดรูป, เสื้อ/ชุดบาง และ สายเดี่ยว/เกาะอก

“การที่เหยื่อเปิดโอกาสให้” เป็นอันดับที่สาม ได้แก่ เหยื่อยอมติดตามไปด้วย, ใกล้ชิดสนิทสนม, เหยื่อมีอาการมึนเมา และเหยื่อผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง

แม้ว่าลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจ ในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศอันดับแรกสุดจะเป็นเรื่องของสรีระความได้สัดส่วนงดงามแห่งเรือนร่างของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็ “หุ่นดี – ขาวอวบ – ขาสวย – หน้าอกใหญ่” ก็ตามแต่ “การแต่งกาย” ที่เหมาะสมของผู้หญิงจะช่วยให้ผู้หญิงปลอดภัยจากสายตาของผู้ที่จ้องหาโอกาสประกอบอาชญากรรมทางเพศได้มากขึ้น ขณะเดียวกัน แม้ผู้หญิงคนนั้น จะมีได้มีรูปร่างหน้าตาที่เตะตาแต่หากแต่งกายในลักษณะ “นุ่งสั้น – รัดรูป – เสื้อ/ชุดบาง – สายเดี่ยว/เกะอก” อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ก็จัดว่าเป็นผู้ที่ตกอยู่ใน “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” คือเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนเช่นกัน เนื่องจากเสื้อผ้าการแต่งกายลักษณะที่ล่อแหลมนี้เป็นการ “สื่อสาร” สัญลักษณ์ที่เรียกกันว่า “ภาษาท่าทาง” (Body Language) ในการ “ท้าทายเชิญชวน” ไปยังบรรดาชายหนุ่มทั่วไปให้เหลียวมองและนิยมชมชอบเธอ แต่ขณะเดียวกัน “อาชญากรรมทางเพศ” ก็ได้รับ “สาร” ที่เธอส่งออกมาด้วยเช่นกัน ความเสี่ยงจึงตกแก่ผู้หญิงที่แต่งกายด้วย “เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” เหล่านี้ รวมทั้งต่อผู้หญิงอื่น ๆ ที่เผชิญผ่านเข้ามาในช่วงเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมกับการสุกงอมของอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวเช่นกัน ส่วนการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ ด้วยการ “ยอมติดตามไปด้วย – ใกล้ชิดสนิทสนม – ลักษณะท่าทีและพฤติกรรม – เหยื่อมีอาการมึนเมา – ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง” นั้น มีลักษณะที่แสดงออกเป็น “พฤติกรรม” ก่อนข้างชัดเจน ซึ่งเรียกว่าเป็นเหยื่อที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitate Victims) (อฉนพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538:52) กล่าวคือพฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อ กลับส่งเสริมจูงใจหรือล่อใจให้อาชญากรรมประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ เช่น การเดินคนเดียวไปในที่มีครกร้าง เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรจะไตร่ตรองได้ว่า เป็นการกระทำตนให้เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศแก่ตน

3. ปัจจัยเกี่ยวกับช่วงเวลาและสถานที่

3.1 ความถี่ในการเกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศกับช่วงเวลาเกิดเหตุ

พบว่า เหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดึก คือ 22.01 – 02.00 น. คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาเกิดช่วงเวลา เย็นค่ำ เวลา 18.01 – 22.00 น. ส่วนในตอนเช้าเวลา 06.01 – 10.00 น. เกิดการข่มขืนน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 9.2

3.2 ความถี่ในการเกิดเหตุอาชญากรรมทางเพศกับสถานที่เกิดเหตุ

พบว่า การข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง (ร้อยละ 36.7) รองลงมา เกิดขึ้นในบ้านญาติ ร้อยละ 20.9 ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก (ร้อยละ 20.5) ส่วนที่เกิดในที่อื่น ๆ ได้แก่บริเวณที่สังคมมักรู้สึกว่ามีความเสี่ยงสูงนั้นแท้ที่จริงแล้วกลับมีการข่มขืน

เกิดขึ้นน้อยมาก คือ บริเวณโรงพยาบาลศูนย์การค้า มีการข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 4.5 และบริเวณพญาข้างทางเดิน มีการข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในคดีข่มขืนในสังคมไทยปัจจุบัน ในความเป็นจริงและในโลกทัศน์ของอาชญากรรมทางเพศ คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกรุ่น อายุระหว่าง 11 – 15 ปี ที่ เป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งอยู่บ้านเพื่อน คนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01 – 02.00 น. มีรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายล่อแหลมและไม่ระมัดระวังตัว

อย่างไรก็ตาม เมื่อนำผลการวิจัยครั้งนี้เปรียบเทียบกับผลการวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ (2526) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิจัยเอกสารและวิจัยภาคสนาม ซึ่งพบว่า “ปัญหาความผิดเกี่ยวกับเพศกรณีข่มขืนกระทำชำเราส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 15 – 30 ปี มีการศึกษาต่ำ ประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้เสียหายมาก่อน ก่อนการกระทำผิดเพียงเล็กน้อยผู้กระทำผิดได้รับสิ่งช่วยจิตใจจากภาพยนตร์ลามก ภาพอนาจาร หนังสือ สุรา ยาเสพติด โดยมักจะกระทำในเวลากลางคืนนอกบ้านในบริเวณที่เปลี่ยว มีทั้งใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ และมักจะฆ่าผู้เสียหายเพื่อปิดปากทำลายพยานหลักฐาน” นั้น พบว่า การประกอบอาชญากรรมทางเพศเมื่อ 18 ปีที่แล้วมีลักษณะบางประการร่วมกันและมีลักษณะบางประการแตกต่างกัน

ส่วนที่มีลักษณะร่วมกัน ได้แก่

1. การที่ผู้กระทำผิดทางเพศมีอายุระหว่าง 15 – 30 ปี ซึ่งในปัจจุบันผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 19 – 25 ปี
2. มีการศึกษาต่ำ
3. ก่อนกระทำผิดเพียงเล็กน้อยผู้กระทำได้รับสิ่งช่วยจิตใจจากสุรา ยาเสพติด

ลักษณะบางประการแตกต่างกัน ได้แก่

1. อาชีพของผู้กระทำผิดทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมซึ่งประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม เป็น การประกอบอาชีพรับจ้างแทน ตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม
2. ความสัมพันธ์กับเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเปลี่ยนแปลงจากการที่ผู้กระทำผิดทางเพศไม่มีความสัมพันธ์ กับเหยื่อมาก่อน เมื่อ 18 ปีที่แล้ว เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันโดยเป็น

เพื่อน เพื่อนบ้าน คนรัก คนรู้จักกัน แทนแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของลักษณะการคบหาสมาคมระหว่าง ชาย – หญิงที่เป็นไปอย่างเปิดเผย กว้างขวาง และมีอิสระ เสรี แตกต่างไปจากเดิม

3. สถานที่เกิดเหตุ งานวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะชิ้นงานนี้ระบุว่า การข่มขืนมักจะเกิดเหตุนอกบ้านบริเวณที่เปลี่ยว แต่สภาพการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของบ้านเมืองในปัจจุบันทำให้บริเวณที่เปลี่ยวของเมืองหมู่บ้านลดน้อยลง การเกิดอาชญากรรมทางเพศในปัจจุบันจากข้อมูลที่พบในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศเอง บ้านญาติและบ้านเพื่อน คนรู้จักมากที่สุดตามลำดับ ส่วนที่เกิดเหตุในที่อื่น ๆ คือ บริเวณพวงเวียนข้างทางเดินและบริเวณตึกร้างนั้นปรากฏว่าพบเหตุการณ์ข่มขืนเกิดขึ้นเพียงร้อยละ 2.9 เท่านั้น

3. แนวคิดเรื่องการป้องกันอาชญากรรม

3.1 ความหมายของการป้องกันอาชญากรรม

นักอาชญาวิทยาหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความหมายของการป้องกันอาชญากรรมไว้ดังต่อไปนี้ (อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล , 2541 : 275-276)

Allen (1981) กล่าวว่า การป้องกันอาชญากรรมหมายถึง ความพยายามหรือการเตรียมการหรือการยับยั้งการทำความผิดมิให้เกิดขึ้น

Sutherland and Cressey (1974) ได้ให้ความหมายของการป้องกันอาชญากรรมว่า เป็นความพยายามที่จะสกัดกั้นล่วงหน้ามิให้อาชญากรรมเกิดขึ้น

Reckless (1967) ให้ความหมายของการป้องกันอาชญากรรมว่า เป็นความพยายามที่จะสกัดกั้นล่วงหน้ามิให้อาชญากรรมเกิดขึ้น ในขณะที่การแก้ไข หมายถึง การลดการทำความผิดซ้ำสอง

Whisenand ได้กล่าวว่า การป้องกันอาชญากรรมเป็นการกระทำที่สังคมและชุมชนจัดการขึ้นเพื่อจำกัดพฤติกรรมของอาชญากรทั้งหลาย สิ่งที่สังคมและสมาชิกในชุมชนร่วมกันกระทำขึ้นอาจทำในรูปขององค์กรหรือโครงการต่าง ๆ

กองบัญชาการตำรวจนครบาล ได้ให้ความหมายการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมว่า หมายถึง การใช้มาตรการและวิธีการต่าง ๆ ที่จะไม่ให้เกิดอาชญากรรมขึ้น โดยอาจจำแนกออกเป็น การกำจัดต้นเหตุ การขจัดความปรารถนาที่จะกระทำผิด และการขจัดช่องโอกาสที่จะกระทำผิด ซึ่งทั้งหมดถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล เอกชน และประชาชนร่วมมือกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานในหน้าที่ของตำรวจเป็นสำคัญ รวมตลอดจนถึงการใช้มาตรการต่าง ๆ ระวังเหตุการณ์กระทำผิด การจับกุม การควบคุมอาชญากรรมเพื่อป้องกันมิให้อาชญากรรมกลับมาก่อทำความผิดอีก การพิจารณาการลงโทษอาชญากรรมให้เกิดความเช็ดหลาบทั้งยังเป็นการเตือนใจแก่ผู้ที่คิดจะประกอบอาชญากรรมอีกประการหนึ่ง โดยอาจจะเป็นการป้องกันและระงับเหตุในการเกิดอาชญากรรม การป้องกันยังเป็นการสืบสวนปราบปรามในการติดตามจับกุมภายหลังจากเกิดเหตุแล้ว

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2541 :39-40) กล่าวว่า การป้องกันอาชญากรรมเป็นการป้องกันไม่ให้มีการละเมิดกฎหมายที่ทำลายความปลอดภัยของสังคม ความสงบสุขเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เพื่อให้บุคคลมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุร้ายอันเป็นเหตุให้สมาชิกในสังคมเสียหายหรือบาดเจ็บ ไม่ว่าจะด้วยเจตนา ประมาท หรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในการกระทำก็ตาม

การป้องกันอาชญากรรมเป็นการแสวงหามาตรการต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม จะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้อง 3 ฝ่าย ได้แก่

1. ตัวผู้กระทำผิด
2. ชุมชนที่อยู่อาศัย
3. เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ชาย เสวีกุล (2517) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมสรุปว่า การป้องกันอาชญากรรมเป็นการป้องกันมิให้มีการละเมิดต่อกฎหมายที่ทำลายความปลอดภัยของสังคม ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน เพื่อให้บุคคลมีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน รวมทั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุร้าย อันเป็นเหตุให้สมาชิกของสังคมเสียหายหรือได้รับบาดเจ็บ ไม่ว่าจะด้วยเจตนา ประมาท หรือความรู้สึกระสำคัญในการกระทำก็ตาม

สุตสงวน สุธีสร (2546 : 95-96) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การป้องกันอาชญากรรม” หมายถึง การคาดการณ์หรือประเมินล่วงหน้าเกี่ยวกับช่องทางหรือโอกาสของการกระทำผิด หรือสภาพอาชญากรรมที่เกิดขึ้น รวมทั้งความพยายามที่จะกระทำการใด ๆ เพื่อเป็นการสกัดกั้นมิให้มีการกระทำความผิดใด ๆ เกิดขึ้น

สุพัตรา สุภาพ (2541 : 47) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมไว้ว่า เนื่องจากมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้คนเป็นอาชญากร การป้องกันอาชญากรรมจึงต้องทำในหลาย ๆ ด้าน จึงจะได้ผลตามที่คาดหวังไว้ ได้แก่

1. การแก้ไขชุมชนที่เสื่อมโทรมให้ดีขึ้น ตั้งแต่เรื่องของโรงเรียน สโมสรเด็ก ดำรง วางแผนที่อยู่อาศัย จำกัดแหล่งเสื่อมโทรม

2. การแก้ไขสภาพครอบครัว ครอบครัวมีส่วนสำคัญในการป้องกันอาชญากรรมจากการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิด นักอาชญาวิทยามีชื่อหลายคนลงความเห็นว่า เด็กกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่มีความสุข ฉะนั้น การช่วยเหลือใด ๆ แก่ครอบครัวที่มีปัญหาเหล่านี้ก็เท่ากับเป็นการช่วยป้องกันการกระทำผิดของเด็กเป็นอย่างดี เพราะถ้าครอบครัวได้รับผลการช่วยเหลือแนะนำสภาพที่เสื่อมโทรมก็จะดีขึ้น ทุกคนในครอบครัวจะมีความสุข เด็กจะมีความเบิกบานไม่หดหู่หรือมองโลกในแง่ร้าย

3. การแก้ไขความผิดปกติในทางจิตและทางอารมณ์ จากการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมแก่ผู้มีจิตใจหรืออารมณ์ที่ไม่ปกติ คือ การมีคลินิกสำหรับการตรวจสอบ และทดสอบเด็กเป็นระยะตั้งแต่วัยเยาว์ คลินิกที่วุ่นนี้ไม่ควรเป็นหน่วยงานที่ขึ้นอยู่กับศาล หรือสถาบันที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษ

4. ความรับผิดชอบของประชาชน ประชาชนมีส่วนช่วยในการป้องกันอาชญากรรมได้ เริ่มด้วยการให้ความร่วมมือกับฝ่ายบ้านเมืองและตำรวจในการเป็นหูเป็นตา และแจ้งข้อน่าสงสัยหรือพฤติกรรมของบุคคลหรือคณะบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม เช่น ช่องโจร แหล่งโสเภณี แหล่งรับของโจร หรือแจ้งข่าวสารใด ๆ เกี่ยวกับอาชญากรรมให้แก่ตำรวจ นอกจากนี้ประชาชนยังสามารถป้องกันอาชญากรรมได้ด้วยการเก็บงำทรัพย์สิน ไม่เปิดช่องโอกาสให้คนร้ายทำการประทุษร้ายได้ง่าย มีมาตรการป้องกันการโจรกรรม เช่น มีรั้วรอบขอบชิดมั่นคง หากรู้เห็นเหตุการณ์การประทุษอาชญากรรมก็ไม่หลีกเลี่ยงในการให้การเป็นพยานอันเป็นหน้าที่ของพลเมืองดี

C.Ray Jeffery (1977 อ้างถึงใน นัทธี จิตสว่าง, 2539 : 53-55) ซี.เรย์ เจฟเฟอร์รี่ กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรมจะมีความแตกต่างกับวิธีการลดอาชญากรรม กล่าวคือ การป้องกันเป็นการควบคุมอาชญากรรมโดยตรง และเป็นการป้องกันก่อนที่อาชญากรรมจะเกิดขึ้น ซึ่งการควบคุมโดยตรงประกอบไปด้วยการใช้มาตรการของการลดช่องทางหรือโอกาสในการกระทำความผิด ส่วนการลดอาชญากรรมเป็นการควบคุมอาชญากรรมโดยอ้อม มาตรการโดยอ้อมที่นำมาใช้ได้แก่ การอบรมวิชาชีพ การให้การศึกษา การจำคุก การคุมประพฤติ และการพักการลงโทษ

เจฟเฟอร์รี่ ได้เสนอให้มีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม และวิชาวุฒิกรรม ซึ่งเป็นแนวทางในการป้องกันอาชญากรรมแนวใหม่ โดยเน้นการลดช่องโอกาสในเกิดอาชญากรรมจัดเป็นการป้องกันอาชญากรรมโดยตรงก่อนที่อาชญากรรมจะเกิดขึ้น โดยเน้นที่การลดช่องโอกาสในการประกอบอาชญากรรมโดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ให้หลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อ และการใช้ระบบการป้องกันภัย

คณะกรรมการของประธานาธิบดีด้านการบังคับใช้กฎหมายและบริหารงานยุติธรรม (The President's Commission on Law Enforcement and Administration of Justice, 1968 อ้างถึงใน นัทธี จิตสว่าง, 2539 : 55) ระบุว่า การป้องกันอาชญากรรมครอบคลุมถึงกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการขจัดเงื่อนไขทางสังคมที่มีส่วนสัมพันธ์กับอาชญากรรม การปรับปรุงความสามารถของกระบวนการยุติธรรมที่จะสืบหาจับกุม ตัดสินลงโทษ และปรับผู้กระทำความผิดให้กลับเข้าสู่สังคม รวมทั้งการลดสภาพการณ์ที่อาชญากรรมมีโอกาที่จะเกิดขึ้นได้ง่าย

จากทัศนะของผู้ศึกษาเห็นว่า “การป้องกันอาชญากรรม” หมายถึง การกระทำหรือความพยายามที่จะสกัดกั้นมิให้มีการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเกิดขึ้น โดยกระทำได้ 2 ลักษณะคือ

1. การป้องกันอาชญากรรมที่มีให้บุคคลกลายเป็นผู้กระทำความผิด เป็นการป้องกันในแง่ของการอบรมพื้นฐานทางด้านจิตใจและลักษณะนิสัยของบุคคล ให้เป็นไปตามแนวทางที่เหมาะสม เพื่อเป็นประชากรที่มีคุณภาพของสังคม

2. การป้องกันอาชญากรรมที่มีให้เกิดการกระทำผิด โดยการดูแลรักษาความปลอดภัยของสังคม และให้มีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน โดยเน้นการลดช่องโอกาสในเกิดอาชญากรรมจัดเป็นการป้องกันอาชญากรรมโดยตรงก่อนที่อาชญากรรมจะเกิดขึ้น อีกทั้งประชาชนต้องรู้จักการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอีกด้วย

3.2 การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมยังไม่มีมาตรการที่ชัดเจนว่าควรเป็นไปในรูปแบบใด ซึ่ง สุดสงวน สุธีสร (2543 : 22-29) ได้แบ่งแยกแนวทางป้องกันได้เป็น 4 ลักษณะ คือ

1. การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตัวเอง หมายถึง การระมัดระวังไม่ให้ตัวเองไปอยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมต่อการเป็นเหยื่อ เช่น ไม่เดินตามลำพังในที่เปลี่ยวในเวลากลางคืน ไม่ไปเที่ยวแหล่งเร่ร่อนที่มีเหตุทะเลาะวิวาท เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเน้นที่วิจารณ์ญาณของบุคคลแต่ละคน ว่าอะไรควรทำมากน้อยเพียงใด การกระทำใดสมควรหรือไม่ การขัดเกลาทางสังคมจึงมีส่วนต่อแนวความคิดนี้เป็นอย่างมาก เช่น พ่อแม่อบรมลูกไม่ให้คบกับคนไม่ดี เป็นต้น

การป้องกันโดยตัวเองอาจเป็นในลักษณะการต่อสู้ หมายถึง แต่ละคนได้รับการฝึกฝนอบรมให้รู้จักและมีทักษะในการใช้ศิลปะป้องกันตัว เมื่อมีเหตุการณ์เลวร้ายเกิดขึ้น จะเห็นได้ว่าผู้หญิงสมัยนี้มักเรียนศิลปะการป้องกันตัว การเรียนรู้ศิลปะการป้องกันตัวต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์ให้ผู้ได้รับการอบรมรู้จักวิธีการในการป้องกันตัวของตัวเองเมื่อเกิดเหตุร้ายขึ้นสามารถเอาตัวรอดจากเหตุการณ์วิกฤตได้ บางครั้งอาจช่วยเหลือผู้อื่นได้อีกด้วย

การป้องกันโดยตัวเอง ในลักษณะที่มีความตื่นตัวต่อสภาพแวดล้อมที่ดำเนินอยู่ในสังคม เป็นคนช่างสังเกต สนใจข่าวสารของบ้านเมือง เมื่อมีความตื่นตัวและสนใจต่อความเป็นไปของสังคมแล้ว ทำให้คน ๆ นั้นสามารถมีชีวิตรอดอย่างปลอดภัยในสังคมได้

2. การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยเพื่อนบ้าน หรือชุมชน หมายถึง การปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนบ้านหรือชุมชน ในที่นี้ คือ ความห่วงใยอาทร ให้ความร่วมมือร่วมใจดูแลซึ่งกันและกัน การปลูกฝังค่านิยมทัศนคติดังกล่าวควรปลูกฝังตั้งแต่เด็ก เพื่อให้คนในชุมชนมีความรับผิดชอบซึ่งกันและกัน มีการอุหนุนเกื้อกูลกัน ช่วยเหลือเมื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้น

3. การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรัฐ หมายถึง การที่รัฐจัดหาบริการในด้าน การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมให้แก่สมาชิกในสังคมทุกคน โดยไม่คำนึงถึงเพศ อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม โดยอาจจัดในรูปแบบดังต่อไปนี้ คือ

(1) สายตรวจ โดยจัดตรวจตามจุดต่าง ๆ ที่น่าจะเป็นสถานที่ล่อแหลมต่อการเกิดอาชญากรรม เพราะการจัดสายตรวจเป็นการตัดช่องโอกาสของการกระทำผิดของอาชญากรได้

(2) การจัดอบรมโครงการตำรวจชุมชน-มวลชนสัมพันธ์ โดยมุ่งให้ตำรวจกับประชาชนได้รู้จัก และสร้างความเข้าใจอันดีแก่กัน ทำให้เกิดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ไม่เกิดอคติและการต่อต้าน ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมและการพกกฎหมายมากกว่าละเมิดกฎหมาย ทำให้ปัญหาอาชญากรรมลดลง

(3) สายสืบ สืบหาผู้กระทำผิดมาลงโทษเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายและความเป็นธรรมในสังคม ผู้ก่อความเสียหายแก่ผู้อื่นย่อมได้รับโทษ ดังนั้นตำรวจจึงมีหน้าที่สืบเสาะแสวงหาผู้กระทำผิดมาลงโทษ เพื่อป้องกันไม่ให้คนในสังคมเอาเยี่ยงอย่าง และตัวผู้กระทำผิดเองเมื่อตระหนักถึงประสิทธิภาพของกฎหมายจะไม่กระทำผิดอีก อนึ่ง การนำผู้กระทำผิดมาลงโทษเท่ากับเป็นการแยกผู้กระทำผิดออกจากสังคม ถือได้ว่าเป็นการป้องกันคนในสังคมให้ปลอดภัยต่อภัยร้ายแรงจากผู้กระทำผิดได้

(4) การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ วิธีการป้องกันตัวเอง โดยตำรวจเล็งเห็นประโยชน์ว่าประชาชนควรจะได้ทราบ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านหลักการ วิธีการปฏิบัติเพื่อความไม่ประมาท อันเป็นการตัดช่องโอกาสในการกระทำผิดนั่นเอง

4. การป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยลักษณะผสมผสาน คือ การนำแนวทางดังกล่าวมาทั้งหมดมาผสมผสานกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เป็นต้นว่า รัฐกับชุมชนร่วมมือกันทำโครงการร่วมกันในการป้องกันอาชญากรรมหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น โครงการวิทยุสมัครเล่นเพื่อป้องกันอาชญากรรม เป็นต้น

3.3 พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกล้วงเงินทางเพศ

สิรินทร์ ศรีประสิทธิ์ (2545 :65) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมหรือการกระทำใด ๆ ที่กลุ่มนักเรียนหญิงควรให้ความสำคัญและนำไปปฏิบัติเพื่อการป้องกันการล้วงเงินทางเพศ ได้แก่

1. พฤติกรรมการแต่งกาย คือ การไม่แต่งกายล่อแหลม เช่น การใส่สายเดี่ยว นุ่งสั้น รัศรูปจนเห็นสัดส่วน เปิดเผยเห็นเนินอกและสะโพก

2. พฤติกรรมทางวาจา คือ ไม่ใช่คำพูดที่มีลักษณะเชิดชูชวน ทำทนาย หรือยั่วยุอารมณ์ทางเพศ
3. พฤติกรรมการเที่ยวเตร่ คือ การไม่เที่ยวกลางคืนหรือเที่ยวในสถานเริงรมย์
4. พฤติกรรมการใช้สารเสพติด คือ ไม่ดื่มสุราของมึนเมา หรือยาเสพติด
5. พฤติกรรมเกี่ยวกับการใช้สื่อ คือ การไม่เปิดรับสื่อลามก ทั้งทางหนังสือ วีดีโอ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น
6. พฤติกรรมเกี่ยวกับการเดินทาง คือ การไม่ไปในสถานที่เปลี่ยว หรือไม่อยู่ลำพังในที่ที่ไม่ปลอดภัย
7. พฤติกรรมการคบเพื่อน คือ การไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น ชอบเที่ยวกลางคืน แต่งตัวล่อแหลม พุดเชิดชูชวน ทำทนายเพศตรงข้าม
8. พฤติกรรมการใช้ศิลปะป้องกันตัว คือ การฝึกศิลปะป้องกันตัว เช่น ยูโด คาราเต้ เป็นต้น และการใช้อุปกรณ์ทุ่นแรง เช่น อุปกรณ์ไฟฟ้า สเปรย์ต่างๆ เป็นต้น

3.4 การป้องกันตนเองของผู้หญิงจากภัยอาชญากรรม (www.thaiwomen.or.th)

1. หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่เปลี่ยวหรือสถานที่ที่ไม่ปลอดภัยต่อสวัสดิภาพของสตรี เช่น มุมตึก ลานจอดรถ สถานเริงรมย์ต่าง ๆ
2. เลือกลงพาหนะเดินทาง โดยคำนึงถึงความปลอดภัย และแจ้งให้ครอบครัวทราบว่าจะไปไหน
3. ฝึกสังเกตสิ่งรอบตัว กรณีที่สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติจะได้หลีกเลี่ยงและป้องกันได้ เช่น มีคนติดตามอย่างมีพิรุธ ไม่ควรเข้าบ้านตนเอง แต่ควรไปหาเพื่อนที่หน้าไว้วางใจได้ หรือไปสถานีตำรวจ
4. หากจะถูกล่อลวงละเมิดทางเพศหรือทำร้ายร่างกาย ต้องตั้งสติ และหาทางออกที่ปลอดภัย เช่น พุดถ่วงเวลา และหาทางหนีร้องว่าไฟไหม้ ฯลฯ แต่หากคนร้ายมีอาวุธต้องคิดถึงการรักษาชีวิตไว้ก่อน
5. เรียนรู้ทักษะศิลปะการต่อสู้ และการป้องกันตนเอง
6. เมื่อตัดสินใจทำงานใด ๆ ต้องตรวจสอบข้อมูลจากผู้รู้ หรือแหล่งงานให้แน่ชัดเสียก่อน

3.5 พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

การป้องกันการถูกข่มขืนสำหรับผู้หญิงนั้น ควรปฏิบัติตนเองดังต่อไปนี้คือ (สำนักงานแผนและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2541 : 16)

1. อย่าแต่งกายด้วยการใช้เสื้อผ้าที่ช่วยบรรเทาอาการของผู้ชาย
2. การแต่งกายของผู้หญิง ควรรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีเอาไว้ เพราะการแต่งกายเลียนแบบชาวตะวันตกด้วยการใช้เสื้อผ้าที่โชว์สัดส่วน เป็นชนวนอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเราหรืออนาจารขึ้นได้
3. ผู้หญิงไม่ควรเดินทางไปไหนมาไหน โดยลำพังคนเดียว โดยเฉพาะตามตรอกซอกซอยที่เปลี่ยวหรือค้ำมืด ควรหาเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วย
4. ไม่ควรขึ้นรถจักรยานยนต์เมื่อมีคนแปลกหน้าชวนให้ขึ้น
5. เมื่อมีคนมาตีสนิททำนองรู้จัก หรือเป็นเพื่อนเก่ามาก่อน แต่ความจริงแล้วไม่เคยรู้จักกับผู้นั้นเลย ให้พยายามหลีกเลี่ยงบุคคลเช่นนี้เสีย ถ้าเป็นไปได้ควรร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลภายนอกที่อยู่ใกล้เคียง และชี้แจงต่อบุคคลที่อยู่ใกล้เคียงทราบ
6. พยายามหลีกเลี่ยงงานราตรีสโมสรต่าง ๆ นอกจากจะมีคนสนิทหรือญาติคอยรับส่ง จะปลอดภัยกว่าที่จะไปไหนมาไหนโดยลำพัง
7. พยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้ไปไหนมาไหนกับคนที่ไม่สนิท
8. เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องออกนอกบ้านในยามค่ำคืน และไม่สามารถที่จะให้ใครติดตามไปด้วยได้ ควรบอกให้ทางบ้านทราบว่าไปที่ไหน ไปพบใคร ไปอย่างไร และกลับเมื่อไหร่ เพราะอาจจะถูกบุคคลที่ต้องการจะไปหาล่อลวงไปในทางที่ไม่ดีได้ ควรพกพาบัตรประจำตัวประชาชนด้วยทุกครั้งเมื่อออกจากบ้าน

4. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

อากาศรณ์ พิสูจน์จักรวาท (2546) ศึกษามาตรการที่ชุมชนและสังคมใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ทักษะของคนในชุมชนต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กลุ่มประชากรส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ปัจจุบันการล่วงเกินทางเพศมีจำนวนมากขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรม อีกทั้งยังสามารถเกิดขึ้นในชุมชนเมื่อใดก็ได้ โดยอาชญากรอาจจะเป็นคนในครอบครัวหรือคนที่คุ้นเคยก็ได้ ซึ่งสาเหตุที่มีการล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้น อาจเกิดจาก การแต่งกาย ท่าทาง คำพูดของเหยื่อ สภาพแวดล้อม หรือสถานที่บางที่ในชุมชน เช่น ที่มีด เป्लीยว รกร้าง อาคารเก่าที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย ฯลฯ รวมทั้งสาเหตุจากความผิดปกติทางจิต การไม่รู้จักระวังระวังของตัวอาชญากร และจากการศึกษาพบว่า ในชุมชนที่มีการล่วงเกินทางเพศโดยผู้มีอิทธิพลในชุมชนหรือบุคคลที่ได้รับการยอมรับนับถือจากคนในชุมชน เหยื่อจะได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจเป็นอย่างมาก และถูกซ้ำเติมจากคนในชุมชน โดยเหยื่อจะถูกมองว่าตัวเหยื่อเองเป็นเหตุที่ทำให้เกิดเรื่องดังกล่าวขึ้น และไม่มีใครเชื่อในเรื่องที่เหยื่อเล่า ส่วนมาตรการที่ชุมชนใช้ในการป้องกัน และแก้ไขพฤติกรรมของ

อาชญากรทางเพศ พบว่าส่วนใหญ่จะเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ถึงสาเหตุที่เกิดขึ้น ซึ่งภายหลังจากที่มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ก็มีการติดตั้งไฟบริเวณถนนหรือที่เปลี่ยว มีด แต่ชุมชนส่วนใหญ่ยังไม่มี การจัดเวรยามรักษาความปลอดภัยในชุมชน มีการสอนวิธีการป้องกันตัวให้กับสมาชิกในชุมชน และเมื่อมีบุคคลที่น่าสงสัยเข้ามาในชุมชน จะมีการพูดคุยหรือบอกเตือนให้คนในชุมชนรู้ ชุมชนของประชากรส่วนใหญ่ ผู้กระทำผิดยังอยู่ในชุมชน ซึ่งวิธีการที่คนในชุมชนปฏิบัติกับอาชญากรทางเพศและครอบครัวของอาชญากร คือ ไม่คบค้าสมาคมด้วย แต่จะคอยดูพฤติกรรมอยู่ห่าง ๆ ว่าทำอะไรอยู่ มาตรการที่ชุมชนใช้ในการป้องกันในปัจจุบัน เป็นการป้องกันแบบเฉพาะหน้า แต่ไม่มีความยั่งยืน เนื่องจากคนในชุมชนขาดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งขาดทรัพยากรที่จะนำมาใช้ในการป้องกัน หรือในบางชุมชนมีทรัพยากรแต่ไม่รู้จะนำไปใช้ยังไง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ภาครัฐจะต้องเข้ามาให้ความช่วยเหลือ โดยให้คนในชุมชนรับรู้และเข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริงเสียก่อน เพื่อให้คนในชุมชนเกิดความตระหนัก และรับรู้ว่ามีปัญหานั้นได้เกิดขึ้นจริงและมีจริง โดยดึงทรัพยากรจากภาครัฐที่มีอยู่แล้วมาให้ความรู้ความเข้าใจกับคนในชุมชน เช่น กรมสุขภาพจิต สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นต้น เพราะคนในชุมชนไม่สามารถจะเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นได้เอง รวมทั้งไม่สามารถที่จะสร้างระบบ หรือกลไกในการป้องกันชุมชนของตนเองได้ จึงจำเป็นที่ภาครัฐจะต้องเข้าไปสร้างให้ไปทำให้คนในชุมชนเห็นเป็นตัวอย่าง

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย พบว่า ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นหนุ่มโสดที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำแต่มีงานทำเป็นกิจลักษณะ ระดับการศึกษาต่ำ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ขาดความผูกพันกับบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตน โดยเฉพาะในฐานะบิดา ลูก/น้ำ ที่มีต่อบุตร/หลานสาว ในฐานะ “ผู้ชาย” และ “ผู้ใหญ่” ของสังคม

ปัจจัยด้านวัฒนธรรม พบว่า ผู้กระทำผิดได้รับวัฒนธรรมรองและค่านิยมทางสังคมแบบชายเป็นใหญ่มาเป็นแบบแผนปฏิบัติ มีและใช้อำนาจที่อยู่เบื้องหลังบทบาทความเป็นชายกระทำต่อผู้หญิงอย่างไม่เท่าเทียมกันและปฏิบัติต่อหญิงราวกับทรัพย์สินที่ซื้อขายแลกเปลี่ยนและแบ่งปันแก่เพื่อนชายด้วยกัน

ด้านพฤติกรรม พบว่า กระบวนการขัดเกลาสู่ความเป็น “ตัวตน” ของผู้กระทำผิดทางเพศเหล่านี้มีความบกพร่อง ไม่สามารถควบคุมความต้องการและยับยั้งชั่งใจได้ มีการแสดงพฤติกรรมล่าสอนด้วยการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน และบ้างก็กระทำผิดผ่าน “สุราและยาเสพติด” ที่แปรสภาพสารเคมีภายในร่างกายไปจากปกติ

ด้านจิตใจ พบว่า ผู้กระทำผิดทางเพศมีความต้องการได้รับการตอบสนองแรงขับทางเพศสูง ขณะที่มีความรู้สึกลังเลและกังวลใจต่อความผิดบาปที่กระทำในระดับต่ำ และขาดมูทิตาจิตต่อเหยื่ออาชญากรรม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า “ผู้หญิง” กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศคือ ข่มขืนในสังคมไทย คือ กลุ่มเด็กหญิงแรกเริ่ม อายุระหว่าง 11-15 ปี ที่เป็นนักเรียนนักศึกษา ถูกข่มขืนที่บ้านเพื่อนหรือคนรู้จัก โดยคนรัก เพื่อน หรือคนรู้จัก ในช่วงเวลา 22.01-02.00 น. ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศสนใจเด็กผู้หญิงที่มีรูปร่างหน้าตาดี (หุ่นดี-ขาวอวบ-ขาสวย-หน้าอกใหญ่) แต่งกายล่อแหลม (นุ่งสั้น-รัดรูป-เสื้อ/ชุดบาง-สายเดี่ยว/เกะฮอก) และไม่ระมัดระวังตัว (ยอมติดตามไปด้วย-ใกล้ชิดสนิทสนม-เหยื่อมีอาการมึนเมา-ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง) ตามลำดับ

นภาพันท์ เลิศล้ำภรณ์ (2544) ศึกษาบทบาทของปัจเจกชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า บทบาทในการป้องกันอาชญากรรมของปัจเจกชนควรเริ่มด้วยการทำให้ครอบครัวของตนเองเป็นครอบครัวที่สามารถผลิตประชากรที่ดีแก่สังคม ด้วยการฝึกฝนให้บุคคลในครอบครัวเป็นผู้มีระเบียบวินัย รู้จักและปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมาย นอกจากนี้ บทบาทของปัจเจกชนยังสามารถกระทำได้ในฐานะผู้ป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิด โดยการดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของครอบครัวก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ปัจเจกชนสามารถทำการป้องกันด้วยตนเองได้

กฤตยา เล่าประสพวัฒนา (2542) ได้ศึกษาการถูกคุกคามทางเพศของสตรี ตรีศึกษา : นักศึกษามหาวิทยาลัยเกริก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุระหว่าง 20-21 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 3 มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีที่พักอยู่ไกลจากมหาวิทยาลัยเกริกและเดินทางโดยใช้บริการรถโดยสารประจำทางหรือรถตู้ ด้านข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุของการถูกคุกคามทางเพศ ส่วนมากกลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ถูกคุกคามทางเพศมาแล้ว ซึ่งการถูกคุกคามทางเพศนั้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมของเขตที่พักอาศัย รูปแบบการแต่งกาย ทัศนคติในการเที่ยว สถานที่เที่ยว และช่วงเวลา อีกทั้งผลการศึกษายังกล่าวได้ว่า นักศึกษาสตรีของมหาวิทยาลัยเกริกส่วนมากมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศและกล่าวที่จะแสดงออกหรือกล้าเปิดเผยถึงการคุกคามทางเพศมากขึ้น ซึ่งแตกต่างกับสมัยก่อนที่สตรีมักจะมี ความละอายเมื่อถูกคุกคามทางเพศ ทำให้ไม่กล้าที่จะเปิดเผยข้อมูล เพราะสังคมไทยในปัจจุบันมีการรับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาใช้ในการดำรงชีวิตของคนไทยในสังคมมากขึ้น ส่งผลให้สตรีไทยในยุคปัจจุบันมีรูปแบบการใช้ชีวิต ไม่ว่าจะป็นวัฒนธรรมการแต่งกาย การกินอยู่ ค่านิยมแบบ

ตะวันตก ทำให้เขาเหล่านั้นมีสภาพจิตใจและความคิดโน้มเอียงไปทางวัฒนธรรมตะวันตก มีความกล้ามากขึ้น กล้าแสดงออก กล้าเปิดเผย มองว่าการถูกละเมิดทางเพศเป็นเรื่องปกติไม่เสียหาย

มรกต พุทธศุภะ (2542) ได้ศึกษาเรื่องการป้องกันเกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ นักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น สภาพครอบครัวแตกแยก เด็กมีครอบครัวใหม่ที่มีคนภายในครอบครัวที่ไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเด็ก เช่น บิดาเลี้ยง อา ลุง เป็นต้น ดังนั้นจึงทำให้เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ง่าย สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกละเมิดทางเพศพบมากในครอบครัวที่ยากจน การเป็นอยู่ในครอบครัวอยู่รวมกัน ไม่มีการแยกเป็นสัดส่วน โอกาสเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีมาก เพราะเด็กได้เห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้ร่วมห้อง หากเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศ เด็กไม่สามารถหนีไปไหนได้และมีบอยที่มารดาไม่สามารถช่วยเด็กได้ เพราะถูกข่มขู่ โรงเรียนไม่ได้กำหนดมาตรการ กฎ ระเบียบการป้องกันนักเรียนจากการล่วงละเมิดทางเพศ และโรงเรียนไม่ได้มีการสอนในเรื่องนี้แต่ได้แทรกไว้ในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ เนื่องจากทางโรงเรียนคิดว่าการที่จะสอนเรื่องนี้มีผลเสียมากกว่าผลดีและข้อจำกัดต่าง ๆ ที่ครูทำให้เกิดความยากลำบากถ้าจะมีการสอนเรื่องนี้ในโรงเรียน

กนกพร บุปผาชาติ (2539) ได้ศึกษาความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง โดยศึกษาในกลุ่มผู้หญิงทั้งหมด 10 กลุ่มอาชีพ จำนวน 380 คน จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 308 คน และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทการข่มขืน มากที่สุดเป็นอันดับ 1 รองลงมา คือ หวาดกลัวการฆาตกรรม และการทำร้ายร่างกาย ตามลำดับ

สุชีลา ตันชัยนันท์ (2535) ได้วิเคราะห์ปัญหาข่มขืนและความรุนแรงทางเพศไว้ว่าปัญหาข่มขืน เป็นภาพสะท้อนของรูปแบบหนึ่งในสัมพันธภาพเชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ คือ ฝ่ายชายอยู่ในฐานะที่เหนือกว่าและครอบงำ ควบคุมฝ่ายหญิงไว้ โดยรูปแบบและเนื้อหาของความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคของประวัติศาสตร์

กลุ่มเพื่อนหญิง (2533 : อ้างถึงในสมฤกษ์ คำชู, 2538 : 42) ได้บรรยายสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง ปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศ ณ ตึกอเนกประสงค์ ชั้น 4

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2533 สรุปปัญหาในการดำเนินคดีละเมิดสิทธิทางเพศว่า เกิดจากสาเหตุสำคัญ 3 ประการ พอสรุปได้คือ

1. ปัญหาที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรม ระเบียบปฏิบัติ หรือวิธีปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นตำรวจ อัยการ แพทย์ ศาล หรือทนายความ ซึ่งยังไม่เอื้อต่อการใช้สิทธิตามกฎหมายของผู้เสียหายที่ถูกข่มขืน ซึ่งได้แก่ กรณีผู้เสียหายต้องไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ เหมือนคดีอาญาทั่วไป ต้องถูกสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนชาย และอัยการชาย ในสถานที่ที่มีผู้คนมากมาย ไม่มีห้องสอบสวนเป็นสัดส่วนต่างหาก ถูกสอบสวนโดยการตั้งคำถามที่พยายามจับผิด ในขณะที่สภาพจิตใจยังไม่พร้อมที่จะรับสถานการณ์เช่นนั้น
2. ปัญหาที่เกิดจากตัวบทกฎหมาย และแนวคำพิพากษาของศาลฎีกายังไม่เป็นธรรมและคุ้มครองผู้เสียหายอย่างแท้จริง
3. ปัญหาที่เกิดจากค่านิยม และทัศนคติต่าง ๆ เช่น ค่านิยมพรหมจารี ค่านิยมเรื่องเพศว่าควรปกปิด ค่านิยมเรื่องความกตัญญู ค่านิยมเรื่องเวรกรรม ซึ่งมีผลให้ผู้ถูกข่มขืนไม่กล้าแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ข่มขืน

วิมมา ธรรมปรีชา (2533) ได้ทำการศึกษา การคุกคามทางเพศ โดยสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายทั้งที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ครูอาจารย์ ข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชน และลูกจ้างตามสถานประกอบการต่าง ๆ ที่อยู่อาศัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 375 คน แบ่งเป็นเพศหญิง 307 คน และเพศชาย 68 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีประสบการณ์ถูกคุกคามทางเพศในฐานะผู้ถูกระทำโดยตรง จำนวน 117 คน คิดเป็น 47.2% มีประสบการณ์ในฐานะที่ได้รับความเห็นมาโดยตรง จำนวน 36 คน คิดเป็น 9.6% เคยได้รับทราบจากคำบอกเล่าของคนอื่น จำนวน 50 คน คิดเป็น 13.3% และพบว่าเพศหญิงจะมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศมากกว่าเพศชาย และนักเรียน นิสิต นักศึกษาจะเสี่ยงต่อการถูกคุกคามมากที่สุด นอกจากนี้ ในส่วนของคำถามปลายเปิด ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นว่า การคุกคามทางเพศมักเกิดขึ้นบ่อย ๆ นอกสถานที่ทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่สาธารณะ เช่น ป้ายรถเมล์ ตามถนนหนทาง เป็นต้น โดยมักจะเกิดนอกเวลาทำงาน เช่น ช่วงเวลาของการเดินทางไปทำงานหรือกลับบ้าน เวลาเดินซื้อของ เป็นต้น และตัวผู้คุกคามมักจะเป็นคนที่ไม่รู้จัก

สุรพล ศรีวงศ์ (2531) ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ เพื่อศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ และเพื่อทราบประวัติการกระทำผิดของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ต้องขังอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2531 ที่เรือนจำกลางบางขวางและเรือนจำกลางคลองเปรม กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 213 คน

เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจของผู้ต้องขัง มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ กล่าวคือ ผู้ต้องขังชายมีรายได้ต่ำจะกระทำความผิดข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่ามากกว่าผู้ต้องขังชายที่มีรายได้สูง เนื่องจากผู้ต้องขังที่มีรายได้ต่ำส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นกรรมกร และเคยมีประวัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์แต่ไม่เคยถูกจับกุมดำเนินคดี ส่วนผู้ต้องขังชายที่มีรายได้สูง เมื่อกระทำความผิดแล้วจะคิดค่าใช้จ่ายให้กับเหยื่อผู้หญิง เพื่อประนีประนอมยอมความ ดังนั้นผู้ต้องขังชายที่มีรายได้สูงจึงไม่มาเหยื่อเหมือนเช่นผู้ต้องขังชายที่มีรายได้ต่ำ ในกรณีที่มีการฆ่าเหยื่อ สาเหตุที่ฆ่าส่วนใหญ่เพื่อต้องการปิดปาก และเพราะเหยื่อขัดขืนต่อสู้ นอกจากนี้พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่กระทำความผิดโดยที่ไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน และส่วนใหญ่เหยื่อกับผู้ต้องขังไม่เคยมีความสัมพันธ์กันมาก่อน เหตุผลที่ต้องข่มขืนกระทำชำเราเพราะเหยื่อแต่งกายชัวยุ แสดงกริยาวาจาย์ชวนความรู้สึกทางเพศและโอกาสเอื้ออำนวย เวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่จะเป็นเวลากลางคืน สถานที่เกิดเหตุจะเป็นสถานที่ปลอดภัยหรือเป็นบ้านของเหยื่อซึ่งขณะที่เกิดเหตุเหยื่ออยู่บ้านเพียงลำพัง

วิภากรณ กงเจริญ (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แนวทางการปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ศึกษาในทัศนะของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษาจากกลุ่มนักวิชาชีพ คือ แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา ครู-อาจารย์ ตำรวจ และนักกฎหมาย จำนวนกลุ่มละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 240 คน สรุปได้ว่า การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด นักวิชาชีพเห็นด้วยว่าหญิงที่ถูกข่มขืนควรแจ้งความดำเนินคดี โดยที่ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงเป็นผู้สอบปากคำ หากปฏิบัติไม่ได้ ควรให้มีนักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา หรือทนายความสตรีเข้าร่วมในการสอบปากคำ ซึ่งจะช่วยให้หญิงสบายใจมากขึ้น นอกจากนี้ นักวิชาชีพเห็นด้วยต่อการไม่อนุญาตให้สื่อมวลชนเผยแพร่ข้อมูล และภาพอันกระทบต่อชื่อเสียงของหญิงและครอบครัว และการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่ให้บริการแก่หญิง และการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือหญิงที่ถูกข่มขืนอย่างทั่วถึง จะเป็นประโยชน์ต่อหญิงเป็นอย่างยิ่ง เช่นเดียวกับการที่คนในชุมชนมีความเข้าใจและไม่รังเกียจต่อหญิงจะเป็นการช่วยเหลือหญิงได้

ปรีดา ศิริสวัสดิ์ (2529) ได้ศึกษาเรื่อง ปฏิกริยาของสังคมต่อหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษากรณี นักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 334 คน พบว่า การไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืนไม่ได้มีสาเหตุมาจากความสำคัญของพฤติกรรมทางเพศของหญิง คือ การถูกข่มขืนเป็นผลให้สูญเสียความบริสุทธิ์ในกรณีที่ยัง โสดและมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีในกรณีที่สมรสแล้ว อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับ

พฤติกรรมทางเพศที่หลังไหลสู่สังคมไทย ทำให้คนลดความสำคัญของการยึดถือค่านิยมดั้งเดิมไป โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาอยู่ในแวดวงที่สามารถรับวัฒนธรรมเหล่านี้ได้หลายทาง เช่น ทางสิ่งแวดล้อม ทางสังคมของเมืองหลวง และจากการศึกษาส่วนปัจจัยทางเพศ มีความสำคัญต่อการไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืน คือ เพศชายและเพศหญิงให้การยอมรับแตกต่างกัน ในกลุ่มตัวอย่างหญิงพบว่า การให้ความสำคัญเรื่องเพศต่อชื่อเสียงมีปัจจัยสำคัญต่อการไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างชายไม่พบนัยสำคัญนี้ ส่วนในกลุ่มตัวอย่างชาย การเชื่อว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุ มีนัยสำคัญต่อการไม่ยอมรับหญิงที่ถูกข่มขืน แต่ไม่พบในกลุ่มตัวอย่างหญิง

ดังนั้นจะอธิบายได้ว่า เป็นเพราะผู้หญิงมีความเชื่อในเรื่องชื่อเสียงทางเพศ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้หญิงที่ควรระวังสงวนตัว การมีความสัมพันธ์กับหญิงที่มีชื่อเสียงทางเพศเสีย ก็ต้องระมัดระวัง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างผู้ชาย ไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูให้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้มากนัก แต่การไม่ยอมรับกลุ่มตัวอย่างชายมาจากการเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายก่อเหตุ

สุบรรณ พันธ์วิทวัส และคณะ (2528) ได้ทำการศึกษาสำรวจ เรื่อง สถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนกระทำชำเราในประเทศไทย โดยรวบรวมข้อมูลสถิติภูมิจากฝ่ายสถิติทะเบียนโรงพยาบาลตำรวจเกี่ยวกับผู้ป่วยที่ถูกข่มขืน ระหว่างเดือนกันยายน 2526 ถึง 22 พฤษภาคม 2528 ใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ วารสารนิติศาสตร์ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยเชิงสำรวจบางชิ้น รวมทั้งทำการวิเคราะห์ข่าวหนังสือพิมพ์รายวัน 2 ฉบับ พบว่า คดีความผิดเกี่ยวกับเพศเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจมีมากถึงวันละ 15 ราย หรือประชากรสตรีจะประสบอาชญากรรมทางเพศถึง 22 คน ต่อประชากรสตรี 100,000 คน และมีแนวโน้มสูงขึ้นในส่วนภูมิภาค ส่วนจำนวนผู้ถูกข่มขืนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลตำรวจในขณะนั้นมีอัตราเฉลี่ยเดือนละ 40 ราย หรือมากกว่าวันละ 1 ราย นอกจากนี้ด้านอายุของผู้ถูกข่มขืนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 16-20 ปี รองลงมาคือผู้ที่อยู่ในกลุ่มอายุ 11-15 ปี

อัมพร โอตระกูล และคณะ (2526) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยชักจูงให้ประกอบความผิดทางเพศโดยการข่มขืนของผู้ต้องขังชายจากเรือนจำพระนคร เรือนจำคลองเปรมและเรือนจำบางขวาง รวมจำนวน 137 คน พบว่า ปัจจัยชักจูงให้ประกอบความผิดทางเพศโดยการข่มขืน คือ

1. ความโกรธ ความแค้นที่มีต่อผู้หญิง ร้อยละ 14.6 หรือการที่ถูกดูหมิ่นจากฝ่ายหญิงทำให้เกิดความเจ็บแค้น ร้อยละ 13.9 จึงพยายามหาทางระบายความแค้นด้วยการข่มขืน

2. การชอบมีพฤติกรรมทางเพศที่แปลก ๆ เช่น ชอบร่วมเพศกับเด็กหรือวัยรุ่น ร้อยละ 36.5 ชอบร่วมเพศเป็นหมู่ เพราะเป็นประสบการณ์ที่แปลก ร้อยละ 8.0 ชอบการข่มขืนเพราะได้รสชาติว่าการร่วมเพศปกติ ร้อยละ 6.6

3. คิดประทุษร้ายต่อทรัพย์ คือ คิดจะจี้และชิงทรัพย์ ร้อยละ 15.3

4. การเกิดความต้องการทางเพศ และการส่งเสริมการเกิดอารมณ์ทางเพศ คือ ร้อยละ 28.5 มีความต้องการทางเพศค่อนข้างมากและต้องการที่จะปลดปล่อย ร้อยละ 27.7 ถูกฝ่ายหญิงช่วยวนเลขเกิดอารมณ์ขึ้น ร้อยละ 10.9ถูกกระตุ้นความต้องการทางเพศโดยคนอื่นมาก่อน พอได้มาพบผู้เสียหายจึงข่มขืน ส่วนการศึกษาถึงสุขภาพจิตโดยใช้แบบสอบถามและตั้งเกณฑ์คะแนนพบว่าร้อยละ 50.37 มีสภาพจิตผิดปกติ และร้อยละ 49.63 มีสภาพจิตปกติ

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2525) ทำการศึกษาเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์มูลเหตุจูงใจที่ผลักดันให้ทำการข่มขืนกระทำชำเรา และต้องการทราบถึงพฤติกรรมการบำบัดทางเพศ ตลอดจนศึกษาถึงภูมิหลังของผู้กระทำความผิด และแสวงหามาตรการในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศ โดยการศึกษาจากเอกสารและการศึกษาภาคสนาม ซึ่งเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังทุกคนที่ทำความผิดทางเพศ ในเรือนจำกลางบางขวางจำนวน 98 คน เรือนจำคลองเปรม 62 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 160 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ภูมิหลังของผู้กระทำความผิดมีการศึกษาต่ำไม่เกิน ป.4 อายุอยู่ในช่วง 15-30 ปี เป็นโสด มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ และมีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือน เคยบวชมาก่อน ประมาณร้อยละ 38.75 และเคยถูกจำคุกมาก่อนเพียงร้อยละ 16.87

2. สาเหตุการข่มขืนกระทำชำเรา เพราะโอกาสและสถานที่เอื้ออำนวย ผู้หญิงแต่งกายช่วยความรู้สึทางเพศ และได้รับสิ่งช่วยมาก่อนเวลาการกระทำความผิดเล็กน้อย ประมาณร้อยละ 70 ของผู้ข่มขืนอาศัยอยู่ในชุมชนบท เหตุที่กระทำความผิดเพราะพบเห็นเหยื่อในที่เปลี่ยว ประกอบกับภูมิประเทศตามชนบทมีลักษณะที่เอื้ออำนวย

3. การบำบัดความรู้สึทางเพศส่วนใหญ่จะใช้บริการช่องโสมณีและช่วยตัวเอง สาเหตุที่ไม่ไปสถานบริการเพราะอยู่ห่างไกลและไม่มีเงิน

4. สิ่งที่ยั่วยุให้เกิดการกระทำความผิดทางเพศ คือ ผู้หญิงแต่งตัวช่วยอารมณ์มาก ส่วนมากจะดื่มสุรา ักัญชา และเฮโรอีนมีเล็กน้อย ผู้ต้องขังจะเคยดูภาพยนตร์ ภาพและหนังสือลามกมาก่อน การข่มขืนจะมีการใช้อาวุธข่มขู่ และมีการทำร้ายร่างกายผู้หญิง และมีการข่มขืนหมู่เป็นจำนวนมาก เวลาที่กระทำความผิดมักจะเป็นเวลากลางคืน

5. ภายหลังจากที่ได้ข่มขืนแล้วมีร้อยละ 31.54 สาเหตุที่ต้องฆ่าเพราะต้องการทำลายพยานหลักฐาน ความรู้สึกที่มีต่อหญิงที่ถูกข่มขืนคือ เฉย ๆ ผู้กระทำผิดจะกลัวถูกจับ กลัวเสียชื่อเสียง กลัวญาติตำหนิมากกว่าการสำนึกว่าได้กระทำความผิดไปแล้ว

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับกลุ่มเพื่อนหญิงและคณะกรรมการยุติธรรมและสันติ (2525) ทำการศึกษาวิจัย ทศนคติของประชาชนต่อการข่มขืนกระทำชำเรา โดยศึกษาจากประชาชนกลุ่มอาชีพต่าง ๆ รวม 565 คน ผลการศึกษาพบว่า การปฏิบัติตัวของหญิงเมื่อถูกข่มขืน ส่วนใหญ่เห็นว่าจะต้องต่อสู้ให้ถึงที่สุดแม้ตายก็ยอม ร้อยละ 45.17 และร้อยละ 37.80 เห็นว่าหากสู้ไม่ได้ก็ยอมเพื่อไม่ให้บาดเจ็บ กลุ่มตัวอย่างชาย มีความรู้สึกว่าเป็นภรรยาหรือคนรักโดนข่มขืน ส่วนใหญ่เห็นว่าน่าเห็นใจเพราะไม่ใช่ความผิดของหญิง และหญิงควรป้องกันตัวเองโดยการไม่เดินคนเดียวตามลำพัง มาตรการที่รัฐบาลควรใช้ในการป้องกันปราบปรามผู้ร้ายข่มขืน ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรกวดขัน สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ที่ช่วยทำให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ มีการปราบปรามอย่างจริงจัง และการตั้งหน่วยพิเศษเพื่อรับผิดชอบคดีข่มขืน และการเพิ่มประสิทธิภาพของตำรวจ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ศูนย์เหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ สหรัฐอเมริกา (Reid, 1996 : อ้างถึงในจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 33) รายงานว่า สถิติคดีข่มขืนที่ปรากฏในปัจจุบันเป็นตัวเลขที่น้อยกว่าความเป็นจริงประมาณ 5 เท่า และประมาณการณั้กันว่าผู้หญิงทุก ๆ 1 ใน 8 คน เคยถูกข่มขืนมาแล้ว และจากการศึกษาวิจัยดังกล่าวพบว่าผู้หญิงเพียง 16% ที่ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อให้อับคุมตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ ดังนั้นการหาข้อมูลเพื่อศึกษาเรื่องนี้จากกลุ่มเหยื่ออาชญากรรมจึงกระทำได้ค่อนข้างยาก

Bonn, R. (1984 : อ้างถึงในจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2544 : 33) กล่าวถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรมหลายชิ้น พบว่า เหยื่อมักจะอยู่ในกลุ่มสังคมที่ละม้ายคล้ายคลึงกับอาชญากร โดยเหยื่อของการฆาตกรรมมักจะเป็นชาย อายุระหว่าง 25-29 ปี ส่วนเหยื่อของการถูกข่มขืนกระทำชำเรานั้นมักจะเป็นหญิงอายุระหว่าง 16-19 ปี อย่างไรก็ตามเหยื่อเหล่านี้รับเคราะห์กรรมเนื่องจากความประมาทเลินเล่อ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือโอกาสอำนวย ซึ่งหมายถึงสถานที่และเวลาเปิดช่องให้กระทำผิดได้

Nicholas A. Groth (1977 : อ้างถึงในอัมพร โอตระกูล, 2526 : 5) ได้ทำการวิจัยโดยมีกลุ่มศึกษา 133 คน จากการสุ่มตัวอย่างของนักโทษที่ถูกส่งมาประเมินผลทางจิตวิทยาในรัฐแมสซาชูเซต พบว่า การข่มขืนเป็นความผิดปกติทางเพศ (sexual deviation) อย่างหนึ่ง เพราะการข่มขืนมิใช่เพื่อสนองความต้องการทางเพศ แต่เป็นผลมาจากความต้องการแสดงอำนาจและการระบายความโกรธ เพื่อที่จะช่วยเสริมความมั่นคงทางใจของผู้กระทำเอง หรือเพื่อระบายความเคียดแค้นที่มีต่อผู้หญิงในอดีต เช่น มารดาหรือภรรยาของการทำให้หญิงนั้นได้รับความเจ็บปวดหรือขายหน้า บางรายกระทำการข่มขืนเพื่อสนองความสุขตามความพอใจของตนเอง

Hilgard และ Atkinson (1967 : อ้างถึงใน สิริินทร์ ศรีประสิทธิ์, 2545 : 64) ได้อธิบายว่า ทศนคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ดังนั้นความคิดเห็นของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เคยได้รับ

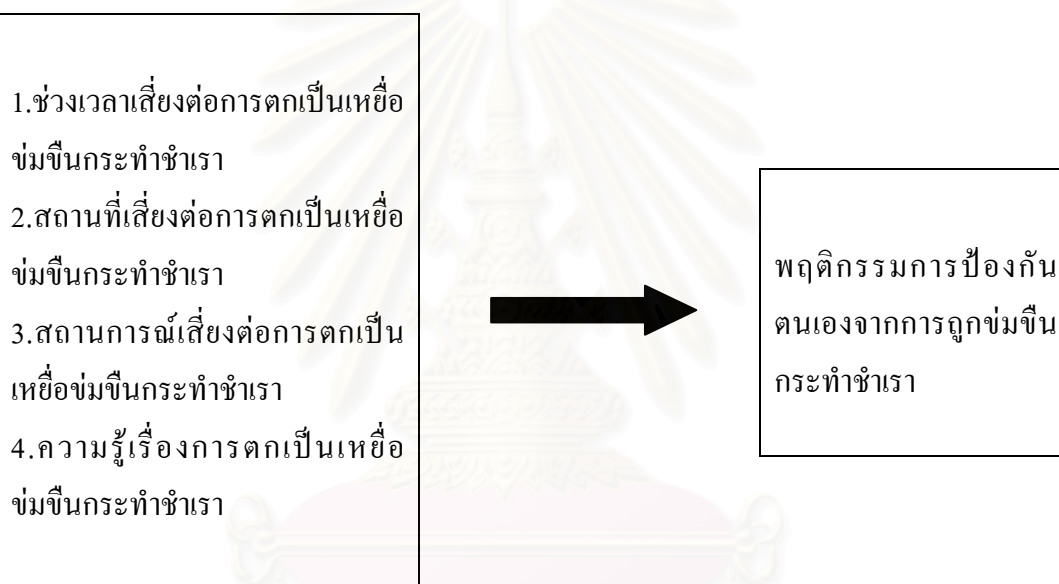
Smith และ Bentovim (1994 : อ้างถึงใน มรกต พุทธศุภะ, 2541 : 23) สัมภาษณ์เด็กอายุ 16-21 ปี เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศที่เด็กได้รับ โดยใช้คำจำกัดความที่แตกต่างกัน 9 นิยาม ซึ่งเริ่มจากคำจำกัดความที่แสดงถึงความรุนแรงที่ระดับน้อยที่สุด เช่น การถูกสัมผัส หรือการถูกโง้วอวัยวะเพศให้ดู อัตราความถี่ที่ได้นักเรียนหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศมีจำนวน ร้อยละ 59 และนักเรียนชายมีจำนวน ร้อยละ 27 เมื่อเปรียบเทียบกับความถี่ที่เกิดขึ้นภายใต้คำจำกัดความที่แสดงถึงระดับความรุนแรงของการกระทำในเพศหญิงรายงานว่ามีเพศหญิงจำนวน ร้อยละ 4 และเพศชายจำนวน ร้อยละ 2

Nass และ Fisher (1988 : อ้างถึงใน สิริินทร์ ศรีประสิทธิ์, 2545 : 65) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นเริ่มต้นจากการเที่ยวเตร่กับคู่อริตามลำพัง เพื่อหาโอกาสใกล้ชิดสนิทสนม พฤติกรรมทางเพศเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบ กอดคลอบค้ำร่างกายทั้งท่อนบนและท่อนล่าง ซึ่งถ้านักเรียนหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัวและเล้าโลมได้จะนำไปสู่การเสียตัวในที่สุด

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6. สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดูการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

7. นิยามปฏิบัติการ

ช่วงเวลาดูเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง ช่วงเวลาที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ศึกษาจะกำหนดแบ่งช่วงเวลาโดยใช้วิธีการแบ่งช่วงเวลาตามการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) แบ่งเป็น

ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.

ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.

ช่วงบ่าย เวลา 14.01-18.00 น.

ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.

ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.

ช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.

ตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง

สถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง สถานที่ที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยแบ่งเป็น

บ้านตนเอง

บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน เป็นต้น

สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ เป็นต้น

บริเวณ โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา
 บริเวณ โรงภาพยนตร์หรือศูนย์การค้า
 สถานที่ที่เขวากลางคืน ได้แก่ คับ บาร์ เป็นต้น

สถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยแบ่งเป็น

สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว
 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา
 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว
 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด
 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง
 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น

สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่นหญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน ทานจึงนั่งรถไปกับเขาด้วย เป็นต้น

ความรู้เรื่อง การตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง ข้อเท็จจริงที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์รับรู้เกี่ยวกับเรื่อง การตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยแบ่งคะแนนระดับความรู้เป็น 3 ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
11.00-7.34	ระดับความรู้มาก
3.67-7.33	ระดับความรู้ปานกลาง
0.00-3.66	ระดับความรู้น้อย

พฤติกรรม การป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง การปฏิบัติตนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่เป็นไปเพื่อปกป้องตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยเป็นพฤติกรรม การป้องกันเบื้องต้นเพื่อไม่ให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา เช่น การไม่แต่งกายล่อแหลม การไม่ไปในสถานที่เปลี่ยว การไม่เขวากลางคืนหรือเที่ยวในสถานเริงรมย์ เป็นต้น และเป็นพฤติกรรม การป้องกันตนเองเมื่อตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนกระทำชำเรา วัยรุ่นหญิงในสยาม

แสดควร์จะมีพฤติกรรมกำรป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการเป็นเหยื่อข่มขืน เช่น กำรใช้ศิลปะป้องกันตัวในการต่อสู้กับคนร้าย เป็นต้น

8. นิยามศัพท์ทั่วไป

กำรข่มขืนกระทำชำเรา หมายถึง กำรมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยปราศจากความยินยอม โดยบุคคลที่ไม่เต็มใจถูกบีบบังคับให้มีเพศสัมพันธ์กับอีกบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจที่เหนือกว่า และเป็นผู้ได้เปรียบ

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ลักษณะกำรพักอาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัย และลักษณะกำรแต่งกาย

วัยรุ่นหญิงในสยามแสดควร์ หมายถึง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงที่ไม่เคยถูกข่มขืนกระทำชำเรามีอายุระหว่าง 15-25 ปี ซึ่งมาเที่ยวในย่านสยามแสดควร์ ในช่วงวันวันเสาร์-อาทิตย์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์” มีขั้นตอนการดำเนินการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Study) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ ตำรา เอกสารงานวิจัยและบทความที่เกี่ยวข้อง อันเป็นการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อต้องการทราบข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ที่ครอบคลุมครบถ้วน ซึ่งสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ให้สมบูรณ์

2. การศึกษาวิจัยภาคสนาม (Survey Research) โดยลักษณะของการวิจัยเชิงสำรวจ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการเก็บข้อมูลจากวัยรุ่นหญิงที่มาเที่ยวในย่านสยามสแควร์ โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบตามวิธีการวิจัยไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3. การสัมภาษณ์ (Interview) เพื่อศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ในเรื่องดังกล่าวให้ได้ข้อมูลมาเสริมในภาพรวมของงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรเป้าหมาย

การศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ ผู้ศึกษาได้กำหนดประชากรเป้าหมาย คือ วัยรุ่นหญิงที่ไม่เคยถูกข่มขืนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ที่มาเที่ยวย่านสยามสแควร์ ในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากประชากรมีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาทำให้ไม่สามารถที่จะทราบจำนวนประชากรเป้าหมายที่แน่นอนได้ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้กำหนดขึ้นเป็นจำนวน 207 คน

ในส่วนแรกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบสอบถามจำนวน 200 คน และในส่วนที่สองเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ จำนวน 7 คน

1.3 วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก โดยกลุ่มตัวอย่างเต็มใจที่จะตอบแบบสอบถามและมีการกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง คือ เป็นเพศหญิงที่ไม่เคยถูกข่มขืนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ที่มาเที่ยวในย่านสยามแสควร์ ในช่วงวันเสาร์-อาทิตย์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น โดยอาศัยแนวความคิดและทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 การสร้างแบบสอบถาม

1. ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำการวิจัย และนำแนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม มาพัฒนาสร้างแบบสอบถามตามระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยให้มีเนื้อหาสาระครอบคลุมเนื้อเรื่องที่ต้องการศึกษา

2. นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ทำการตรวจสอบว่าครอบคลุมเนื้อหาไม่น้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหาและความเชื่อถือได้ จากนั้นจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

3. ก่อนนำแบบสอบถามไปใช้จริง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทำการทดสอบ (Pre-Test) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 40 ราย เพื่อนำผลที่

ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) และปรับปรุงให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง ผลการทดสอบ (Pre-test) แบบสอบถาม โดยวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ได้ค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ 0.89 ซึ่งมีค่าระดับความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 จึงใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูล

4. ส่วนวิธีการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีความละเอียด เจาะลึกครอบคลุมในประเด็นของการวิจัย เพื่อนำมาอธิบายในภาพรวมและเสริมผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.2 โครงสร้างแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในเรื่อง อายุ ระดับการศึกษา ลักษณะการพักอาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัย และลักษณะการแต่งกาย ซึ่งลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบกำหนดตัวเลือก (forced choice) และเติมคำหรือข้อความลงในช่องว่าง (fill-in the blank) วัดโดยหลักเกณฑ์การหาค่าร้อยละ (percentage)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา แบ่งเป็น 3 ส่วน

2.1 ช่วงเวลาที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

2.2 สถานที่ที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

2.3 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

ส่วนที่ 3 ข้อมูลที่เกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงระยะเวลา สถานที่ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน จะเป็นลักษณะพฤติกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการระมัดระวัง และการป้องกันการถูกข่มขืนกระทำชำเราให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นตรงกับสิ่งที่ตนปฏิบัติเพียงใด

ส่วนที่ 5 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะแนวทางการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้ศึกษาจะแจกแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้ให้กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ตามพื้นที่ที่ได้กำหนดไว้ โดยผู้ศึกษาจะเข้าไปนั่งในร้านอาหารFastfood เพราะมีวัยรุ่นหญิงเข้าร้านตลอดเวลา ในครั้งแรกผู้ศึกษาได้ขออนุญาตพนักงานของร้านในการขอใช้สถานที่ในการเก็บข้อมูล พนักงานก็อนุญาต ผู้ศึกษาก็เข้าไปหากกลุ่มเป้าหมายที่มากขึ้นเป็นกลุ่ม โดยเข้าไปสอบถามกลุ่มเป้าหมายว่าจะตอบแบบสอบถามได้หรือไม่ ถ้าสมัครใจตอบแบบสอบถามก็จะแจกแบบสอบถามให้ แต่ถ้าไม่ว่างหรือไม่สมัครใจก็จะไม่แจกแบบสอบถามให้ กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามคนละประมาณ 20 นาที ในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งจะแจกแบบสอบถามได้ 25-30 คน โดยใช้เวลาตั้งแต่ 9.00 น.-17.00 น. ในการเก็บข้อมูลจึงต้องไปลงพื้นที่หลายครั้งเพื่อที่จะได้ครบจำนวนที่ต้องการ 240 ชุด แล้วจึงคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ให้เหลือ 200 ชุด ปัญหาที่พบจากการไปเก็บข้อมูลคือ ร้านอาหารที่เคยไปขออนุญาตพนักงานในการเก็บข้อมูล ปรากฏว่าพนักงานไม่อนุญาตจึงต้องมีการเปลี่ยนร้านไปที่อื่นแทน การเข้าไปเก็บข้อมูลที่ร้านอื่นจึงไม่มีการขออนุญาตพนักงานอีก เพราะผู้ศึกษาเกรงว่าพนักงานจะไม่อนุญาตอีก และนอกจากนี้ยังพบปัญหาจากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล กลุ่มตัวอย่างบางคนบ่นว่าแบบสอบถามมีข้อมูลมากเกินไป ไม่ค่อยอยากทำให้จู้จี้จุกจิก แต่สุดท้ายก็ทำให้ใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 3 เดือน ตั้งแต่เดือนกันยายน 2548-เดือนพฤศจิกายน 2548

ส่วนในการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาจะใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างอีกประมาณ 2 เดือน ตั้งแต่เดือนมีนาคม 2549-เดือนเมษายน 2549 โดยผู้ศึกษาก็ไปหากกลุ่มตัวอย่างที่ร้านอาหาร โดยเข้าไปขออนุญาตสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ได้รับการปฏิเสธ แต่บางครั้งกลุ่มตัวอย่างบางคนก็ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาจะบอกวัตถุประสงค์และความจำเป็นในการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างก็ยอมให้สัมภาษณ์ทั้งหมด 7 คน ผู้ศึกษาขออนุญาตอัดเทปในการสัมภาษณ์ ปัญหาที่พบจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล เพราะเป็นข้อมูลส่วนตัว ต้องพูดคุยกันนานกว่าที่กลุ่มตัวอย่างจะยอมให้ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้แบบสอบถามกลับมาแล้ว ได้ทำการตรวจสอบข้อมูล ความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง โดยคัดเลือกเอาเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ จากนั้นจึงบันทึกข้อมูลจากแบบสอบถามลงแบบรหัส (Coding Sheet) ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาประมวลผลโดยวิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package For The Social Science – SPSS For Windows) ในการประมวลผลข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เพื่อแสดงถึงข้อมูลคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา ความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ อัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยวิธีการทางสถิติที่ใช้ ได้แก่ t-test และ One-Way Anova

6. เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น

1. เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในส่วนที่ 2 ของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อสถานที่และสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

2. เกณฑ์เทียบระดับปฏิบัติของกลุ่มตัวอย่างในส่วนมี 2 ของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่าง ๆ มีคำตอบให้เลือก 4 ระดับ ดังนี้

ระดับปฏิบัติ	ระดับคะแนน
เคยอยู่มากกว่า 10 ครั้ง (เป็นประจำ)	4
เคยอยู่มากกว่า 5 ครั้ง แต่ไม่เกิน 10 ครั้ง	3
เคยอยู่น้อยกว่า 5 ครั้ง	2
ไม่เคยอยู่	1

3. เกณฑ์เทียบระดับความรู้ของกลุ่มตัวอย่างในส่วนที่ 3 ของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน มีคำตอบให้เลือก 2 ระดับ

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
ถูกต้อง	1
ไม่ถูกต้อง	0

4. เกณฑ์เทียบระดับพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 4 ของแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ

ระดับพฤติกรรม	ระดับคะแนน
ปฏิบัติมากที่สุด	5
ปฏิบัติมาก	4
ปฏิบัติปานกลาง	3
ปฏิบัติน้อย	2
ปฏิบัติน้อยที่สุด	1

7. การแปลผลข้อมูล

1. การวัดระดับความคิดเห็นที่มีต่อสถานที่และสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา กำหนดระดับค่าเฉลี่ยแบ่งระดับความคิดเห็น เป็น 5 ระดับ ได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.21-5.00	ระดับเห็นด้วยมากที่สุด
3.41-4.20	ระดับเห็นด้วยมาก
2.61-3.40	ระดับเห็นด้วยปานกลาง
1.81-2.60	ระดับเห็นด้วยน้อย
1.00-1.80	ระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด

2. การวัดระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา กำหนดระดับค่าเฉลี่ยแบ่งระดับความรู้ เป็น 3 ระดับ ได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
11.00-7.34	ระดับความรู้มาก
3.67-7.33	ระดับความรู้ปานกลาง
0.00-3.66	ระดับความรู้น้อย

3. การวัดระดับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กำหนดระดับค่าเฉลี่ย เป็น 5 ระดับ ได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
4.21-5.00	มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41-4.20	มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับมาก
2.61-3.40	มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับปานกลาง
1.81-2.60	มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับน้อย
1.00-1.80	มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์ ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลอย่างเป็นระบบ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างจากวัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ที่มาเที่ยวในย่านสยามแอสเคอร์ในช่วงเวลาวันเสาร์และวันอาทิตย์ โดยแบ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 200 ชุด และจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างอีก 7 ราย การนำเสนอผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น ส่วน ๆ ดังนี้

- 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา
- 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา
- 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
- 5 การแสดงข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง
- 6 การสัมภาษณ์ประกอบการวิจัย จำนวน 7 ราย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากการที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม เรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์” สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางสถิติแสดงผลในรูปตาราง โดยแบ่งเป็นลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา ลักษณะการพักอาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัย และลักษณะการแต่งกาย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15-20	105	52.5
21-25	95	47.5
รวม	200	100.0

อายุเฉลี่ย = 20.17 ปี

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) = 2.690

อายุสูงที่สุด = 25 ปี

อายุต่ำที่สุด = 15 ปี

อายุ จากตารางที่ 4 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุณหฃงในสยามแศควรจกกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญม่อายุดั้งแต่ 15 ปี ถึงอายุ 20 ปี มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 และอายุตั้งแต่ 21 ปี ถึง 25 ปี มีจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20.17 ปี อายุต่ำที่สุด 15 ปี อายุสูงที่สุด 25 ปี

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
โศค	198	99.0
สมรส	2	1.0
รวม	200	100

สถานภาพ จากตารางที่ 5 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุณหฃงในสยามแศควรจกกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโศค มีจำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 99 และมีสถานภาพสมรส มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ศีกษาอยู่	162	81.0
ประกอบอาชีพ	38	19.0
รวม	200	100

อาชีพ จากตารางที่ 6 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุณหฃงในสยามสแควรจกกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังศีกษาอยู่ มีจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 81 และประกอบอาชีพแล้ว มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 19

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	4	2.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปวช.	52	32.1
อนุปริญญา หรือเทียบเท่า	23	14.2
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	81	50.0
ปริญญาโท	2	1.2
รวม	162	100

ระดับการศึกษา จากตารางที่ 7 ผลการศึกษา พบว่า วิทยาลัยในสยามสแควร์จากกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมากำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 และกำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาโท มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	2.6
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปวช.	3	7.9
อนุปริญญา หรือเทียบเท่า	1	2.6
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	31	81.6
ปริญญาโท	2	5.3
รวม	38	100

ระดับการศึกษาสูงสุด จากตารางที่ 8 ผลการศึกษา พบว่า วิทยาลัยในสยามสแควร์จากกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพแล้ว ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 81.6 รองลงมาที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปวช. มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9 มีการศึกษาในระดับปริญญาโท มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 และระดับ

การศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 ระดับการศึกษาอนุปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

อาศัย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อยู่คนเดียว	19	9.5
อยู่กับบิดามารดา	114	57.0
อยู่กับญาติพี่น้อง	36	18.0
อยู่กับเพื่อน	26	13.0
อยู่กับแฟน	5	2.5
รวม	200	100

ลักษณะการพักอาศัย จากตารางที่ 9 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 รองลงมาพักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18 พักอาศัยอยู่กับเพื่อน มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13 พักอาศัยอยู่คนเดียว มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 และพักอาศัยอยู่กับแฟน มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละลักษณะที่อยู่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะที่อยู่อาศัย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
หมู่บ้านจัดสรร	55	27.5
ชุมชนแออัด	5	2.5
ย่านการค้าตึกแถว	28	14.0
แฟลต หรืออพาร์ทเมนท์	39	19.5
หอพักนิสิต	18	9.0
คอนโดมิเนียม	7	3.5
บ้านเดี่ยวแถบชานเมือง	48	24.0
รวม	200	100

ลักษณะที่อยู่อาศัย จากตารางที่ 10 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุรุ่นหญิงในสยามแสควร์จากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นหมู่บ้านจัดสรร มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาเป็นบ้านเดี่ยวแถบชานเมือง มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24 แพลตหรืออพาร์ทเมนท์ มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 ย่านการค้าตึกแถว มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 14 หอพักนิสิต มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 คอนโดมิเนียม มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 และชุมชนแออัด มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละลักษณะการแต่งกายของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการแต่งกาย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ตามแฟชั่น	51	25.5
ล่อแหลม	7	3.5
สุภาพเรียบร้อย	97	48.5
ตามสบาย	45	22.5
รวม	200	100

ลักษณะการแต่งกาย จากตารางที่ 11 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุรุ่นหญิงในสยามแสควร์จากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะการแต่งกายสุภาพเรียบร้อย มีจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 48.5 รองลงมามีลักษณะการแต่งกายตามแฟชั่น มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 แต่งกายตามสบาย มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 และแต่งกายล่อแหลม มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการถูกข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ที่เกี่ยวกับการถูกข่มขืน	จำนวน	ร้อยละ
เคย	0	0
ไม่เคย	200	100
รวม	200	100

จากตารางที่ 12 ผลการศึกษา พบว่า วิทยุรุ่นหญิงในสยามแสควร์ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของการรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดที่เคยอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

การรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิด	จำนวน	ร้อยละ
เคย	10	5
ไม่เคย	190	95
รวม	200	100

จากตารางที่ 13 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 95 ไม่เคยรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดว่าเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน ส่วนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5 เคยรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดว่าเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน โดยบุคคลใกล้ชิดที่กลุ่มตัวอย่างระบุส่วนใหญ่เป็นเพื่อน

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

ส่วนนี้เป็นข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยแบ่งเป็น 3 ประเด็น คือ

1. ช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา
2. สถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา
3. สถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของการรับรู้ช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

ช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืน (น.)	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.	8	4.0
ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.	8	4.0
ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.	34	17.0
ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.	106	53.0
ตลอด 24 ชั่วโมง	44	22.0
รวม	200	100

จากตารางที่ 14 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์รับรู้ว่าจะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืน ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น. มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53 รองลงมารับรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์ข่มขืนได้ตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น. มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17 ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น. มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และรับรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์ข่มขืนช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่คิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

ช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน(น.)	จำนวน	ร้อยละ
ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.	11	5.5
ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.	118	59.0
ตลอด 24 ชั่วโมง	71	35.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 15 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์คิดว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนส่วนใหญ่อยู่ในช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น. มีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59 รองลงมาคือช่วงเวลาตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 และช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น. มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันของกลุ่มตัวอย่าง

ช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวัน (น.)	จำนวน	ร้อยละ
ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.	113	56.5
ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.	52	26.0
ช่วงบ่าย เวลา 14.01-18.00 น.	20	10.0
ช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.	15	7.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 16 ผลการศึกษา พบว่า ช่วงเวลาที่วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวัน ส่วนใหญ่คือช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น. มีจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 รองลงมาคือช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น. มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ช่วงบ่าย

เวลา 14.01-18.00 น. มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10 และช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น. มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนในช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันของกลุ่มตัวอย่าง

ความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน	จำนวน	ร้อยละ
เสี่ยง	59	29.5
ไม่เสี่ยง	141	70.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 17 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์มีจำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 70.5 คิดว่า ช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันนั้นไม่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน และมีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 คิดว่าช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันนั้นเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

ตารางที่ 18 แสดงจำนวนและร้อยละของการรับรู้สถานที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

สถานที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืน	จำนวน	ร้อยละ
บ้านตนเอง	2	1.0
บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน	16	8.0
สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ	144	72.0
บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา	4	2.0
สถานที่ที่เขวกลางคืน ได้แก่ ฝับ บาร์	25	12.5
ทุกสถานที่	9	4.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 18 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์รับรู้ข่าวเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้นว่าส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่บริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 72 รองลงมา คือ สถานที่ที่เขวกลางคืน ได้แก่ ฝับ บาร์ มีจำนวน 25 คน

คิดเป็นร้อยละ 12.5 บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ทุกสถานที่ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 บริเวณโรงเรียนหรือสถานศึกษา มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 และบ้านตนเอง มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

สถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D	แปลผล
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด			
1. บ้านของตนเอง	0	22 (11.0)	69 (34.5)	54 (27.0)	55 (27.5)	2.29	0.99	เห็นด้วยน้อย
2. บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน	24 (12.0)	71 (35.5)	65 (32.5)	26 (13.0)	14 (7.0)	3.33	1.07	เห็นด้วยปานกลาง
3 สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ	155 (77.5)	40 (20.0)	5 (2.5)	0	0	4.75	0.49	เห็นด้วยมากที่สุด
4. บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา	7 (3.5)	53 (26.5)	89 (44.5)	42 (21.0)	9 (4.5)	3.04	0.89	เห็นด้วยปานกลาง

สถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตก เป็นเหยื่อข่มขืน	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D	แปลผล
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด			
5. บริเวณโรงภาพยนตร์หรือ ศูนย์การค้า	11 (5.5)	72 (36.0)	81 (40.5)	30 (15.0)	6 (3.0)	3.26	0.89	เห็น ด้วย ปาน กลาง
6. สถานที่ที่เขยกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์	113 (56.5)	69 (34.5)	16 (8.0)	1 (0.5)	1 (0.5)	4.46	0.71	เห็น ด้วย มาก ที่สุด

จากตารางที่ 19 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์มีจำนวน 155 คน คิดเป็น ร้อยละ 77.5 เห็นด้วยมากที่สุดว่าบริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ เป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน รองลงมาคือตัวอย่างจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 เห็นด้วยมากที่สุดว่าสถานที่ที่เขยกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์ เป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12 เห็นด้วยมากที่สุดว่าบ้านคนใกล้ชิด เป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 เห็นด้วยมากที่สุดว่าบริเวณ โรงภาพยนตร์หรือศูนย์การค้าเป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน ส่วนกลุ่มตัวอย่างจำนวนเพียง 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 เห็นด้วยมากที่สุดว่าบริเวณโรงเรียนหรือสถานศึกษาเป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 เห็นด้วยน้อยที่สุดที่บ้านตนเองเป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่าง คิดว่าต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว

สถานที่ที่ต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว	จำนวน	ร้อยละ
1. บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน	18	9.0
2. สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ตึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ	160	80.0
3. สถานที่ที่แยกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์	17	8.5
4. ทุกสถานที่	5	2.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 20 ผลการศึกษา พบว่า วิทยาลัยในสยามสแควร์ส่วนใหญ่มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 82 คิดว่าบริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ตึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ เป็นสถานที่ที่ต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว รองลงมาบ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 สถานที่ที่แยกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์ มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และมีเพียงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ที่คิดว่าทุกทุกสถานที่ต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่กระทำความผิด

สถานที่กระทำความผิด	จำนวน	ร้อยละ
1. บ้านของตนเอง	3	1.5
2. บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน	13	6.5
3. บริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ตึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ	162	81.0
4. สถานที่ที่แยกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์	17	8.5
5. ทุกสถานที่	5	2.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 21 ผลการศึกษา พบว่า วิทยาลัยในสยามสแควร์ส่วนใหญ่มีจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 81 คิดว่าบริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ตึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ เป็นสถานที่

ที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่กระทำความผิด และรองลงมา คือ สถานที่ที่ชกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์ มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ทุกสถานที่ที่มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 และมีเพียง 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ที่คิดว่าบ้านตนเอง เป็นสถานที่ที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่กระทำความผิด

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืน	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว	63	31.5
2. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา	11	5.5
3. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงคนเดียว	15	7.5
4. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด	24	12.0
5. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	12	6.0
6. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกันเช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น	33	16.5
7. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกันกัน เช่น เดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน จึงนั่งรถไปกับเขาด้วย	28	14.0
8. ทุกสถานการณ์	14	7.0
รวม	200	100

จากตารางที่ 22 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ส่วนใหญ่จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระบุว่าสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนมากที่สุด คือ อยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว รองลงมาคือ การไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 การไว้ใจคนที่รู้จักกัน มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 14 การดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 12 การอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 ในทุกสถานการณ์ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7 การอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6 และการอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5

ตารางที่ 23 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด			
1. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว	118 (59.0)	73 (36.5)	8 (4.0)	0	1 (0.5)	4.54	0.63	เห็นด้วยมากที่สุด
2. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา	69 (34.5)	100 (50.0)	30 (15.0)	0	1 (0.5)	4.18	0.71	เห็นด้วยมาก
3. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว	80 (40.0)	89 (44.5)	28 (14.0)	2 (1.0)	1 (0.5)	4.22	0.76	เห็นด้วยมากที่สุด

สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตก เป็นเหยื่อข่มขืน	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D.	แปลผล
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็น ด้วย น้อย ที่สุด			
4. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่ม สุราหรือเสพยาเสพติด	104 (52.0)	86 (43.0)	9 (4.5)	0	1 (0.5)	4.46	0.63	เห็น ด้วย มาก ที่สุด
5. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	84 (42.0)	92 (46.0)	23 (11.5)	0	1 (0.5)	4.29	0.71	เห็น ด้วย มาก ที่สุด
6. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิง ไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่ง รู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ต เพียงลำพัง เป็นต้น	101 (50.5)	77 (38.5)	21 (10.5)	0	1 (0.5)	4.39	0.71	เห็น ด้วย มาก ที่สุด
7. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิง ไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่น หญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียว ในเวลากลางคืน และมีคน รู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะ พาไปส่งที่บ้าน ท่านจึงนั่งรถ ไปกับเขาด้วย เป็นต้น	98 (49.0)	72 (36.0)	29 (14.5)	0	1 (0.5)	4.33	0.76	เห็น ด้วย มาก ที่สุด

จากตารางที่ 23 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์เห็นด้วยอย่างมากว่าทุก
สถานการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน โดยมีจำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ
59 เห็นด้วยมากที่สุดว่า สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยวเป็นสถานการณ์เสี่ยง

ต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน รองลงมามีจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 52 ที่เห็นด้วยมากที่สุดว่า สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงคัมสุราหรือเสพยาเสพติดเป็นสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

ตารางที่ 24 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างเคยอยู่ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

สถานการณ์	จำนวน (ร้อยละ)			
	ไม่เคยอยู่	เคยอยู่น้อยกว่า 5 ครั้ง	เคยอยู่มากกว่า 5 ครั้ง แต่ไม่เกิน 10 ครั้ง	เคยอยู่มากกว่า 10 ครั้ง
1. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียว ในสถานที่เปลี่ยว	92 (46.0)	80 (40.0)	19 (9.5)	9 (4.5)
2. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชาย สองต่อสองในที่ลับตา	102 (51.0)	58 (29.0)	20 (10.0)	20 (10.0)
3. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่ม ที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว	114 (57.0)	61 (30.5)	16 (8.0)	9 (4.5)
4. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงคัมสุราหรือเสพยาเสพติด	151 (75.5)	35 (17.5)	10 (5.0)	4 (2.0)
5. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง	136 (68.0)	54 (27.0)	9 (4.5)	1 (0.5)
6. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น	167 (83.5)	28 (14.0)	5 (2.5)	0
7. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่นหญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน ท่านจึงนั่งรถไปกับเขาด้วย เป็นต้น	137 (68.5)	59 (29.5)	3 (1.5)	1 (0.5)

จากตารางที่ 24 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10 เคยอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับมากกว่า 10 ครั้ง ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 83.5 ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น

3. ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

ส่วนนี้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์รับรู้เกี่ยวกับเรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและร้อยละของความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความ	จำนวน (ร้อยละ)	
	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง
1. ผู้หญิงทุกคนทุกวัยสามารถตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ทั้งหมด	9(4.5)	191(95.5)
2. การถูกข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นไม่เฉพาะกับผู้หญิงที่แต่งกายยั่วเยวเท่านั้น	22(11.0)	178(89.0)
3. ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนโดยคนรู้จักหรือคนรักมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น	17(8.5)	183(91.5)
4. ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ไม่เป็นผู้ด้อยสติปัญญาและไม่มีปัญหาทางด้านจิตใจ	74(37.0)	126(63.0)
5. ปัจจุบันเหยื่อที่ถูกข่มขืนจะมีแนวโน้มที่มีอายุน้อยลง	9(4.5)	191(95.5)
6. การข่มขืนเกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ	136(68.0)	64(32.0)
7. เหตุการณ์ข่มขืนมีโอกาสเกิดขึ้นในเวลากลางคืนมากกว่าช่วงเวลาอื่น	23(11.5)	177(88.5)
8. สุราและของมึนเมาเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการข่มขืน	60(30.0)	140(70.0)
9. ถ้าท่านตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนท่านควรจะดิ้นรนต่อสู้ขจัดขึ้นมากกว่ายินยอมที่จะถูกข่มขืน	6(3.0)	194(97.0)

ข้อความ	จำนวน (ร้อยละ)	
	ไม่ถูกต้อง	ถูกต้อง
10.เหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อยและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้	121(60.5)	79(39.5)
11.เหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน	19(9.5)	181(90.5)

จากตารางที่ 25 ผลการศึกษา พบว่า ความรู้ที่ถูกต้องเรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ อันดับแรกได้แก่ ถ้าตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนควรจะดิ้นรนต่อสู้ขัดขืนมากกว่ายินยอมที่จะถูกข่มขืน มีจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 97 และความรู้ว่าผู้หญิงทุกคนทุกวัยสามารถตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ทั้งหมด และปัจจุบันเหยื่อที่ถูกข่มขืนจะมีแนวโน้มที่มีอายุน้อยลง มีจำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 95.5 เท่ากัน และความรู้ที่ไม่ถูกต้อง 2 อันดับแรกได้แก่ .การข่มขืนเกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ มีจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 68 และเหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อยและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 60.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 แสดงจำนวนและร้อยละของระดับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
ปานกลาง	36	18.0
มาก	164	82.0
รวม	200	100

จากตารางที่ 26 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนในระดับมากมีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 82 และในระดับปานกลางมีจำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 18

4. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

ส่วนนี้เป็นการแสดงข้อมูลการปฏิบัติตนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่เป็นไปเพื่อปกป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยเป็นพฤติกรรมการป้องกันเบื้องต้นเพื่อไม่ให้เกิดการข่มขืนกระทำชำเรา

โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 27 แสดงจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของกลุ่มตัวอย่าง

พฤติกรรม / ความสม่ำเสมอ	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D.	แปลผล
	ปฏิบัติ มากที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ปฏิบัติ น้อย ที่สุด			
1. ท่านแต่งกายมิดชิด เช่น ไม้ นุ่งสั้น หรือไม่ใส่เสื้อสาย เดี่ยว หรือไม่ใส่ชุดรัดรูปเมื่อ ออกจากบ้าน	74 (37.0)	59 (29.5)	55 (27.5)	6 (3.0)	6 (3.0)	3.95	1.02	ปฏิบัติ มาก
2. ท่านพูดจาสุภาพ ไม่พูดเชิษุ ชวน หรือหยอกล้อกับผู้ชาย	77 (38.5)	64 (32.0)	33 (16.5)	10 (5.0)	16 (8.0)	3.88	1.21	ปฏิบัติ มาก
3. ท่านมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้ ติดตัว เช่น มีด กรรไกร กัท เตอร์ สเปรย์พริกไทย เป็น ต้น	29 (14.5)	18 (9.0)	37 (18.5)	55 (27.5)	61 (30.5)	2.50	1.39	ปฏิบัติ น้อย
4. ท่านฝึกศิลปะการป้องกันตัว เช่น คาราเต้ ยูโด ชกมวย และอื่น ๆ	15 (7.5)	23 (11.5)	34 (17.0)	45 (22.5)	83 (41.5)	2.21	1.30	ปฏิบัติ น้อย
5. ท่านมักจะสังเกตสิ่งรอบตัว กรณีสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ จะได้หลีกเลี่ยงและป้องกันได้	62 (31.0)	81 (40.5)	47 (23.5)	9 (4.5)	1 (0.5)	3.97	0.88	ปฏิบัติ มาก

พฤติกรรม / ความสม่ำเสมอ	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D.	แปลผล
	ปฏิบัติ มากที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ปฏิบัติ น้อย ที่สุด			
6. ท่านปิดบ้านมิดชิดเมื่อท่าน อยู่บ้านคนเดียว	109 (54.5)	60 (30.0)	26 (13.0)	5 (2.5)	0	4.37	0.80	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
7. ท่านไม่เปิดประตูต้อนรับ ผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะ สนิทสนมกันมากเพียงใดก็ ตาม	63 (31.5)	65 (32.5)	49 (24.5)	14 (7.0)	9 (4.5)	3.80	1.10	ปฏิบัติ มาก
8. ท่านไม่ให้เพื่อนชายหรือคน รู้จักที่เป็นผู้ชายเข้ามาในบ้าน เมื่อท่านต้องอยู่บ้านคนเดียว	75 (37.5)	56 (28.0)	53 (26.5)	8 (4.0)	8 (4.0)	3.91	1.08	ปฏิบัติ มาก
9. ท่านหลีกเลี่ยงที่จะเดินที่ เปลี่ยวตามลำพัง เช่น มุมตึก ลานจอดรถ	107 (53.5)	65 (32.5)	23 (11.5)	2 (1.0)	3 (1.5)	4.36	0.84	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
10. ท่านหลีกเลี่ยงการไปนอน ค้างคืนบ้านเพื่อน โดยไม่ จำเป็น	90 (45.0)	52 (26.0)	43 (21.5)	10 (5.0)	5 (2.5)	4.06	1.04	ปฏิบัติ มาก
11. การออกนอกบ้านในเวลา กลางคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง	106 (53.0)	61 (30.5)	27 (13.5)	3 (1.5)	3 (1.5)	4.32	0.87	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
12. ท่านไม่เที่ยวกลางคืนหรือ เที่ยวในสถานเริงรมย์ เช่น ผับ บาร์	115 (57.5)	37 (18.5)	28 (14.0)	12 (6.0)	8 (4.0)	4.20	1.13	ปฏิบัติ มาก
13. ท่านปฏิเสธการดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เหล้า เบียร์ เมื่อออก จากบ้าน	98 (49.0)	43 (21.5)	46 (23.0)	9 (4.5)	4 (2.0)	4.11	1.04	ปฏิบัติ มาก

พฤติกรรม / ความสม่ำเสมอ	จำนวน (ร้อยละ)					mean	S.D.	แปลผล
	ปฏิบัติ มากที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ปฏิบัติ น้อย ที่สุด			
14. ถ้าท่านโดยสารรถแท็กซี่ เพียงลำพัง ไม่ควรหลับ และ คอยดูเส้นทางตลอดเวลา	132 (66.0)	45 (22.5)	15 (7.5)	5 (2.5)	3 (1.5)	4.49	0.86	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
15. ท่านไม่ขึ้นรถประจำทางที่ ไม่มีผู้โดยสารในเวลากลางคืน	89 (44.5)	57 (28.5)	36 (18.0)	14 (7.0)	4 (2.0)	4.07	1.04	ปฏิบัติ มาก
16. ท่านปฏิเสธการอยู่กับผู้ชาย สองต่อสองในที่ลับตา	90 (45.0)	65 (32.5)	38 (19.0)	4 (2.0)	3 (1.5)	4.18	0.91	ปฏิบัติ มาก
17. ท่านไม่นั่งอยู่คนเดียวกับ เพื่อนชายหลาย ๆ คนในเวลา กลางคืน	111 (55.5)	48 (24.0)	33 (16.5)	2 (1.0)	6 (3.0)	4.28	0.98	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
18. ท่านไม่ขึ้นรถ เมื่อมีคน แปลกหน้าชักชวนให้ขึ้น	162 (81.0)	23 (11.5)	9 (4.5)	2 (1.0)	4 (2.0)	4.68	0.78	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
19. ท่านหลีกเลี่ยงการดู ภาพยนตร์ไปกับผู้ชายตาม ลำพัง	158 (79.0)	21 (1.5)	15 (7.5)	3 (1.5)	3 (1.5)	4.64	0.81	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
20. ท่านไม่นัดพบกับเพื่อนชาย ที่เพิ่งรู้จักกันตามลำพัง เช่น เพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันทาง internet เป็นต้น	153 (76.5)	24 (12.0)	17 (8.5)	2 (1.0)	4 (2.0)	4.60	0.84	ปฏิบัติ มาก ที่สุด
21. ถ้าท่านมีคนนัดออกเดทไป เที่ยวกันครั้งแรก ควรจะนัด เจอกัน ในสถานที่ที่มีคน เยอะๆ	146 (73.0)	43 (21.5)	6 (3.0)	3 (1.5)	2 (1.0)	4.64	0.71	ปฏิบัติ มาก ที่สุด

จากตารางที่ 27 ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์มีการแต่งกายมิดชิด เช่น ไม่นุ่งสั้น หรือไม่ใส่เสื้อสายเดี่ยว หรือไม่ใส่ชุดรัดรูปเมื่อออกจากบ้าน ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 37 ปฏิบัติน้อยและปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.95 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างพุดจาสุภาพ ไม่พุดเชิญชวน หรือหยอกล้อกับผู้ชาย ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5 และปฏิบัติน้อยมีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.88 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้ติดตัว ปฏิบัติมากมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9 ปฏิบัติน้อยมีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 2.50 อยู่ในระดับปฏิบัติน้อย

กลุ่มตัวอย่างฝึกศิลปะการป้องกันตัว ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 2.21 อยู่ในระดับปฏิบัติน้อย

กลุ่มตัวอย่างมักจะสังเกตสิ่งรอบตัวกรณีที่เกิดเหตุเห็นสิ่งผิดปกติจะได้หลีกเลี่ยงและป้องกันได้ ปฏิบัติมากมีจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.97 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างปิดบ้านมิดชิดเมื่ออยู่บ้านคนเดียว ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 และปฏิบัติน้อยมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.37 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่งบ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ตาม ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ปฏิบัติมากมีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.80 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างไม่ให้เพื่อนชายหรือคนรู้จักที่เป็นผู้ชายเข้ามาในบ้านเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียว ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ปฏิบัติน้อยและปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 3.91 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างหลีกเลี่ยงที่จะเดินที่เปลี่ยวตามลำพัง ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 และปฏิบัติน้อยมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.36 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างหลีกเลี่ยงการไปอนค้ำคืนบ้านเพื่อนโดยไม่จำเป็น ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.06 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างออกนอกบ้านในเวลากลางคืนไม่ควรไปโดยลำพังจะต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 53 ปฏิบัติน้อยและปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.32 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างไม่เที่ยวกลางคืนหรือเที่ยวในสถานเริงรมย์ ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.20 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างปฏิเสธการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เมื่อออกจากบ้าน ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 49 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.11 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างเมื่อโดยสารรถแท็กซี่เพียงลำพังไม่ควรหลับและคอยดูเส้นทางตลอดเวลา ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 66 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.49 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในเวลากลางคืน ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.07 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างปฏิเสธการอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 45 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.18 อยู่ในระดับปฏิบัติมาก

กลุ่มตัวอย่างไม่นั่งอยู่กับเพื่อนชายหลายๆคนในเวลากลางคืน ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 ปฏิบัติน้อยมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.28 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างไม่ขึ้นรถเมื่อมีคนแปลกหน้าชวนให้ขึ้น ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 81 ปฏิบัติน้อยมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.68 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างหลีกเลี่ยงการดูภาพยนตร์ไปกับผู้ชายตามลำพัง ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 79 ปฏิบัติน้อยและปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.64 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างไม่นัดพบเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันตามลำพัง เช่น เพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 76.5 ปฏิบัติน้อยมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.60 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างเมื่อมีคนนัดคบไปเที่ยวกันครั้งแรก ควรนัดเจอในสถานที่ที่มีคนเยอะๆ ปฏิบัติมากที่สุดมีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 73 ปฏิบัติน้อยมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 และปฏิบัติน้อยที่สุดมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเท่ากับ 4.64 อยู่ในระดับปฏิบัติมากที่สุด

ตารางที่ 28 แสดงจำนวนและร้อยละของวิธีการป้องกันตัวถ้าตกอยู่ในสถานการณ์ข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการป้องกันตัวถ้าหากตกอยู่ในสถานการณ์ข่มขืน	จำนวน	ร้อยละ
ยอมให้ถูกข่มขืนเพื่อรักษาชีวิต แต่จะจดจำรายละเอียดคำหารูปพรรณคนร้ายเพื่อไปแจ้งความภายหลัง	1	0.5
ยอมให้คนร้ายแตะเนื้อต้องตัว โดยไม่ขัดขืน ทำให้คนร้ายตายใจแล้วคอยหาโอกาสต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี	173	86.5
พยายามต่อสู้ขัดขืนโดยคิดว่าตายเสียดีกว่าที่จะถูกข่มขืนเพื่อที่จะรักษาศักดิ์ศรีเอาไว้	17	8.5
ทำทุกวิถีแล้วแต่สถานการณ์	9	4.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 28 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ มีจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 86.5 ใช้วิธียอมให้คนร้ายแตะเนื้อต้องตัว โดยไม่ขัดขืน ทำให้คนร้ายตายใจแล้วคอยหาโอกาสต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี เป็นการป้องกันตัวถ้าตกอยู่ในสถานการณ์ข่มขืน รองลงมาใช้วิธีพยายามต่อสู้ขัดขืนโดยคิดว่าตายเสียดีกว่าที่จะถูกข่มขืนเพื่อรักษาศักดิ์ศรีเอาไว้ มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ทำทุกวิถีแล้วแต่สถานการณ์ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และมีเพียง 1

คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ที่ยอมให้ถูกข่มขืนเพื่อรักษาชีวิต แต่จะจดจำรายละเอียดคำหับรูปพรรณคนร้ายเพื่อไปแจ้งความภายหลัง

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและร้อยละของวิธีการต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี ของกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการป้องกันตัวแก่งยอมเพื่อให้ตายใจ	จำนวน	ร้อยละ
กั้ดล้นคนร้ายให้ขาด	9	5.2
ทิ่มตาคคนร้าย	13	7.5
เตะฝ่าหมาก ทำร้ายไปที่อวัยวะเพศของคนร้าย	102	59.0
หาไม้หรือของใกล้มือดีคนร้าย	27	15.6
ทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์	22	12.7
รวม	173	100

จากตารางที่ 29 ผลการศึกษา พบว่า วัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 59 จะใช้วิธีเตะฝ่าหมาก ทำร้ายไปที่อวัยวะเพศของคนร้ายเป็นวิธีวิธีการต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี รองลงมาคือใช้วิธีหาไม้หรือของใกล้มือดีคนร้าย มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ใช้ทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์ มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 ใช้วิธีทิ่มตาคคนร้าย มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 7.5 และใช้วิธีกั้ดล้นคนร้ายให้ขาด มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2

5. การแสดงข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง

จากคำถามปลายเปิด ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนที่น่าสนใจสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ควรแต่งกายให้มีมิดชิดเรียบร้อย และแต่งกายให้ถูกกาลเทศะ
2. ควรมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้พกติดตัวเสมอ เช่น มีดพก กระไรกร คั้ดเตอร์ สเปรย์พริกไทย เป็นต้น
3. ไม่ดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด และปฏิเสธการดื่มสุราหรือยาเสพติดเมื่อมีบุคคลมาชักชวนให้ลอง
4. ไม่เดินทางในสถานที่เปลี่ยวตามลำพัง ถ้าจำเป็นต้องเดินทางควรมีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วย
5. ไม่อยู่กับผู้ชายสองต่อสองตามลำพัง

6. ไม่กลับบ้านดึก ถ้าจำเป็นต้องกลับบ้านดึกควรแจ้งให้คนที่บ้านทราบเพื่อที่จะได้มารับ
7. ไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ถ้าจำเป็นต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง
8. ควรฝึกศิลปะป้องกันตัว เช่น เทควันโด ยูโด มวยไทย เป็นต้น
9. อย่าไว้ใจคนอื่นง่าย โดยเฉพาะคนที่เพิ่งรู้จักกัน หรือจะเป็นคนใกล้ชิดก็ตาม
10. ไม่อยู่ในกลุ่มที่มีผู้ชายหลายคนแล้วเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว
11. ติดตามข่าวสารความรู้ เพื่อที่จะได้นำความรู้นั้นมาใช้เป็นวิธีการป้องกันตนเอง
12. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง
13. เมื่อมีคนแปลกหน้าชักชวนให้ขึ้นรถไม่ขึ้นรถไปด้วย
14. ควรมีสติและระมัดระวังในตลอดเวลา ทุกสถานที่ และทุกโอกาส

6. ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ จำนวน 7 ราย เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืน ได้ผลการสัมภาษณ์ดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 1 นางสาวอารยา (นามสมมติ)
อายุ 24 ปี
สถานภาพโสด ไม่มีแฟน

ปัจจุบันประกอบอาชีพพนักงานบริษัท อยู่ฝ่ายบุคคล จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ ทำงานมาแล้ว 2 ปีกว่า มีรายได้เดือนละ 12,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นตึกแถวย่านตลาดเขาวราช ลักษณะการแต่งกาย เป็นแบบง่าย ๆ สบาย ๆ เช่น เสื้อยืด กางเกงยีนส์ เป็นต้น อารยาจะมาเที่ยวย่านสยามแสควร์ประมาณ สัปดาห์ละครั้ง โดยมักจะมาเดินเล่น ช็อปปิ้งของ ดูภาพยนตร์ เป็นต้น ในช่วงเวลากลางวัน อารยาไม่ค่อยชอบเที่ยวกลางคืน ไม่ชอบเที่ยวเรค เพราะเสียงดังและเหม็นควันบุหรี่ ผู้หญิงที่เข้าไปเที่ยวส่วนใหญ่ก็จะแต่งตัวไม่เรียบร้อย เช่น ใส่เสื้อสายเดี่ยว เกะออก อีกทั้งสถานที่คับแคบ สามารถที่จะถูกล่วงเกินทางเพศได้ ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวร้านที่มีดนตรีฟังสบาย ๆ เสียงไม่ดังมาก แต่ก็ไปเที่ยวนาน ๆ ครั้ง โดยไปกันเป็นกลุ่มหลายคนที่มีทั้งผู้ชายและผู้หญิง อารยาไม่ดื่มสุรา

อารยา มีความคิดเห็นต่อเรื่องข่มขืนกระทำชำเราว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากในสังคม และบางครั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ไม่ได้รับการเปิดเผยเพราะผู้ถูกข่มขืนอาจอายที่จะต้อง

เปิดเผยเรื่องราวของคนให้คนอื่นได้รับรู้ เหมือนเป็นการตอกย้ำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อารยามีความคิดเห็นว่าเมื่อมีเหตุการณ์ข่มขืนเกิดขึ้นแล้ว ผู้ถูกข่มขืนจำเป็นอย่างไรที่จะต้องแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทันที เพื่อที่จะได้รับนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ผู้กระทำผิดจะได้ไม่ไปทำกับคนอื่นอีก อีกทั้งผู้ถูกข่มขืนจำเป็นที่จะต้องได้รับการฟื้นฟูสภาพจิตใจอย่างเร่งด่วน ส่วนเหตุการณ์ข่มขืนเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว เพราะสามารถเกิดขึ้นได้กับผู้หญิงทุกคนและทุกวัย ผู้กระทำผิดน่าจะเป็นบุคคลใกล้ชิดมากกว่าบุคคลแปลกหน้า เพราะโดยปกติคนเรามักจะระมัดระวังตัวกับคนแปลกหน้ามากกว่าคนใกล้ชิด ดังนั้นคนใกล้ชิดอาจอาศัยความไว้วางใจของเรามาทำร้ายเราได้

อารยามีความคิดเห็นว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นช่วงเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา 23.00 น. -04.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนส่วนใหญ่หลับพักผ่อนหมดแล้วไม่ค่อยมีคน เมื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้นก็ไม่สามารถร้องเรียกให้คนช่วยได้ อารยาจึงไม่ค่อยที่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ถ้าไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนก็จะให้เพื่อนมาส่งที่บ้าน เพื่อนผู้ชายที่มาส่งที่บ้านก็ไม่เคยมีพฤติกรรมล่วงเกินทางเพศ สามารถไว้วางใจได้และรู้จักกันมานานแล้ว หรือถ้ามีธุระจำเป็นต้องออกนอกบ้านในเวลากลางคืนก็จะให้คนที่บ้านไปเป็นเพื่อนด้วย ส่วนสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ ทั้งสถานที่เปลี่ยวและบ้านคนรู้จัก เพราะเคยได้รับทราบข่าวข่มขืนกระทำชำเราว่าเกิดขึ้นริมถนน ผู้ถูกข่มขืนเดินอยู่ริมถนนในเวลากลางคืนโดนถูกลูไปข่มขืน หรือแม้กระทั่งในบ้านของญาติพี่น้องของผู้ถูกข่มขืนเอง

อารยามีความคิดเห็นว่าสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์ เพราะในปัจจุบันเหตุการณ์ข่มขืนมักเกิดขึ้นในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น เช่น ผู้โดยสารแท็กซี่ถูกคนขับรถแท็กซี่ข่มขืน ผู้หญิงถูกมอมยาแล้วพาไปข่มขืนแถมยังโดนถ่ายวิดีโอเอาไว้มาทำซีดีขายอีก หรือวัยรุ่นหญิงเดินเที่ยวงานวัดแล้วถูกกลุ่มวัยรุ่นชายพาไปปฐมุทรม เป็นต้น เมื่อเหตุการณ์ข่มขืนเกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์ก็จำเป็นที่จะต้องป้องกันตนเองตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหน ส่วนสาเหตุที่ทำให้เสี่ยงต่อการถูกข่มขืนคือการที่ผู้หญิงแต่งกายไม่เรียบร้อยหรือแต่งกายล่อแหลมจนทำให้เป็นจุดสนใจของผู้ชายที่จ้องจะฉวยโอกาสอยู่แล้ว อีกทั้งการที่ผู้หญิงดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์จนไม่มีสติ เมื่อเวลาที่ตกอยู่ในเหตุการณ์อันตรายก็ไม่สามารถที่จะเอาตัวรอดได้ และการไว้วางใจคนมากเกินไปก็ทำให้อยู่ในอันตรายได้ อารยาก็พยายามหลีกเลี่ยงการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เมื่อมีคนชักชวนให้ดื่ม อารยาบอกว่าต้องรู้จักคำว่าปฏิเสธไว้ และถ้าอารยาดกอยู่ในสถานการณ์จะถูกข่มขืนอารยาคิดว่าควรจะต้องตั้งสติไว้แล้ว พยายามพูดหวานล้อมกับคนร้ายสิๆ ว่าอย่าข่มขืน แต่ถ้าคนร้ายไม่ฟังจะพยายามเข้ามาทำร้ายอย่างเดี๋ยวอาจต้องแก้แค้นยอมไปก่อน แล้วค่อยหาจังหวะหลบหนี

อารยามีการรับทราบข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ข่มขืนจากสื่อต่าง ๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือจากรายการทางโทรทัศน์ที่นำบุคคลที่มีประสบการณ์จริงมาเล่าถึง เหตุการณ์ที่ประสบมา อยากจะรับทราบเพื่อที่ว่าจะได้นำประสบการณ์ของเขาและข่าวสารต่าง ๆ มาใช้เป็นวิธีการป้องกันตนเองจากภัยข่มขืน อารยาได้ยกตัวอย่างวิธีการป้องกันที่ได้ปฏิบัติคือ พยายามสังเกตสิ่งรอบตัวตลอดเวลาเมื่อออกนอกบ้านเมื่อพบสิ่งผิดปกติจะได้หลีกเลี่ยงทัน หรือ เวลานั่งรถแท็กซี่คนเดียวก็นั่งข้างหลังคนขับ พยายามไม่หลับและสังเกตเส้นทางตลอดเวลา เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 2 นางสาวกาญจนา (นามสมมติ)

อายุ 21 ปี

สถานภาพโสด ไม่มีแฟน

ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะรัฐศาสตร์ ทางบ้านส่ง ค่าใช้จ่ายให้ใช้เดือนละ 6,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่สุพรรณบุรี พักอยู่หอพักกับเพื่อนผู้หญิงอีก 1 คน เป็นหอพักรวม แถวปิ่นเกล้า ลักษณะการแต่งกายเป็นแบบเปรี้ยว ทันสมัย แต่ไม่ไปมาก เช่น เมื่อเวลาไปเที่ยวก็จะใส่เสื้อแขนกุด กระโปรงสั้น เป็นต้น กาญจนาก็ให้เหตุผลที่แต่งตัวเปรี้ยว เพราะอยากให้ดูดีและดูสวย กาญจนามาเที่ยวสยามสแควร์ประมาณเดือนละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่ก็มา เที่ยวเวลาเย็นจะมาเดินเล่นและซื้อของ กาญจนาก็โดยสารรถตู้กลับบ้านที่สุพรรณบุรีทุกเย็นวัน สุกอร์เพราะจะต้องไปช่วยกิจการที่บ้าน แล้วเย็นวันอาทิตย์ค่อยเดินทางกลับมาที่กรุงเทพฯ กาญจนา เล่าว่าถ้ากลับบ้านก็จะแต่งกายตามปกติ คือ เสื้อยืด กางเกงยีนส์ ไม่แต่งกายให้เปรี้ยวมากเพราะ กลัวพ่อแม่ว่า กาญจนาก็เที่ยวกลางคืนนาน ๆ ครั้ง โดยส่วนมากจะไปร้านที่มีเพลงฟังสบาย ๆ หรือมี คาราโอเกะ ไปเที่ยวกันเป็นกลุ่มผู้หญิงทั้งหมด กาญจนาไม่ชอบไปเที่ยวเชค เพราะมีเสียงดังมาก และมีคนมากเกินไป อาจดูกลั่นแกล้งได้ กาญจนาก็ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์บ้างแต่จะไม่ดื่มมาก ให้เมาจนขาดสติ กาญจนาก็เล่าว่าเคยเจอเหตุการณ์ที่ไปเที่ยวกลางคืน ตอนที่เลิกจากแท็กซี่นั่งรถ แท็กซี่ก็กลับหอพักมากับเพื่อนผู้หญิง เมื่อรถถึงหอพักก็มีผู้ชายที่ขับรถตามมาจากร้านที่เที่ยวจนถึง หอพัก เดินลงจากรถมาคุยด้วย แต่กาญจนาและเพื่อนก็รีบเดินเข้าหอพักไป เพราะกลัวว่าผู้ชายคน นั้นจะมาทำอันตราย

กาญจนาก็มีความคิดเห็นต่อเรื่องข่มขืนกระทำชำเราว่าเป็นเหตุการณ์ที่เราจะพบว่ามี ข่าวประเภทนี้ตามหนังสือพิมพ์เกือบทุกวันเหมือนเป็นเรื่องปกติในสังคม กาญจนาก็มีความรู้สึก สงสารถ้าผู้ถูกข่มขืนเป็นเด็ก เพราะเด็กไม่มีความผิดจึงไม่สมควรที่จะต้องเจอเหตุการณ์แบบนี้

สาเหตุของการข่มขืนส่วนหนึ่งมาจากการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารอย่างแพร่หลาย เช่น ซีดีไปวีซีดีต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต เข้าถึงได้ง่าย สิ่งเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศและถ้าผู้ร้ายสื่อได้มีการเสพของมีนเมาเข้าไปด้วยแล้ว ก็จะทำให้ไม่มีสติยับยั้งชั่งใจได้ ก็จะต้องหาวิธีระบายความต้องการทางเพศ โดยการข่มขืนใครสักคน ผู้กระทำผิดทางเพศเป็นผู้ชายคนไหนก็ได้ เพราะถ้าผู้ชายมีโอกาสที่จะล่วงเกินทางเพศ จะฉวยโอกาสนั้นทันที

กาญจนามีความคิดเห็นว่าช่วงเวลาที่ยเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นช่วงเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา 22.00 น.-03.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ค่อยมีคน ถ้าเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรขึ้นมาก็จะไม่มีใครมาช่วย กาญจนายพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการออกนอกบ้านในเวลากลางคืนถ้าจำเป็นต้องออกไปข้างนอกก็จะมีเพื่อนผู้หญิงไปด้วยทุกครั้ง ส่วนสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนสามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ เช่น เกิดขึ้นในบ้านของผู้ถูกข่มขืนเอง หรือเกิดขึ้นในสถานที่เปลี่ยว ส่วนสถานการณ์ที่ยเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนก็สามารถเกิดขึ้นได้ทุกสถานการณ์ เช่น การไปงานปาร์ตี้หญิงสาวอาจถูกเพื่อนผู้ชายมอมยาแล้วถูกข่มขืนได้ บางครั้งถูกรุมโทรมได้ ถ้ากาญจนาคอยู่ในสถานการณ์จะถูกข่มขืน กาญจนายบอกว่าจะรีบตั้งสติทันที เพราะถ้ามัวแต่ตกใจคงจะถูกข่มขืนแน่นอน อาจจะต้องแกล้งขอมคนร้ายไปก่อน แล้วค่อยหาทางหลบหนีแล้วแต่สถานการณ์

กาญจนามีการรับทราบข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ข่มขืนจากตามสื่อต่าง ๆ ทั้งทางโทรทัศน์และวิทยุ โดยกาญจนายจะดูว่าสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ข่มขืนเกิดขึ้นเพราะอะไร และถ้าผู้ที่รอดพ้นจากเหตุการณ์ข่มขืนได้นั้นทำได้อย่างไร เพื่อที่จะได้หลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้นและนำความรู้ที่ได้มาเป็นวิธีการป้องกันตัวต่อไป กาญจนายยกตัวอย่างวิธีการป้องกันตัวที่ปฏิบัติอยู่ เช่น ไม่กลับบ้านดึกถ้ากลับบ้านดึกก็ต้องมีเพื่อนกลับด้วยทุกครั้ง หรือถ้าออกไปไหนก็จะบอกเพื่อนหรือบอกคนที่บ้านให้รับทราบ อีกทั้งถ้าอยู่หอพักคนเดียวก็จะปิดประตูและล็อกประตูให้เรียบร้อย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 3 นางสาวกนกพร (นามสมมติ)

อายุ 22 ปี

สถานภาพโสด มีแฟนแล้ว

ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยของรัฐ ทางบ้านส่งค่าใช้จ่ายให้ใช้เดือนละ 7,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่อุดรธานี พักอยู่หอพักคนเดียว เป็นหอพักรวม ย่านบางโพ ลักษณะการต่างกายเป็นแบบสบาย ๆ เช่น เสื้อเชิ้ต กางเกงยีนส์ กน นกพรจะมาเที่ยวสยามแสควร์เดือนละครั้ง มาเที่ยวในเวลาเย็น โดยมาเดินเล่น ซั้ของ เป็นต้น

กนกพรเที่ยวกลางคืนทุกสัปดาห์ บางสัปดาห์เที่ยวสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เที่ยวทั้งผับและเชค ไปเที่ยวกันเป็นกลุ่มมีทั้งผู้ชายและผู้หญิง เหตุผลที่กนกพรชอบเที่ยวกลางคืนเพราะจะได้พบปะเพื่อนและนั่งคุยดื่มสุรากันไป กนกพรดื่มสุราแต่จะไม่ดื่มให้เมา เพื่อนบางคนอยากเดินราก็ออกไปเดินร่า กนกพรคิดว่าที่คนส่วนใหญ่มาเที่ยวกลางคืนกันเพราะอยากหาความสนุกสนาน พบปะพูดคุยกับเพื่อน เวลากลับจากเที่ยวกลางคืนกนกพรจะนั่งรถแท็กซี่กลับบ้านคนเดียว กนกพรบอกว่าไม่กลัวที่นั่งรถแท็กซี่คนเดียว เพราะไม่ได้แต่งกายล่อแหลม และก็ไม่ได้ดื่มสุราให้เมามาก

กนกพรมีความคิดเห็นต่อเรื่องข่มขืนกระทำชำเราว่ามีสาเหตุมาจากผู้หญิงไม่ระมัดระวังตัวอยู่ในสถานที่ไม่ปลอดภัยตามลำพัง มีการแต่งกายล่อแหลม ดื่มสุราไม่มีสติ และไว้ใจคนแปลกหน้ามากเกินไป ส่วนตัวผู้ชายก็อาจจะหาโอกาสอยู่แล้ว ถ้าผู้หญิงไม่เปิดโอกาสให้เหตุการณ์นี้ก็ไม่เกิด ผู้กระทำผิดเป็นคนแปลกหน้ามากกว่าคนใกล้ชิด เพราะจากประสบการณ์การเที่ยวกลางคืนถ้ามีคนแปลกหน้ามาตีสนิทคุยด้วย หรือมาแลกแก้วกันดื่ม คนนั้นย่อมมีวัตถุประสงค์ไม่ดีแน่นอน กนกพรเล่าว่ามีคนรู้จักเป็นเพื่อนของเพื่อนเล่าให้ฟังว่าเพื่อนคนนี้ชอบเที่ยวกลางคืนและก็ดื่มสุราเป็นเรื่องปกติ มีผู้ชายแปลกหน้ามาตีสนิทคุยด้วยแล้วขอแลกแก้วกันดื่ม ผลปรากฏว่ามารู้สึกตัวอีกทีไปนอนอยู่ในโรงแรม เพื่อนคนนี้ก็ถูกข่มขืนไปแล้ว และก็ไม่ได้มีการแจ้งความกับตำรวจ

กนกพรมีความคิดเห็นว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นช่วงเวลาที่เลิกจากเที่ยวกลางคืน คือ เวลา 24.00 น.-03.00 น. เพราะผู้ชายแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักในร้านอาจจะมาชวนไปเที่ยวกันต่อหรืออาสาไปส่งที่บ้าน ถ้าผู้หญิงตอบตกลงไปด้วย ผู้ชายก็จะคิดว่าผู้หญิงยินยอม ส่วนตัวผู้หญิงอาจไม่ได้คิดเหมือนผู้ชายก็ได้แค่คิดว่าน่าไว้ใจได้คงไม่ทำอะไร แต่เมื่อถึงเวลาที่ผู้ชายขอมิเพศสัมพันธ์ด้วย ผู้หญิงไม่ยินยอมเกิดการต่อสู้ขัดขืน นำไปสู่เหตุการณ์ข่มขืนได้ ผู้หญิงจะร้องให้คนอื่นช่วยก็คงไม่มีคนมาช่วย เพราะเหตุการณ์เกิดที่บ้านของผู้ชายหรือในโรงแรม ส่วนสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนมาจากการที่ไว้ใจคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักมากเกินไป

กนกพรมีการรับทราบข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ข่มขืนจากสื่อต่าง ๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจมาก เพราะคิดว่าคงไม่เกิดขึ้นกับตัวเรา ถึงแม้จะชอบเที่ยวกลางคืน แต่ที่ระมัดระวังตัวพอสมควร เช่น ไม่แต่งกายล่อแหลม เวลามีคนแปลกหน้ามาชวนคุยก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่คุยด้วยหรือถ้ามีใครมาขอแลกแก้วเหล้ากันดื่มก็จะปฏิเสธทันที อีกทั้งไม่ดื่มเหล้ามากจนขาดสติ ในการคบเพื่อนก็จะศึกษานิสัยของเพื่อนคนนั้นว่าน่าคบหรือไว้ใจได้หรือไม่ ถ้ากนกพรตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืน กนกพรก็จะแกล้งยอมคนร้ายไปก่อน เพราะถ้าให้ต่อสู้ขัดขืนคงจะสู้แรงคนร้ายไม่ได้ ถ้าเห็นว่ามีโอกาสหลบหนีได้ค่อยหนี

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 4 นางสาวนิตยา

อายุ 24 ปี

สถานภาพโสด มีแฟนแล้ว

ปัจจุบันประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขา การตลาด ทำงานมาแล้ว 2 ปี มีรายได้เดือนละ 20,000-30,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร ลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยว แถวสุขาภิบาล 2 ลักษณะการแต่งกาย มีทั้งแต่ง กายแบบสบาย ๆ หรือแต่งกายเปรี้ยวทันสมัยแล้วแต่โอกาส เช่น ถ้าไปทำงานก็แต่งกายเรียบร้อย แต่ถ้าไปที่ชิวกลางคืน บางครั้งก็แต่งตัวไปนิด ๆ นิตยามาเที่ยวสยามแอสควร์บ่อย ๆ เพราะขายของ อยู่แถวนี้ถ้ามีเวลาว่างก็จะมาเดินเล่น ชื่อของ นิตยาเที่ยวชิวกลางคืนทุกสัปดาห์ มีทั้งเที่ยวชิว ขับ แล้วแต่เพื่อน ๆ จะนัดเจอกัน ส่วนใหญ่ที่ไปเที่ยวกันเป็นกลุ่มเพราะเพื่อนทำงานกันทุกคนแล้วก็จะ นัดเพื่อนมาเจอกันและพูดคุยกัน เวลาไปเที่ยวชิวกลางคืนถ้าแฟนไม่ติดธุระก็จะเป็นคนรับส่งทุกครั้ง แต่ถ้าแฟนไม่ว่างก็จะนั่งแท็กซี่กลับบ้านคนเดียว โดยระหว่างนั่งรถกลับบ้านก็จะนั่งคุยโทรศัพท์ กับเพื่อนไปตลอดทางและก็จะบอกเลขทะเบียนรถกับเพื่อนไปด้วย แฟนคนนี้เพิ่งคบกันมา ประมาณ 2-3 เดือน แต่รู้จักผู้ชายคนนี้นานแล้วเพราะเป็นพี่ชายของเพื่อนที่เรียนด้วยกันมา นิตยาจะดื่มเหล้าและสูบบุหรี่ด้วย แต่นิตยาจะรู้ว่าดื่มขนาดไหนเมาหรือไม่เมา

นิตยามีความคิดเห็นว่าเหตุการณ์ข่มขืนมีสาเหตุมาจากการที่ผู้หญิงไม่ระมัดระวังตัว แต่งกายล่อแหลม ไปไหนคนเดียว และก็ดื่มเหล้าจนขาดสติ อีกทั้งผู้ชายเมื่อมาพบผู้หญิงที่ไม่ ระมัดระวังตัว เมื่อได้โอกาสพบเหยื่อก็พาไปข่มขืน นิตยาคิดว่าเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวสามารถเกิดขึ้น ได้กับทุกคน นิตยาเล่าว่ามีเพื่อนเกือบทุกคนขับรถแท็กซี่พาไปข่มขืน เพื่อนคนนี้นั่งรถแท็กซี่ใน เวลาตอนเย็นไม่ได้ดึกมาก พอนั่งไปได้สักพักก็เริ่มมีความรู้สึกขยับตัวไม่ได้ ไม่มีแรง แต่ยัง รู้สึกตัวตลอด รู้ตัวแล้วว่าโดนวางยา มองไปนอกรถก็พบว่าคนขับรถแท็กซี่ขับออกนอกเส้นทาง พอรถหยุดจอดที่สี่แยก เพื่อนก็พยายามใช้แรงทั้งหมดเปิดประตูรถถลึงไปที่พื้นถนน คนขับรถคัน ข้าง ๆ เห็นเหตุการณ์จึงลงมาช่วย คนขับรถแท็กซี่ก็ขับรถหนีไป ได้ไปแจ้งความกับตำรวจแต่ไม่ สามารถตามจับคนร้ายได้ เพราะจำทะเบียนรถไม่ได้ ผู้กระทำผิดทางเพศเป็นคนแปลกหน้า เพราะ คนแปลกหน้าไม่ได้ตั้งใจหรือเตรียมการที่จะต้องข่มขืนอยู่แล้ว แต่ถ้ามีโอกาสหรือสถานการณ์ที่ เอื้ออำนวยให้เกิดช่องโอกาส ก็นำไปสู่เหตุการณ์ข่มขืนได้

นิตยามีความคิดเห็นว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นช่วงเวลา กลางคืน ตั้งแต่ 02.00น.-03.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ค่อยมีคน คนส่วนใหญ่ก็พักผ่อนกัน ใน บ้าน เมื่อมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นไม่สามารถที่จะเรียกคนให้ช่วยได้ ส่วนสถานที่เสี่ยงต่อการตก

เป็นเหยื่อข่มขืนมีจุดเริ่มต้นจากสถานที่ที่เขวกลางคืน ผู้หญิงที่ไปเที่ยวกลางคืนบางคนมาไม่ได้สติ ถูกคนอื่นพาไปข่มขืนที่อื่นได้ เพราะตัวผู้หญิงดื่มเหล้าจนเมาไม่รู้เรื่องและแต่งกายล่อแหลม เป็นสิ่งจูงใจให้คนแปลกหน้าที่คิดไม่ดีพาไปข่มขืนได้ ส่วนสถานการณ์ที่เสี่ยงคือการที่เชื่อคนง่าย เวลาไปเที่ยวกลางคืนมีคนแปลกหน้ามาคุยกับเรา บางครั้งขู่ว่าจะพาไปเที่ยวกลางคืนก็ไว้ใจเขาไม่ได้คิดว่าเขาจะมาทำร้ายเรา อาจถูกหลอกพาไปข่มขืนได้ ถ้านิตยาคอยอยู่ในสถานการณ์จะถูกข่มขืนนิตยาคิดว่าจะร้องให้คนช่วย ถ้าไม่มีใครมาช่วย ก็ต้องแกล้งยอมคนร้ายเพราะคงไปต่อผู้ข่มขืนไม่ไหว ถ้าต้องโดนข่มขืนคงจะจำรูปพรรณ รายละเอียดคนร้ายแล้วรีบไปแจ้งความกับตำรวจ ให้ตามจับคนร้ายต่อไป

นิตยารับทราบข้อมูลข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ เพราะไม่ค่อยได้ดูโทรทัศน์ อยากจะรับทราบว่าทำไมเหยื่อถึงถูกข่มขืน เกิดเหตุแถวไหน จะได้หลีกเลี่ยงไม่ไปแถวนั้น นิตยายกตัวอย่างวิธีการป้องกันตัว เช่น เมื่อก่อนพ่อซื้อที่เซอร์ทิฟไฟไฟให้พกติดตัว เพราะนิตยาต้องกลับบ้านดึกและเป็นลูกสาวคนเดียว แต่ปัจจุบันต้องมีใบอนุญาตจึงจะพกได้ จึงไม่ค่อยได้พก แต่จะพกมีดพับแทน เพราะมีขนาดเล็กกว่า พกพาสะดวก และถ้านิตยาไปเที่ยวกลางคืนก็จะให้แฟนเป็นคนรับส่ง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 5 นางสาวกันยา (นามสมมติ)

อายุ 23 ปี

สถานภาพโสด ไม่มีแฟน

ปัจจุบันประกอบอาชีพพนักงานบริษัท อยู่ฝ่ายสนับสนุนการตลาด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการตลาด ทำงานมาแล้ว 2 ปี มีรายได้เดือนละ 12,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่ที่นครปฐม เนื่องจากบ้านและสถานที่ทำงานมีระยะทางไกลกัน กันยาจึงต้องอยู่หอพักใกล้ที่ทำงานแถววิภาวดีรังสิต เป็นหอพักสตรีอาศัยอยู่กับพี่ที่ทำงานอีก 1 คน ลักษณะการแต่งกายเป็นแบบง่าย ๆ สบาย ๆ เช่น เสื้อยืด กางเกงยีนส์ กันยาจะมาเที่ยวสยามแสควร์เดือนละครั้ง มาเที่ยวในวันหยุด โดยมาเดินซื้อของ กันยาเที่ยวกลางคืนไม่บ่อยนาน ๆ ครั้ง ส่วนใหญ่จะได้เที่ยวกลางคืนเพราะเป็นการนัดเจอเพื่อน เพื่อพบปะพูดคุยกัน ปกติถ้ากันยาอยู่ที่หอพักก็ไม่ค่อยออกไปไหน เพราะหอพักปิดเวลา 4 ทุ่ม และถ้ากลับบ้านทุกสุดสัปดาห์ก็ไม่ค่อยออกไปไหน เพราะไม่ค่อยมีรถประจำทางผ่านแถวบ้าน รถตู้ประจำทางก็หมดระยะเวลา 4 ทุ่ม และทางเข้าหมู่บ้านเป็นพื้นที่ที่มีป่ารกตลอดสองข้างทาง ไม่ค่อยมีไฟและไม่ค่อยมีบ้านคนอยู่แถวนั้น จึงค่อนข้างกลัวและไม่ปลอดภัยถ้าจะออกไปไหนตอนกลางคืน ส่วนถ้ากันยาได้ไปเที่ยวกลางคืนเวลากลับบ้านก็จะมีเพื่อนนั่งแท็กซี่มา

ส่งกันหลายคนและจะต้องมีเพื่อนผู้ชายมาด้วยทุกครั้ง โดยมาส่งกันยาก่อนแล้วค่อยไปส่งคนอื่นต่อ เวลาไปเที่ยวกันยากี่คืนเหล้าบ้าง แล้วก็รู้ตัวเองว่าดื่มได้ขนาดไหน จะไม่ดื่มให้ควบคุมตัวเองไม่ได้

กันยาคิดว่าสาเหตุของการข่มขืนมาจากทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เพราะผู้หญิงไม่รู้จักระมัดระวังตัว แต่งกายล่อแหลม ดื่มเหล้าจนควบคุมตนเองไม่ได้ จึงอาจเป็นจุดสนใจของผู้ชาย และตัวผู้ชายก็ไม่มีสติสมบูรณ์ ดื่มเหล้าจนควบคุมตนเองไม่ได้ หรือผู้ชายบางคนมีความต้องการทางเพศมากเกินไป ควบคุมตนเองไม่ได้ ต้องหาผู้หญิงมาระบายความต้องการทางเพศ อาจใช้วิธีการข่มขืน กันยาคิดว่าภัยข่มขืนเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว กลัวว่าอาจจะเกิดขึ้นกับเราก็ได้ กันยากล่าวว่าอาจมีโอกาเสี่ยงที่จะเกิดกับเรา 10 % ถึงแม้เราจะมีการป้องกันตัวแล้ว 90 % เพราะอีก 10% ที่เป็นโอกาเสี่ยงเป็นปัจจัยภายนอกที่เราควบคุมไม่ได้ เช่น เราไม่รู้ว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร คนไหนมาดี คนไหนมาร้าย แม้กระทั่งเพื่อนของเราเองก็ตาม ทุกวันนี้จะทำอะไรก็จะมี การป้องกันตัวและระมัดระวังตัวเสมอ เช่น จะเน้นเรื่องเวลาเป็นสำคัญจะไม่กลับบ้านดึก ไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ถ้าจำเป็นต้องออกไปก็ควรจะต้องมีเพื่อนออกไปด้วยทุกครั้ง เวลาไปเที่ยวก็ให้เพื่อนมารับส่ง เป็นต้น

กันยาคิดว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนคือเวลากลางคืน ตั้งแต่ 22.00 น.-03.00 น. เพราะคนส่วนใหญ่นอนหลับพักผ่อนกันหมดแล้ว เมื่อเกิดเหตุการณ์อะไรไม่สามารถร้องให้คนออกมาช่วยได้ หรือถึงแม้คนอื่นจะได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ แต่เป็นเวลากลางคืนคนก็ไม่อยากที่จะออกมาช่วย ส่วนสถานที่เสี่ยงเป็นสถานที่ที่ไม่ค่อยมีคนผ่าน เช่น เส้นทางกลับบ้านที่บางครั้งเป็นซอยเปลี่ยว หรือทางเข้าหมู่บ้านของกันยาเพราะมันเป็นเส้นทางที่จำเป็นต้องผ่านไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ มีความเสี่ยงสูงที่อาจจะเกิดเหตุการณ์ข่มขืนบริเวณนี้ได้ ส่วนสถานการณ์ที่เสี่ยงคือ การที่ผู้หญิงไปเที่ยวแล้วดื่มเหล้าจนควบคุมตนเองไม่ได้ อาจถูกหลอกไปข่มขืนได้

กันยารับทราบข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ข่มขืนจากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ คว้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร ถ้าเราทราบสาเหตุเราก็สามารถที่จะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์นั้นได้ ถ้ากันยาดกอยู่ในสถานการณ์จะถูกข่มขืน กันยาจะตั้งสติและคิดว่าคนร้ายมาแนวไหน ถ้าเข้ามาทำร้ายร่างกายทันที เราคงต่อสู้กลับไม่ไหว คงต้องแกล้งยอมไปก่อน แล้วค่อยหาทางหนี แต่ถ้าคนร้ายเข้ามาพูดดี ๆ ก็จะพูดดี ๆ ขอร้องว่าอย่าข่มขืน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 6 นางสาวกชกร (นามสมมติ)

อายุ 23 ปี

สถานภาพโสด ไม่มีแฟน

ปัจจุบันประกอบอาชีพพนักงานบริษัท อยู่ฝ่ายการตลาด จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการตลาด ทำงานมาแล้ว 2 ปี มีรายได้เดือนละ 13,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่อุดรธานี กชกรพักอยู่หอพักในตัวเมืองร่วมกับเพื่อนผู้หญิงอีก 1 คน ลักษณะการแต่งกายเปรี้ยว ทันสมัย ตามแฟชั่น เช่น ใส่เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงสั้น กชกรมาเที่ยวสยามแสควร์เดือนละ 2 ครั้ง แล้วแต่ว่างตอนไหนก็จะมาซื้อของ ดูภาพยนตร์ กชกรเที่ยวกลางคืนประมาณเดือนละ 2-3 ครั้ง เที่ยวทั้ง RCA ทองหล่อ รัชดาซอย 4 ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิงอีก 2 คน เมื่อเวลาไปเที่ยวกชกรก็ดื่มเหล้าทุกครั้ง กชกรถือว่าตัวเองก็ดื่มเหล้าเยอะมาก กชกรเคยเจอเหตุการณ์ที่เกือบถูกข่มขืน แต่ก็รอดมาได้ทั้ง 2 ครั้ง

เหตุการณ์ครั้งที่ 1 กชกรไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนผู้หญิงอีก 1 คน และเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานจากการเที่ยวกลางคืน ชื่อนายเอกชัย (นามสมมติ) กชกรและเอกชัยได้ติดต่อกันทางโทรศัพท์มาสักระยะเวลาหนึ่งแล้ว เอกชัยได้พาเพื่อนผู้ชายมาอีกคนชื่อ นายกฤษณะ (นามสมมติ) ครั้งนั้นกชกรดื่มเหล้าจนเมามาก เดินแทบไม่ไหว แต่ยังพอรู้สึกตัวบ้าง ขณะเลิกเที่ยวกลางคืนกำลังจะกลับบ้าน เอกชัยอาสาที่จะไปส่งที่บ้าน โดยเพื่อนหญิงของกชกรนั่งข้างหน้าคู่กับกฤษณะซึ่งเป็นคนขับรถ กชกรและเอกชัยนั่งเบาะหลัง กฤษณะขับรถไปส่งเอกชัยก่อน ขณะที่เอกชัยจะลงจากรถได้จุดกชกรให้ลงจากรถตามไปด้วย แต่กชกรต่อสู้ขัดขืนและโวยวายไม่ยอมลงจากรถ จนเอกชัยรำคาญจึงให้กฤษณะไปส่งกชกรและเพื่อนที่บ้าน

เหตุการณ์ครั้งที่ 2 กชกรไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนที่ทำงานกันหลายคน ทั้งหมดดื่มเหล้ากันทุกคน ขณะออกจากร้านจะกลับบ้านเป็นเวลา 01.00 น. นายทศพร (นามสมมติ) ซึ่งเป็นเพื่อนที่ทำงาน แต่อยู่คนละแผนกอาสาจะขับรถไปส่ง กชกรเห็นว่าก็รู้จักกับทศพรพอสมควร และครั้งนี้ก็ไม่ได้ดื่มเหล้าจนเมาไม่รู้เรื่อง จึงนั่งรถไปกับทศพรตามลำพัง เพราะเพื่อนคนอื่นก็แยกย้ายกันกลับไปหมดแล้ว ระหว่างที่นั่งรถกลับบ้าน ก็คอยสังเกตเส้นทางไปตลอด เริ่มแปลกใจที่ทศพรขับรถออกนอกเส้นทางที่จะกลับบ้าน กชกรจึงถามว่าจะขับรถไหนเพราะไม่ใช่เส้นทางกลับบ้าน กชกรโวยวายให้ทศพรจอดรถเพื่อที่กชกรจะได้ไปเรียกแท็กซี่กลับบ้าน แต่ทศพรบอกว่าตอนนี้ขับรถไม่ไหวขอกลับไปนอนพักที่บ้านก่อน แล้วค่อยไปส่ง แต่กชกรก็เข้าทำร้ายร่างกายนายทศพรจนยอมที่จะขับรถไปส่งที่บ้านให้ ขณะที่ทศพรขับรถกลับเส้นทางเดิม ก็เลี้ยวรถเข้าไปในซอย นายทศพรก็ยังพูดคำเดิมว่าขออนอนก่อนแล้วค่อยไปส่ง ทศพรจอดรถหน้าบ้านหลังหนึ่งแล้วก็

เปิดประตูเดินเข้าไปในบ้าน ขณะที่กชกรยังนั่งอยู่ในรถไม่ยอมลงจากรถ อีก 5 นาทีต่อมาทศพรเดินออกจากบ้านมาตามให้กชกรเข้าบ้านไปด้วยกัน โดยสัญญาว่าจะไม่ทำอะไร ระหว่างที่คุยกันอยู่กชกรก็พยายามต่อสู้อำนาจร่างกายทศพร จนได้จังหวะที่วิ่งหนีออกมาได้ และรีบเรียกรถแท็กซี่กลับบ้าน หลังจากเหตุการณ์นั้นกชกรก็ไม่ได้พูดคุยกับทศพรอีกเลย

หลังจากผ่านเหตุการณ์ทั้ง 2 ครั้ง ทำให้กชกรเปลี่ยนความคิดจากเดิมที่คิดว่าภัยข่มขืนเป็นเรื่องที่ไกลตัวมันคงไม่เกิดขึ้นกับเรา แต่จากเหตุการณ์ทั้ง 2 ครั้งก็ทำให้คิดว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวจนสามารถที่เกือบจะเกิดขึ้นกับตนเองได้และเกิดขึ้นได้กับทุกคน และผู้กระทำผิดน่าเป็นคนที่เรารู้จัก หรือคนใกล้ชิดมากกว่าคนแปลกหน้า เพราะถ้ากชกรยอมเชื่อตามเข้าไปในบ้านของเอกชัยและทศพร กชกรคิดว่าตนเองน่าจะถูกข่มขืนแน่นอน หลังจากเหตุการณ์ครั้งที่ 1 กชกรก็ระมัดระวังตัวมากขึ้น เมื่อไปที่ยวกลางคืนก็จะไม่ดื่มเหล้าให้เมาจนควบคุมตัวเองไม่ได้ และถ้ามีคนแปลกหน้ามาชวนคุยหรืออาสาจะไปส่งก็หลีกเลี่ยงทันที อีกทั้งจะไม่ไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกันจนมากเกินไป และถ้าไปที่ยวกลางคืนกับเพื่อนผู้หญิงที่สนิทกันก็จะนั่งรถแท็กซี่กลับมาด้วยกัน เวลาออกนอกบ้านตอนกลางคืนก็ต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง ส่วนหลังจากเหตุการณ์ครั้งที่ 2 ทำให้กชกรต้องเพิ่มความระมัดระวังไม่ไว้ใจหรือเชื่อใจคนที่รู้จักกันโดยผิวเผินถึงแม้จะเป็นเพื่อนร่วมงานก็ตาม แม้กระทั่งการคบเพื่อนก็ต้องศึกษานิสัยกันไปนานๆ จะไม่ให้ความสนิทสนมกับใครเป็นพิเศษ จากเหตุการณ์ทั้ง 2 ครั้งสาเหตุสำคัญที่เกิดเหตุการณ์นี้ คือ การที่ตนเองดื่มเหล้าจนขาดสติไม่รู้เรื่องและการไว้ใจคนอื่นมากเกินไป

กชกรคิดว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนคือเวลากลางคืน ตั้งแต่เวลา 24.00 น.-03.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนเพิ่งเลิกจากการเที่ยวกลางคืน ผู้หญิงบางคนดื่มเหล้าจนเมาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ก็อาจถูกหลอกพาไปข่มขืน ส่วนสถานที่เสี่ยงก็เป็นบ้านของผู้กระทำผิด เพราะเหยื่อถูกหลอกให้ไปที่บ้านของผู้กระทำผิด สถานการณ์ที่เสี่ยงคือกรณีที่ผู้หญิงเที่ยวกลางคืนแล้วดื่มเหล้าจนขาดสติ และการไว้ใจคนอื่นมากเกินไป เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ชายฉวยโอกาสดังเราได้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนที่ 7 นางสาวปารตี (นามสมมติ)

อายุ 19 ปี

สถานภาพโสด ไม่มีแฟน

ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ทางบ้านส่งค่าใช้จ่ายให้ใช้เดือนละ 4,000 บาท มีภูมิลำเนาอยู่

นนทบุรี เนื่องจากบ้านและสถานศึกษามีระยะทางไกลกัน จึงต้องพักอยู่หอพักสตรีเป็นหอพักของมหาวิทยาลัยอาศัยอยู่กับเพื่อนผู้หญิงอีก 1 คน ลักษณะการแต่งกายเป็นสบาย ๆ เช่น เสื้อยืด กางเกงยีนส์ ปาร์ตีจะมาเที่ยวสยามแสควร์ประมาณเดือนละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่ก็มาเที่ยววันหยุดจะมาเดินเล่นและซื้อของ ถ้าสุดสัปดาห์ไหนไม่มีกิจกรรมและรายงานที่จะต้องทำ ปาร์ตีจะกลับบ้านทุกเย็นวันศุกร์ จะโดยสารรถตู้ประจำทางเป็นประจำ ปาร์ตีเคยได้ยินข่าวว่ามีผู้หญิงถูกข่มขืนในรถตู้ จึงเพิ่มความระมัดระวัง คือ จะไม่นั่งหลับในรถและจะไม่ลงจากรถเป็นคนสุดท้าย ปาร์ตีไม่เที่ยวกลางคืน เพราะอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ที่จะเข้าสถานบริการได้ แต่ถ้าอายุถึงเกณฑ์แล้วก็อยากจะลองเที่ยวดูว่าเป็นอย่างไรบ้าง

ปาร์ตีมีความคิดเห็นต่อเรื่องข่มขืนกระทำชำเราว่ามีสาเหตุมาจากการที่ผู้หญิงแต่งกายล่อแหลม กลับบ้านดึก เป็นจุดสนใจของผู้ชาย และตัวผู้ชายเองเมื่อได้ดื่มเหล้า และคู่อัฒมกอนาจาร ก็ยิ่งทำให้ผู้ชายเกิดความต้องการทางเพศมากขึ้น ต้องการทางปลดปล่อยจึงมีโอกาสูงที่จะเกิดเหตุการณ์ข่มขืนได้ ปาร์ตีคิดว่าภัยข่มขืนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน ตนเองก็มีวิธีการป้องกันตัวที่ปฏิบัติ คือ ไม่กลับบ้านดึก ถ้ากลับบ้านดึกก็จะให้คนที่บ้านมารับ แต่งกายให้เรียบร้อย และถ้าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะถูกข่มขืน ปาร์ตีก็จะพยายามตั้งสติ พุดจาดี ๆ กับคนร้ายว่าอย่าข่มขืน ถ้าคนร้ายไม่ยอมอาจจะต้องแกล้งยอมไปก่อน แล้วหาทางหลบหนี

ปาร์ตีคิดว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นช่วงเวลากลางคืน ตั้งแต่เวลา 23.00น.-03.00น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ค่อยมีคน ถ้าเกิดเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็ไม่มีคนมาช่วย ส่วนสถานที่เสี่ยง คือ สถานที่เปลี่ยว เช่น ในซอยเปลี่ยวที่ไม่มีแสงไฟตามทางเดิน หรือมีพงหญ้าข้างทาง ในเวลากลางคืนสถานที่เหล่านี้น่ากลัว บางครั้งยังเป็นแหล่งมั่วสุมของพวกมิจฉาชีพ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงสูง ส่วนสถานการณ์ที่เสี่ยง คือ การที่ผู้หญิงออกไปเที่ยวกลางคืน แล้วดื่มเหล้าจนเมาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ชายพาไปข่มขืนได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่คิดว่าสาเหตุที่ผู้หญิงเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน มาจากการที่ผู้หญิงออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหมายถึงการเที่ยวกลางคืน เที่ยวในสถานเริงรมย์ เช่น เชน คับ บาร์ ทั้งมาเที่ยวคนเดียวหรือมาเที่ยวเป็นกลุ่ม ซึ่งส่วนใหญ่ผู้หญิงที่มาเที่ยวกลางคืนก็จะมีลักษณะการแต่งกายตามแฟชั่น ตามสมัยนิยมซึ่งเป็นการแต่งกายที่ล่อแหลมและเปิดเผยมากขึ้น เช่น เสื้อสายเดี่ยว เกะอก กระโปรงสั้น การแต่งกายแบบนี้จะเป็นจุดเด่น จุดสนใจ และสิ่งดึงดูดเพศตรงข้าม ผู้หญิงที่มาเที่ยวกลางคืนก็จะต้องมีการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

ฮอลล์ ทำให้ตนเองขาดสติ ควบคุมตนเองไม่ได้ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ชายทั้งที่เป็นคนแปลกหน้าและคนรู้จัก ฉวยโอกาสจากการที่ผู้หญิงไม่รู้สึกรู้สีกตัว พาไปข่มขืน หรือการที่ผู้หญิงเที่ยวกลางคืน แต่งกายล่อแหลม ค่อมเกล้า ในสายตาของผู้ชายที่ข่มขืนมองว่าผู้หญิงเป็นคนใจง่าย ใจแตก ฟริเซ็กซ์ ในการที่ผู้ชายจะหลอกล่อให้ผู้หญิงไว้ใจยอมตามไปด้วย และขอมิเพศสัมพันธ์ ในภายหลังเป็นเรื่องที่ง่าย แต่เมื่อถ้าผู้หญิงไม่ยินยอม เกิดการต่อสู้ขัดขืน จึงทำให้เกิดการข่มขืนขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ต่างเห็นว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ ช่วงเวลา กลางคืน ตั้งแต่เวลา 22.00 น.-04.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คนส่วนใหญ่นอนหลับพักผ่อน ไม่ค่อยมีคน ออกมานอกบ้าน การที่ผู้หญิงออกมานอกบ้านในเวลากลางคืน ไม่ว่าจะอยู่คนเดียวหรือมีเพื่อน อยู่ด้วย ก็ถือว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน เพราะถ้ามีเหตุการณ์ร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นก็ไม่มีคนมาช่วยเหลือได้

ส่วนสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน ผู้ให้ข้อมูล 3 ราย คิดว่าเป็นบ้านของผู้กระทำผิด เพราะผู้กระทำผิดได้หลอกเหยื่อให้ตามไปที่บ้านของตนโดยอาศัยความไว้วางใจที่เหยื่อมีต่อผู้กระทำผิด ไม่มีใครมาช่วยเหลือเหยื่อได้ถ้าเหยื่อถูกข่มขืนที่บ้านของผู้กระทำผิด และผู้ให้ข้อมูล อีก 2 ราย คิดว่าเป็นสถานที่เปลี่ยว เพราะเป็นที่รวมของพวกมิจฉาชีพ ไม่ค่อยมีคนสัญจรผ่าน ถ้าเกิดเหตุการณ์ข่มขืนก็ไม่มีใครมาช่วยเหลือ ส่วนผู้ให้ข้อมูลอีก 2 รายคิดว่าสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเกิดขึ้นได้ทุกสถานที่ ทั้งสถานที่เปลี่ยวและบ้านของคนรู้จัก หรือบ้านผู้กระทำผิด

ส่วนสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่คิดว่าเป็นสถานการณ์ที่เหยื่อเที่ยวกลางคืน มีการแต่งกายล่อแหลม ค่อมของมีนเมาจนขาดสติ และไว้ใจทั้งคนแปลกหน้าและคนรู้จักมากเกินไป นำไปสู่สถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน ดังเช่น คำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลคนที่ 3 ที่มีคนรู้จักอยู่ในสถานการณ์ดังกล่าวแล้วตกเป็นเหยื่อข่มขืน หรือจากประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลคนที่ 6 ที่เกือบตกเป็นเหยื่อข่มขืนจากสถานการณ์เสี่ยงดังกล่าว

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีวิธีการป้องกันตนเองจากภัยข่มขืน คือ ไม่กลับบ้านดึก ถ้าจำเป็นต้องออกนอกบ้านในเวลากลางคืนก็ต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง ไม่แต่งกายล่อแหลม ประเด็นสำคัญ คือ ไม่ไว้ใจหรือเชื่อใจคนอื่นมากเกินไป เพราะเราไม่รู้ว่าคนอื่นคิดกับเราอย่างไร โครมาดี โครมาร้าย การคบเพื่อนก็ต้องศึกษานิสัยกันไปนาน ๆ

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผลการวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษาวิจัย เรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์” ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์หาความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ t-test และ One-way Anova

ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ 4 สมมติฐาน ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 วัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์ที่อยู่ในช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 วัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 วัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 วัยรุ่นหญิงในสยามแอสเคอร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

สมมติฐานทั้ง 4 ข้อ ดังกล่าว ผู้วิจัยนำเสนอผลการหาความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป และการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานในรูปตารางประกอบคำอธิบาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 1 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

ตารางที่ 30 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

One-Way Anova

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	100.615	2	50.308	.436	0.647
Within Groups	22719.540	197	115.328		
Total	22820.155	199			

จากตารางที่ 30 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 โดยใช้วิธีทดสอบ One-Way Anova ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.647 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 1 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกันนั้นไม่มีผลทำให้มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปภัตรา ศิวะพิรุฬห์เทพ (2548) ที่ทำการศึกษาเรื่อง การถอดรหัสมายาคติของ “การข่มขืน”: ศึกษาเปรียบเทียบผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงกับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้รับสารเพศหญิงที่มีประสบการณ์ตรงในการข่มขืนมีการสร้างความหมายเกี่ยวกับเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนว่า เหตุการณ์ข่มขืนสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเวลา และในปัจจุบันวัยรุ่นหญิงมีรูปแบบวิถีชีวิตที่จะต้อง

ออกนอกบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียน ประกอบอาชีพ การเที่ยวเตร่และการสังสรรค์ และการคบหาสมาคมกับเพื่อน คนรู้จัก ตลอดจนถึงคนรักอย่างมีอิสระเสรี อีกทั้งอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ได้เตรียมการมาก่อน การข่มขืนเกิดขึ้นจากการตัดสินใจโดยฉับพลัน ประกอบกับช่องโอกาสที่เอื้ออำนวย ช่วงเวลาเหมาะสม และสถานที่เหมาะสมเป็นสำคัญ ทำให้วัยรุ่นหญิงมีโอกาสที่จะเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราได้ตลอดเวลา วัยรุ่นหญิงจึงมีการเตรียมพร้อมในการป้องกันตนเองเพื่อที่จะไม่ตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราตลอดเวลา พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราจึงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

ตารางที่ 31 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

One-Way Anova

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	1108.687	3	369.562	3.336	0.020
Within Groups	21711.468	196	110.773		
Total	22820.155	199			

จากตารางที่ 31 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 โดยใช้วิธีทดสอบ One-Way Anova หนึ่งความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.020 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่าน้อยกว่า จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 ว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

และได้ทำการทดสอบต่อไปเพื่อหาความแตกต่างของสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราว่าแตกต่างกันอย่างไร โดยหาค่าความแปรปรวนของข้อมูลเพื่อเลือกใช้วิธีทางสถิติในการทดสอบต่อไป

ตารางที่ 32 แสดงการทดสอบความแปรปรวนของข้อมูลโดยวิธี Test of Homogeneity of Variances

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

Levene Statistic	df1	df2	Sig.
.483	3	196	.694

จากตารางที่ 32 ได้ผลทดสอบค่าความแปรปรวน Significance ของ Levene เท่ากับ 0.694 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงสรุปได้ว่า ค่าแปรปรวนของระดับพฤติกรรมเท่ากัน จึงทำการทดสอบต่อไปว่า สถานที่เสี่ยงใดบ้างที่มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน โดยใช้ค่า LSD (Least-Significant Different) เพื่อทดสอบต่อไป

ตารางที่ 33 แสดงการทดสอบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราในแต่ละสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา โดยเปรียบเทียบสถานที่เสี่ยงแต่ละแห่ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Multiple Comparisons

Dependent Variable: พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

LSD (Least-Significant Different)

Dependent Variable	(I) สถานที่เสี่ยง	(J) สถานที่เสี่ยง	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน	บ้านคน ใกล้ชิด	-สถานที่เปลี่ยว	-7.80(*)	2.617	0.003
		-สถานที่เที่ยว กลางคืน	-4.26	3.560	0.233
		-ทุกสถานที่	-5.56	5.321	0.298
	สถานที่เปลี่ยว	-บ้านคน ใกล้ชิด	7.80(*)	2.617	0.003
		-สถานที่เที่ยว กลางคืน	3.54	2.685	0.189
		-ทุกสถานที่	2.24	4.780	0.639
		-สถานที่เที่ยว กลางคืน	4.26	3.560	0.233
	สถานที่เที่ยว กลางคืน	-บ้านคน ใกล้ชิด	-3.54	2.685	0.189
		-สถานที่เปลี่ยว	-1.29	5.354	0.809
		-ทุกสถานที่	5.56	5.321	0.298
	ทุกสถานที่	-บ้านคน ใกล้ชิด	-2.24	4.780	0.639
		-สถานที่เปลี่ยว	1.29	5.354	0.809
-สถานที่เที่ยว กลางคืน					

* The mean difference is significant at the .05 level.

จากตารางที่ 33 ได้ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราในแต่ละสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราได้ดังนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถานที่เปลี่ยวกับบ้านคนใกล้ชิด ผลการทดสอบได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.003 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงสรุปได้ว่า วิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่าวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด ส่วนวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกันกับวิทยุร่นหญิงที่อยู่ในสถานที่ที่เี่ยวกลางคืน และทุกสถานที่ รวมทั้งวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด สถานที่ที่เี่ยวกลางคืน และทุกสถานที่ จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกันตามลำดับ

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน โดยวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่าวิทยุร่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของไชยยศ เหมะรัชตะ และคณะ (2526) ที่ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาสังคมที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิจัยเอกสารและวิจัยภาคสนาม ซึ่งพบว่า การเกิดเหตุการณ์ข่มขืนมักเกิดเหตุนอกบ้านบริเวณที่เปลี่ยว และผลการวิจัยของปัทมา ศิวะพิรุฬห์ เทพ (2548) ที่ทำการศึกษารื่อง การถอดรหัสมายาคติของ “การข่มขืน” : ศึกษาเปรียบเทียบผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงกับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ พบว่า ผู้รับสารเพศหญิงที่มีประสบการณ์การข่มขืนผ่านสื่อมวลชนมีการสร้างความหมายสอดคล้องเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุว่าเป็นสถานที่เปลี่ยว มีดๆ ลับตาคน เช่น ซอยเปลี่ยว ดึกร้าง สะพานลอย เป็นต้น เมื่อวิทยุร่นหญิงตระหนักว่าบริเวณสถานที่เปลี่ยวมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรามากกว่าสถานที่อื่นๆ เพราะสถานที่เปลี่ยว เช่น ดึกร้างหรือบ้านร้าง มักอยู่ในมุมอับ ไม่ค่อยมีผู้คนสัญจรผ่าน จึงเป็นพื้นที่เหมาะสมให้ผู้กระทำผิดสามารถลุดผู้หญิงไปข่มขืนได้ การที่วิทยุร่นหญิงได้ไปอยู่ในสถานที่เปลี่ยวจึงจำเป็นต้องมีมาตรการการป้องกันตนเองมากกว่าการอยู่ในสถานที่อื่นๆ

จากผลการศึกษาจะขัดแย้งกับผลการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศประเภทข่มขืน ข่มขืน กระทำชำเรา อนาคต ฯลฯ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำและทัณฑสถานทั่วราชอาณาจักร พบว่าการข่มขืนส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ จำนวน 163 ราย ในบ้านของญาติ จำนวน 93 ราย ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก จำนวน 91 ราย บ้านของผู้เสียหาย จำนวน 51 ราย บริเวณโรงภาพยนตร์/ศูนย์การค้า จำนวน 20

ราย พงษ์ข้าทางเดิน จำนวน 13 ราย บริเวณเรือสวนไร่นา จำนวน 9 ราย ในโรงแรม จำนวน 3 ราย และบริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว จำนวน 1 ราย จากการวิเคราะห์พบว่าการข่มขืนเกิดขึ้นในบ้านทั้งหมด 398 ราย แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีความสัมพันธ์และรู้จักกันกับเหยื่อเป็นอย่างดี อาจจะเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน ญาติพี่น้อง คนรัก คนรู้จัก แทนที่จะเป็นคนแปลกหน้า ดังนั้นยิ่งถ้าเป็นคนรู้จักหรือคนใกล้ชิดก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องระมัดระวังตัวให้มากขึ้น โดยเฉพาะไม่ควรที่จะไปที่บ้านของคนรู้จักและอยู่กันเพียงลำพัง ควรจะต้องมีบุคคลอื่นอยู่ด้วย เพราะถ้าวัยรุ่นหญิงให้ความไว้วางใจบุคคลใกล้ชิดว่าจะไม่มาทำอันตรายแก่ตนเอง ประมาท ขาดความระมัดระวัง จึงไม่ได้เตรียมการไว้สำหรับป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ก็อาจจะตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราได้โดยไม่รู้ตัว

สมมติฐานที่ 3 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

ตารางที่ 34 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

One-Way Anova

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	522.268	7	74.610	.642	0.720
Within Groups	22297.887	192	116.135		
Total	22820.155	199			

จากตารางที่ 34 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 โดยใช้วิธีทดสอบ One-Way Anova หาความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.720 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนดคือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 3 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน จากผลการวิจัยของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย พบว่าผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่ยอมรับว่าการข่มขืนเหยื่อโดยไม่ได้เตรียมมาก่อน การข่มขืนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จึงเกิดจากการตัดสินใจโดยฉับพลัน ประกอบกับช่องโอกาสเอื้ออำนวย ช่วงเวลาเหมาะสม และสถานที่เหมาะสม เป็นสำคัญ ดังนั้นเมื่อเหยื่อกับผู้กระทำผิดทางเพศอยู่ในมิติที่โอกาส เวลา และสถานที่ประจวบเหมาะ ทาบซ้อนเป็นวงเดียวกัน โดยมี “การตัดสินใจกระทำ” เป็นตัวชี้ขาดนั้นการข่มขืนจึงเกิดขึ้น ขณะเดียวกันหาก “การตัดสินใจกระทำ” ถูกเปลี่ยนเป็น “การยับยั้งชั่งใจ” การข่มขืนย่อมไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน อีกทั้งในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศส่วนหนึ่งคิดว่า เหยื่อเป็นผู้เปิดโอกาสให้ โดยพิจารณาจากการที่เหยื่อยอมติดตามผู้กระทำผิดไปด้วย เหยื่อมาใกล้ชิดสนิทสนม เหยื่อมีอาการมีนเมา หรือการที่เหยื่อผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง ตามลำดับ การที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ เราไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่า ลักษณะท่าทางที่เราแสดงออกไปนั้นอาจเป็นการเชื้อเชิญให้ทำโดยไม่รู้ตัว เพราะในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศที่จ้องหาโอกาสอาจคิดว่าเราได้เปิดโอกาสให้ ทำให้เราสามารถตกเป็นเหยื่อข่มขืนได้ในทุกสถานการณ์ วัยรุ่นหญิงจึงต้องมีการเตรียมพร้อมในการป้องกันตนเองเพื่อที่จะไม่ตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราตลอดเวลา พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราจึงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

ตารางที่ 35 แสดงผลการวิเคราะห์หาความแตกต่างของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

t-test

ระดับความรู้	N	Mean	S.D	t	df	P value
ปานกลาง	36	83.72	13.39	-.905	198	0.367
มาก	164	85.51	10.05			

จากตารางที่ 35 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 โดยใช้วิธีทดสอบ t-test แสดงว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ มีระดับความรู้มากและระดับความรู้ปานกลาง ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.367ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 4 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจันทิกา รอดเรืองเดช (2543) ที่ศึกษาเรื่อง การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม ในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวะที่เป็นสตรี พบว่า นักศึกษาอาชีวะสตรีที่มีความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศไม่แตกต่างกัน การที่วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการแสดงออกใดๆ ในเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน ไม่จำเป็นที่จะต้องสอดคล้องกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน เพราะวัยรุ่นหญิงอาจมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนเป็นอย่างดี แต่ไม่สนใจหรือละเลยต่อพฤติกรรมการป้องกัน

ตนเองจากการถูกข่มขืนได้ เช่น การดื่มสุรา การเที่ยวกลางคืนในสถานเริงรมย์ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการข่มขืนได้ แม้จะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งไม่ดี แต่ด้วยความที่เป็นวัยที่ยังต้องการหาความสนุกสนาน ต้องการคบเพื่อน ทำให้อาจจะเลยต่อการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน

ตารางที่ 36 แสดงผลการสรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1.วัยรุ่นหญิงในสยามแสดควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน		/
2.วัยรุ่นหญิงในสยามแสดควร์ที่อยู่ในสถานทีเดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน	/	
3.วัยรุ่นหญิงในสยามแสดควร์ที่อยู่ในสถานการณเดี๋ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน		/
4.วัยรุ่นหญิงในสยามแสดควร์ทีม่ควมรู้เร่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน		/

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแอสควร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุของการตกเป็นเหยื่อข่มขืนและพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิง และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมมาตรการการป้องกันภัยข่มขืนของวัยรุ่นหญิงต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นหญิงที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ที่มาเที่ยวในย่านสยามแอสควร์ในช่วงเวลา วันเสาร์ และวันอาทิตย์ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามความสะดวก เก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบสอบถามจำนวน 200 คน และจากการสัมภาษณ์จำนวน 7 คน ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ใช้สถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วยวิธี t-test และ One-Way Anova ส่วนข้อมูลที่ได้การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา ซึ่งสามารถสรุปผลการศึกษาวิจัยได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 20.17 ปี อายุต่ำสุด 15 ปี อายุสูงสุด 25 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ร้อยละ 99 มีสถานภาพสมรสเพียงร้อยละ 1 กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ร้อยละ 81 ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพมีเพียงร้อยละ 19 ส่วนใหญ่มีระดับการสูงสุดในระดับชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นหมู่บ้านจัดสรร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะการแต่งกายสุภาพเรียบร้อย กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 95 ไม่เคยรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดว่าเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน ส่วนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5 เคยรับทราบข้อมูลจากบุคคลใกล้ชิดว่าเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน โดยบุคคลใกล้ชิดที่กลุ่มตัวอย่างระบุส่วนใหญ่เป็นเพื่อน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่าจะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนคือ ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันในช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น. . และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าช่วงเวลาที่ออกจากบ้านเป็นประจำทุกวันนั้นไม่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่าจะเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้นที่บริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยมากที่สุดว่าบริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ เป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน และมีกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยน้อยที่สุดว่าบ้านตนเองเป็นสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าสถานที่ที่จะต้องระมัดระวังเมื่ออยู่คนเดียว ได้แก่ บริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าสถานที่ที่ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่กระทำความผิด คือ บริเวณสถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดิกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รับรู้ว่าจะสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืน คือ การอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างมากกว่าการอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว กลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 10 เคยอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตามากกว่า 10 ครั้ง ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา และกลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 83.5 ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่ไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ที่ถูกต้องเรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน อันดับแรกได้แก่ ถ้าตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนควรจะดิ้นรนต่อสู้ขัดขืนมากกว่ายินยอมที่จะถูกข่มขืน คิดเป็นร้อยละ 97 และความรู้ว่าผู้หญิงทุกคนทุกวัยสามารถตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ทั้งหมด และปัจจุบันเหยื่อที่ถูกข่มขืนจะมีแนวโน้มที่มีอายุน้อยลง คิดเป็นร้อยละ 95.5 เท่ากัน และความรู้ที่ไม่ถูกต้อง 2 อันดับแรกได้แก่ การข่มขืนเกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ และเหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อยและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ คิดเป็นร้อยละ 68 และ 60.5 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนในระดับมากมีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 82 และในระดับปานกลางมีจำนวน 36 คนคิดเป็นร้อยละ 18

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราที่ปฏิบัติในระดับมากที่สุด ได้แก่ ไม่ขึ้นรถเมื่อมีคนแปลกหน้าชักชวนให้ขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.68 อันดับรองลงมาคือถ้ามีคนนัดออกเดทไปเที่ยวกันครั้งแรก ควรจะนัดเจอกันในสถานที่ที่มีคนเยอะๆ และหลีกเลี่ยงการดูภาพยนตร์ไปกับผู้ชายตามลำพัง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 ส่วนพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามสแควร์ที่ปฏิบัติในระดับน้อย ได้แก่ ฝึกศิลปะการป้องกันตัว เช่น คาราเต้ ยูโด ชกมวย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.21 และ และมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้ติดตัว เช่น มีด กระไรกร คัทเตอร์ สเปรย์พริกไทย เป็นต้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50

กลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 86.5 ใช้วิธีขอมให้คนร้ายแกะเนื้อต้องตัว โดยไม่ขัดขืน ทำให้นักวิจัยใจแล้วคอยหาโอกาสต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี เป็นการป้องกันตัวถ้าตกอยู่ในสถานการณ์ข่มขืน รองลงมาใช้วิธีพยายามต่อสู้ขัดขืนโดยคิดว่าตายเสียดีกว่าที่จะถูกข่มขืนเพื่อรักษาศักดิ์ศรีเอาไว้ คิดเป็นร้อยละ 8.5 ทำทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์คิดเป็นร้อยละ 4.5 และมีเพียงร้อยละ 0.5 ที่ยอมให้ถูกข่มขืนเพื่อรักษาชีวิต แต่จะจดจำรายละเอียดดำเนินรูปพรรณคนร้ายเพื่อไปแจ้งความภายหลัง กลุ่มตัวอย่างคิดเป็นร้อยละ 59 จะใช้วิธีเตะฝ่าหมาก ทำร้ายไปที่อวัยวะเพศของคนร้ายเป็นวิธีวิธีการต่อสู้ เพื่อหาทางหลบหนี รองลงมาคือใช้วิธีหาไม้หรือของใกล้มือนัดคนร้ายคิดเป็นร้อยละ 15.6 ใช้ทุกวิธีแล้วแต่สถานการณ์คิดเป็นร้อยละ 12.7 ใช้วิธีที่มตามคนร้ายคิดเป็นร้อยละ 7.5 และใช้วิธีกีดกันคนร้ายให้ขาดคิดเป็นร้อยละ 5.2

ส่วนที่ 5 การแสดงข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง

จากคำถามปลายเปิด ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนที่น่าสนใจสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ควรแต่งกายให้มิดชิดเรียบร้อย และแต่งกายให้ถูกกาลเทศะ
2. ควรมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้พกติดตัวเสมอ เช่น มีดพก กระไรกร คัทเตอร์ สเปรย์พริกไทย เป็นต้น
3. ไม่ดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด และปฏิเสธการดื่มสุราหรือยาเสพติดเมื่อมีบุคคลมาชักชวนให้ลอง
4. ไม่เดินทางในสถานที่เปลี่ยวตามลำพัง ถ้าจำเป็นต้องเดินทางควรมีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วย
5. ไม่อยู่กับผู้ชายสองต่อสองตามลำพัง
6. ไม่กลับบ้านดึก ถ้าจำเป็นต้องกลับบ้านดึกควรแจ้งให้คนที่บ้านทราบเพื่อที่จะได้มารับ

7. ไม่ออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ถ้าจำเป็นต้องมีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง
8. ควรฝึกศิลปะป้องกันตัว เช่น เทควันโด ยูโด มวยไทย เป็นต้น
9. อย่าไว้ใจคนอื่นง่าย โดยเฉพาะคนที่เพิ่งรู้จักกัน หรือจะเป็นคนใกล้ชิดก็ตาม
10. ไม่อยู่ในกลุ่มที่มีผู้ชายหลายคนแล้วเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว
11. ติดตามข่าวสารความรู้ เพื่อที่จะได้นำความรู้นั้นมาใช้เป็นวิธีการป้องกันตนเอง
12. ไม่อยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง
13. เมื่อมีคนแปลกหน้าชักชวนให้ขึ้นรถไม่ขึ้นรถไปด้วย
14. ควรมีสติและระมัดระวังในตลอดเวลา ทุกสถานที่ และทุกโอกาส

2. สรุปการพิสูจน์สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน โดยใช้สถิติ One-Way Anova ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.647 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 1 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในช่วงเวลาเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน โดยใช้วิธีทดสอบ One-Way Anova ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.020 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 ว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

โดยพบว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด ส่วนวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกันกับวัยรุ่นหญิงที่อยู่ในสถานที่ที่เขยวกลางคืน และทุกสถานที่ รวมทั้งวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด สถานที่ที่เขยวกลางคืน และทุกสถานที่ จะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน ตามลำดับ

สมมติฐานที่ 3 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์หาความแปรปรวนทางเดียวของพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน โดยใช้วิธีทดสอบ One-Way Anova ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.720 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 3 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน

โดยใช้วิธีทดสอบ t-test แสดงว่าวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ มีระดับความรู้มากและระดับความรู้ปานกลาง ได้ค่า Significance ของการทดสอบเท่ากับ 0.367 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 0.05 ผลการทดสอบมีค่ามากกว่า 0.05 จึงไม่ยอมรับสมมติฐานที่ 4 ว่า วัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ที่มีความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราไม่แตกต่างกัน

3. ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษา พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์ ทำให้ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างจากการเก็บแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า

ช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ ช่วงดึก เวลา 22.01 น.-02.00 น. และกลุ่มตัวอย่างจากการสัมภาษณ์ก็มีความคิดเห็นตรงกันว่าช่วงเวลาที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ เวลา กลางคืน เวลา 22.00 น.-04.00 น. ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศประเภทข่มขืน ข่มขืน กระทำชำเรา อนาคต ฯลฯ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำและทัณฑสถานทั่วยุทธศาสตร์ พบว่าเหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดึก คือ เวลา 22.01 น.-02.00 น.

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสถานที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ สถานที่เปลี่ยว ได้แก่ ดึกร้าง มุมตึก ลานจอดรถ และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานที่เปลี่ยวจะมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเราสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในบ้านคนใกล้ชิด ซึ่งจากผลการศึกษาในประเด็นนี้เป็นการศึกษาถึงความคิดเห็นของวัยรุ่นหญิงในสยาม แสควร์ซึ่งขัดแย้งกับข้อเท็จจริงจากผลการศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศประเภทข่มขืน ข่มขืน กระทำชำเรา อนาคต ฯลฯ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำและทัณฑสถานทั่วยุทธศาสตร์ พบว่าการข่มขืนส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ จำนวน 163 ราย ในบ้านของญาติ จำนวน 93 ราย ในบ้านเพื่อน คนรู้จัก จำนวน 91 ราย บ้านของผู้เสียหาย จำนวน 51 ราย บริเวณโรงพยาบาลศูนย์การค้า จำนวน 20 ราย พงหญ้าข้างทางเดิน จำนวน 13 ราย บริเวณเรือสวนไร่นา จำนวน 9 ราย ในโรงแรม จำนวน 3 ราย และบริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว จำนวน 1 ราย จากการวิเคราะห์พบว่าการข่มขืนเกิดขึ้นในบ้านทั้งหมด 398 ราย แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีความสัมพันธ์และรู้จักกับเหยื่อเป็นอย่างดี อาจจะเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน ญาติพี่น้อง คนรัก คนรู้จัก แทนที่จะเป็นคนแปลกหน้า ดังนั้นยิ่งถ้าเป็นคนรู้จักหรือคนใกล้ชิดก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องระมัดระวังตัวให้มากขึ้น โดยเฉพาะไม่ควรที่จะไปที่บ้านของคนรู้จักและอยู่กันเพียงลำพัง ควรจะต้องมีบุคคลอื่นอยู่ด้วย เพราะถ้าวัยรุ่นหญิงให้ความไว้วางใจบุคคลใกล้ชิดว่าจะไม่มาทำอันตรายแก่ตนเอง ประมาท ขาดความระมัดระวัง จึงไม่ได้เตรียมการไว้สำหรับป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา ก็อาจจะตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราได้โดยไม่รู้ตัว

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน คือ สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว และรองลงมาคือ สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้วางใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น เพราะในสังคมปัจจุบันเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกของอินเทอร์เน็ตที่ทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น นอกเหนือจากครอบครัวและสังคมของตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกมีอิสระมากขึ้น อินเทอร์เน็ตนอกจากจะมีประโยชน์แล้วก็ยังมีโทษ

ด้วย อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางที่ทำให้เกิดการล่อลวง พวกที่ต้องการมีเซ็กซ์กับผู้หญิง ก็มักจะเริ่มต้นความสนิทสนม พุดคุยให้เกิดความไว้วางใจ จนนัดพบในที่สุด ผู้หญิงก็มักจะตกเป็นเหยื่อข่มขืนจากความไว้วางใจ

สาเหตุการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าสาเหตุการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการที่ผู้หญิงออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ตั้งแต่ช่วงเวลา 22.00น.-04.00น. มีการแต่งกายล่อแหลม มีการดื่มของมึนเมา และมีการไว้วางใจทั้งคนแปลกหน้าและคนรู้จักมากเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับงานศึกษาของจุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้ต้องขังคดีความผิดทางเพศประเภทข่มขืน ข่มขืน กระทำชำเรา อนาคต ฯลฯ จำนวน 444 ราย จากเรือนจำและทัณฑสถานทั่วราชอาณาจักร พบว่าเหตุข่มขืนส่วนใหญ่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเด็ก คือ เวลา 22.01 น.-02.00 น. ในสายตาของผู้กระทำผิดทางเพศจะเตะตาเหยื่อแต่งกายในลักษณะ “นุ่งสั้น – รัดรูป – เสื้อ/ชุดบาง – สายเดี่ยว/เกาะอก” ใดๆอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ก็จัดว่าเป็นผู้ที่ตกอยู่ใน “เสื้อฟ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” คือเสี่ยงต่อการถูกข่มขืนเช่นกัน เนื่องจากเสื้อฟ้าการแต่งกายลักษณะที่ล่อแหลมนี้เป็นการ “สื่อสาร” สัญลักษณ์ที่เรียกกันว่า “ภาษาท่าทาง” (Body Language) ในการ “ทำทนายหญิงชวน” ไปยังบรรดาชายหนุ่มทั่วไปให้เหลียวมองและนิยมชมชอบเธอ แต่ขณะเดียวกัน “อาชญากรทางเพศ” ก็ได้รับ “สาร” ที่เธอส่งออกมาด้วยเช่นกัน ความเสี่ยงจึงตกแก่ผู้หญิงที่แต่งกายด้วย “เสื้อฟ้าอาภรณ์ที่เป็นภัยแก่ตัว” เหล่านี้ รวมทั้งต่อผู้หญิงอื่น ๆ ที่เผชิญผ่านเข้ามาในช่วงเวลาและสถานที่เหมาะสมกับการสุกงอมของอารมณ์ความรู้สึกดังกล่าวเช่นกัน ส่วนการที่เหยื่อเปิดโอกาสให้ ด้วยการ “ยอมติดตามไปด้วย – ใกล้ชิดสนิทสนม – ลักษณะท่าทีและพฤติกรรม – เหยื่อมีอาการมึนเมา – ผ่านมาในที่เปลี่ยวตามลำพัง” นั้น มีลักษณะที่แสดงออกเป็น “พฤติกรรม” ก่อนข้างชัดเจน ซึ่งเรียกว่าเป็นเหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม กล่าวคือพฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อ กลับส่งเสริมจูงใจหรือล่อใจให้อาชญากรประกอบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ เช่น การเดินคนเดียวไปในที่มีครกร้าง เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรจะไตร่ตรองได้ว่าเป็นการกระทำตนให้เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศแก่ตน

แนวทางมาตรการการป้องกันภัยข่มขืน

1. ผู้หญิงควรประพฤติตนไม่ให้อยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน เช่น ไม่ควรแต่งกายล่อแหลม ไม่ดื่มแอลกอฮอล์จนเกินปริมาณที่เราจะควบคุมตนเองได้ เป็นต้น และควรเรียนรู้ศิลปะป้องกันตัวทำพื้นฐานไว้บ้าง เพื่อที่จะได้ใช้ในยามคับขัน

2. ควรมีการเสนอข่าวสารความรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรามากขึ้น เพราะปัจจุบันภัยข่มขืนมักมาในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น จึงต้องเสนอวิธีการป้องกันตนเองจากภัยเหล่านี้เพื่อที่จะได้รู้เท่าทันคนร้าย

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการปราบปรามสื่อลามกอนาจารอย่างจริงจัง เช่น ซีดีวีซีที่หาซื้อได้ง่าย เว็บไซต์ลามกต่าง ๆ ที่มีการเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต เพราะเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดภัยข่มขืน

4. ควรมีการแจ้งความดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดเพื่อเป็นการป้องกันมิให้บุคคลอื่นต้องตกเป็นเหยื่อข่มขืนต่อไป

5. ควรมีการส่งเสริมให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น ส่งเสริมทางด้านกีฬาหรือทางด้านดนตรี แทนการใช้เวลาว่างไปในการหมกมุ่นเรื่องเพศหรือยาเสพติด

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการวิจัย

1. ปัญหาเกี่ยวกับแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่าง

ด้านเนื้อหาของแบบสอบถามต้องให้ความสนใจมากพอสมควร และกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ซึ่งถ้าให้มาทำแบบสอบถามที่มีเนื้อหามากถึง 11 หน้า จึงค่อนข้างที่จะไม่ให้ความร่วมมือ ต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลหลายครั้งและใช้ระยะเวลานาน

2. ปัญหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

การหากกลุ่มตัวอย่างที่จะเต็มใจให้สัมภาษณ์ค่อนข้างที่จะหายาก อีกทั้งเนื้อหาที่จะสัมภาษณ์เป็นเรื่องเป็นส่วนตัว จึงต้องใช้ระยะเวลานานในการหากกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์

5. ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาถึงพฤติกรรมในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเราจากกลุ่มตัวอย่างที่เคยรอดพ้นจากเหตุการณ์ข่มขืนมาได้ เพื่อที่จะได้นำประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่าง มาเผยแพร่และส่งเสริมเป็นมาตรการการป้องกันต่อไป

2. เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวัยรุ่นหญิงที่มาเที่ยวในย่านสยามเสกสรรค์ ช่วงเวลากลางวัน ควรมีการศึกษาพฤติกรรมในการป้องกันของวัยรุ่นหญิงที่เที่ยวกกลางคืน เพราะเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กนกพร นุปไพชาติ. ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาสังคมวิทยา คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.

กฤตยา เล่าประสพวัฒนา. การถูกคุกคามทางเพศของสตรี กรณีศึกษา : นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกริก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารองค์การ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก, 2542.

ขวัญไชย สันติภราวาท. สาเหตุการก่ออาชญากรรมทางเพศของผู้ต้องขังเด็ดขาดเรือนจำกลาง นครปฐม ศึกษากรณีข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.

จันทิกา รอดเรืองเดช. การเปิดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ กับความรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรมในการหลีกเลี่ยงต่อการถูกล่วงเกินทางเพศของนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เป็นสตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2543.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย. รายงานการวิจัย ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. ผู้หญิงไทยกับภัยจากอาชญากรรมทางเพศ. วารสารจุฬาวิจัย 21 (กันยายน-ตุลาคม 2545) : 6-14.

ชไมมาศ บรรพพงศ์. ความรู้ ทักษะคิด การปฏิบัติในเรื่องเพศศึกษา การถูกล่วงละเมิดทางเพศ รวมทั้งพฤติกรรมการป้องกันในนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเวชศาสตร์ชุมชน ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

โชติวิเชียร วิเชียรโชติ. ภัยผู้หญิง. กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอไอ พรินติ้ง จำกัด, 2548.

โชติวิเชียร วิเชียรโชติ. ภัยผู้หญิง 2. กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอไอ พรินติ้ง จำกัด, 2549.

เฉลิมพล โสมอินทร์. การใช้ชีวิตของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สุทรไพศาล, 2547.

ไคดানা วอร์เร็น-ฮอลแลนด์. การป้องกันตัวสำหรับหญิง. แปลโดย ธัญญลักษณ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วลัยลักษณ์, 2532.

ธีรารัง ทศนาญชลี. เพศกับอาชญากรรม. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 23 (กันยายน 2529) : 4.

นภาพันท์ เลิศลักษณ์. บทบาทของปัจเจกชนในการป้องกันอาชญากรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา การบริหารงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก, 2545.

นฤพนธ์ จ้อยทองมูล. การกระทำความคิดทางเพศของบุคคลในครอบครัว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา ภาควิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัย, 2544.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. การศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา. รายงานการวิจัย คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. อาชญากรรม (การป้องกัน : การควบคุม). กรุงเทพมหานคร : ภาควิชา รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ (สาขาการบริหารงานยุติธรรม) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.

นันทิ จิตสว่าง . การป้องกันอาชญากรรม. ใน เอกสารการสอนชุดวิชา อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา หน่วยที่ 8-15, หน้า 51-79. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2539.

นิเทศ ดินณะกุล. การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

ปนัดดา พันธุ์พานิช. ทัศนะของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมต่อปัญหาการดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.

ปัทสรา ศิวะพิรุฬห์เทพ. การถอดรหัสสมาชิกของ “การข่มขืน” : ศึกษาเปรียบเทียบผู้รับสารที่มีประสบการณ์ตรงกับผู้รับสารที่มีประสบการณ์ผ่านสื่อ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาสื่อสารมวลชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ประพิมพ์พร อันพาพรหม. การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ประภาพรรณ โอภาสสวัสดิ์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาประชากรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ประสิทธิ์ พัฒนอมร. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2525.

ปริญญญา จิตรกรานทีกิจ. ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราและอนาจาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2539.

ปรีดา ศิริสวัสดิ์. ปฏิกริยาของสังคมต่อหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษากรณีนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎีและมาตรการ .
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ 1991 จำกัด, 2545.

ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม ปัญหา อุปสรรค และ
แนวทางควบคุม. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด การพิมพ์พระนคร, 2531.

พวงเพ็ญ ใจกว้าง. ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราของผู้ต้องขังชาย:ศึกษาเฉพาะกรณี
เรือนจำกลางอุดรธานี, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

มรกต พุทธศุภะ. การศึกษาการคุ้มครองดูแลเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศนักเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

มันที บุรณเขตต์. ลักษณะภูมิหลังและสภาวะทางจิตใจของหญิงที่ถูกข่มขืน : ศึกษา
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก บัณฑิตวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล,
2522.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2530.

วิภากรณ์ คงเจริญ. แนวทางการปฏิบัติต่อหญิงที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา : ศึกษาในทัศนะของนัก
วิชาชีพที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมสงเคราะห์
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2530.

วิมณา ธรรมปรีชา. การคุกคามทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ทัศนคติของประชาชนต่อการข่มขืนกระทำชำเรา.
รายงานการวิจัย สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

สิรินทร์ ศรีประสิทธิ์. ทักษะทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการล้วงเกินทางเพศ ของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545.

สำนักงานแผนงานและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. คู่มือประชาชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2541.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : บริษัทเฟื่องฟ้าพรินติ้ง จำกัด, 2544.

สุชีลา ตันชัยนันท์. ข่มขืน : ปัญหาความรุนแรงทางเพศ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ผลึก, 2535.

สุดสงวน สุธีสร. เหยื่ออาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.

สุดสงวน สุธีสร. อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

สุบรรณ พันธ์วิชาวาส และคณะ. รายงานการวิจัยสถานการณ์อาชญากรรมทางเพศด้านการข่มขืนกระทำชำเราในประเทศไทย. วารสารอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม 3 (กรกฎาคม 2528) : 47-60.

สุพัตรา สุภาพ. เคล็ดลับทำงานแบบมือโปร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมนิติ, 2549.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม2. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม3. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม4. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม5. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2543.

สุพัตรา สุภาพ. จับใจคน จับใจงาน เล่ม6. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2546.

สุพัตรา สุภาพ. เรื่องวุ่น...วุ่นไฮเทค. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2545.

สุธีระ ฤกษ์วัลย์. การนิยามความหมายใหม่ของการข่มขืนในสังคมไทยกับประเด็นสิทธิมนุษยชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาการปกครอง ภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

สุรพล กาญจนะจิตรา. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

สุรพล ศรีวงศ์. การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำความคิดเกี่ยวกับเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.

สุวัทนา อารีพรรค. การผิดปรกติทางจิต. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

อึ้งนพ ชูบำรุง. ว่าด้วยเหยื่ออาชญากรรม. นครปฐม : โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาสาธารณสุขอาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.

อัมพร โอตระกุล และคณะ. ปัจจัยชักจูงให้ประกอบความผิดทางเพศโดยการข่มขืนของผู้ต้องขังชาย. รายงานการวิจัย คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2526.

อาภาภรณ์ พิสูจน์จักรวาท. มาตรการที่ชุมชนและสังคมใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

เอกรงค์ ภาณุพงษ์. ข่มขืน...ภัยผู้หญิง. กรุงเทพมหานคร : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2547.

ภาษาอังกฤษ

Adler, Freda., and O.W. Mueller, Gerhard. Criminology. 4th ed. New York : Mc Graw-Hill Companies, 2001.

Andra, Medea., and Kathleen, Thompson. Against Rape. Toronto : Doubleday Canada Ltd., 1974.

Bartol, Curt. R. Criminal Behavior : A Psychosocial Approach. 6th ed. New Jersey : A Prentice-Hall Company, 2002.

Bohmer , Carl , and Parrot , Andrea. Sexual Assault on Campus. New York : Lexington Books, 1993.

Box, Steven. Power, Crime, and Mystification. London : Travistock Publications, 1983.

Burgess, Ann. W., and Holmstrom, Lynda. L. The Victim of Rape. New York : John Wiley & Sons, 1978.

Burgess, Ann. W., and Holmstrom, Lynda. L. Rape : Crisis and Recovery. Maryland : A Prentice-Hall Company, 1979.

Golan, Naomi. Treatment in Crisis Situation. New York : Collar Macmillan Publisher, 1978.

Groth, Nicholas. A., and Binbaum, Jean. H. Men Who Rape : The psychology of the offender. New York : Plenum Press, 1979.

Groth, Nicholas. A. Men Who Rape. New York : Plenum Press, 1981.

Schmitt, Glenn.R. Extent, Nature, and Consequences of Rape Victimization : Findings From the National Violence Against Women Survey. Washington,DC : National Institute of Justice, 2006.

Temkin, Jennifer. Rape and the criminal justice system. London : Dartmouth, 1995.

Van Wormer, Katherine. S., and Bartollas, Clemens. Women and the criminal justice system. Maryland : A Pearson Education Company, 2000.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามวิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่อข่มขืนของวัยรุ่นหญิงในสยามแสควร์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง กรุณาเติมข้อความ หรือใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เป็นความจริงมากที่สุด

1. ปัจจุบันท่านมีอายุ _____ ปี (เศษเกิน 6 เดือน ให้ปัดเป็น 1 ปี)
2. ท่านมีสถานภาพ
 1. โสด
 2. สมรส
 3. อื่น ๆ โปรดระบุ _____
3. ปัจจุบันท่านกำลัง
 1. ศึกษาอยู่ (กรุณาตอบข้อ 3)
 2. ประกอบอาชีพ โปรดระบุ _____ (กรุณาตอบข้อ 4)
 3. อื่น ๆ โปรดระบุ _____ (กรุณาตอบข้อ 4)
4. ถ้าท่านกำลังศึกษาท่านศึกษาอยู่ในระดับชั้น
 1. มัธยมศึกษาตอนต้น
 2. มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.
 3. อนุปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า
 4. ปริญญาตรี
 5. ปริญญาโท
 6. อื่น ๆ โปรดระบุ _____
5. ถ้าท่านประกอบอาชีพแล้ว ท่านจบการศึกษาในระดับชั้น
 1. มัธยมศึกษาตอนต้น
 2. มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช.
 3. อนุปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า
 4. ปริญญาตรี
 5. ปริญญาโท
 6. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

6. ปัจจุบันท่านมีรายได้ _____ บาท/เดือน

7. ท่านมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัด _____

8. ปัจจุบันท่านพักอาศัย

1. พักอาศัยอยู่คนเดียว
2. พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา
3. พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง
4. พักอาศัยอยู่กับเพื่อน
5. พักอาศัยอยู่กับแฟน
6. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

9. ลักษณะที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของท่าน

1. หมู่บ้านจัดสรร
2. ชุมชนแออัด
3. ย่านการค้าที่เป็นตึกแถว
4. แฟลต หรือ อพาร์ทเมนต์
5. หอพักนิสิต
6. คอนโดมิเนียม
7. บ้านเดี่ยว แถบชานเมือง
8. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

10. ลักษณะการแต่งกายของท่าน

1. แต่งกายตามแฟชั่น
2. แต่งกายเชิ้กซี่
3. แต่งกายสุภาพเรียบร้อย
4. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

11. ท่านมีบุคคลใกล้ชิดเคยตกอยู่ในเหตุการณ์ข่มขืนหรือไม่

1. มี โปรดระบุ _____
2. ไม่มี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงของวัยรุ่นหญิงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับช่วงเวลาที่วัยรุ่นหญิงมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

1. ท่านรับรู้ข่าวเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้น ช่วงเวลาใดเกิดเหตุการณ์ข่มขืนมากที่สุด

1. ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.
2. ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.
3. ช่วงบ่าย เวลา 14.01-18.00 น.
4. ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.
5. ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.
6. ช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.
7. ตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง
8. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

2. ช่วงเวลาใดที่ท่านคิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืน (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

1. ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.
2. ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.
3. ช่วงบ่าย เวลา 14.01-18.00 น.
4. ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.
5. ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.
6. ช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.
7. ตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง
8. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

3. ช่วงเวลาใดที่ท่านออกจากบ้านเป็นประจำทุกวัน (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

1. ช่วงเช้า เวลา 06.01-10.00 น.
2. ช่วงสาย เวลา 10.01-14.00 น.
3. ช่วงบ่าย เวลา 14.01-18.00 น.
4. ช่วงเย็นค่ำ เวลา 18.01-22.00 น.
5. ช่วงดึก เวลา 22.01-02.00 น.
6. ช่วงใกล้สว่าง เวลา 02.01-06.00 น.

7. ตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง

8. อื่น ๆ โปรดระบุ _____

4. ช่วงเวลานั้นท่านคิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนหรือไม่

1. ใช่

2. ไม่ใช่

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานที่ที่วัยรุ่นหญิงมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

1. ท่านรับรู้ข่าวเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้น สถานที่ใดเกิดเหตุการณ์ข่มขืนมากที่สุด

1. บ้านของตนเอง

2. บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน

3. บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว ได้แก่ มุมตึก ลานจอดรถ

4. บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา

5. บริเวณโรงพยาบาลศูนย์ หรือศูนย์การค้า

6. สถานที่ที่เกี่ยวกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์

7. สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ _____

2. สถานที่เหล่านี้ท่านคิดว่ามีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนหรือไม่

สถานที่	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อย ที่สุด
1. บ้านของตนเอง					
2. บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน					
3. บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว ได้แก่ มุมตึก ลานจอดรถ					
4. บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา					
5. บริเวณโรงพยาบาลศูนย์ ศูนย์การค้า					
6. สถานที่ที่เกี่ยวกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์					

3. สถานที่ใดที่ท่านจะต้องระมัดระวังตัวเมื่ออยู่คนเดียว (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- 1 บ้านของตนเอง
- 2 บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน
- 3 บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว ได้แก่ มุมตึก ลานจอดรถ
- 4 บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา
- 5 บริเวณโรงพยาบาล หรือศูนย์การค้า
- 6 สถานที่ที่เที่ยวกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์
- 7 สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ _____

4. สถานที่ใดที่ท่านคิดว่าผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เป็นสถานที่กระทำความผิด (เลือกตอบเพียง 1 ข้อ)

- 1 บ้านของตนเอง
- 2 บ้านคนใกล้ชิด ได้แก่ บ้านญาติ บ้านเพื่อน บ้านแฟน
- 3 บริเวณตึกร้าง ที่เปลี่ยว ได้แก่ มุมตึก ลานจอดรถ
- 4 บริเวณโรงเรียน หรือสถานศึกษา
- 5 บริเวณโรงพยาบาล หรือศูนย์การค้า
- 6 สถานที่ที่เที่ยวกกลางคืน ได้แก่ ผับ บาร์
- 7 สถานที่อื่น ๆ โปรดระบุ _____

2.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงมีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนกระทำชำเรา

1. ท่านรับรู้ข่าวเหตุการณ์ข่มขืนที่เกิดขึ้น สถานการณ์ใดที่เกิดเหตุการณ์ข่มขืนมากที่สุด

- 1 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว
- 2 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา
- 3 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว
- 4 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด
- 5 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง
- 6 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชาย

ที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น

7 สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่นหญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน ท่านจึงนั่งรถไปกับเขาด้วย เป็นต้น

8 สถานการณ์อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2. สถานการณ์เหล่านี้ท่านคิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนหรือไม่

สถานการณ์	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็น ด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อย ที่สุด
1. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว					
2. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา					
3. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว					
4. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด					
5. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง					
6. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น					
7. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่นหญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน ท่านจึงนั่งรถไปกับเขาด้วย เป็นต้น					

3. ท่านเคยอยู่ในสถานการณ์เหล่านี้หรือไม่ ภายในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา

สถานการณ์	ไม่เคยอยู่	เคยอยู่ น้อยกว่า 5 ครั้ง	เคยอยู่ มากกว่า 5 ครั้ง แต่ ไม่เกิน 10 ครั้ง	เคยอยู่ มากกว่า 10 ครั้ง (เป็น ประจำ)
1. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่คนเดียวในสถานที่เปลี่ยว				
2. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา				
3. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มที่มีแต่ผู้ชายและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียว				
4. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด				
5. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง				
6. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่เพิ่งรู้จักกัน เช่น การนัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักจากการเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพัง เป็นต้น				
7. สถานการณ์ที่วัยรุ่นหญิงไว้ใจคนที่รู้จักกัน เช่น วัยรุ่นหญิงเดินทางกลับบ้านคนเดียวในเวลากลางคืน และมีคนรู้จักขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน ท่านจึงนั่งรถไปกับเขาด้วย เป็นต้น				

4. สถานการณ์เหล่านั้นท่านคิดว่าเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อข่มขืนหรือไม่

1. ใช่

2. ไม่ใช่

ตอนที่3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้เรื่องการตกเป็นเหยื่อข่มขืน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อความ	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง
1. ผู้หญิงทุกคนทุกวัยสามารถตกเป็นเหยื่อการข่มขืนกระทำชำเราได้ทั้งหมด		
2. การถูกข่มขืนกระทำชำเราเกิดขึ้นเฉพาะกับผู้หญิงที่แต่งกายยั่วยุเท่านั้น		
3. ผู้หญิงที่ถูกข่มขืนโดยคนรู้จักหรือคนรักมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น		
4. ผู้กระทำผิดทางเพศส่วนใหญ่เป็นผู้ด้อยสติปัญญาและมีปัญหาทางด้านจิตใจ		
5. ปัจจุบันเหยื่อที่ถูกข่มขืนจะมีแนวโน้มที่มีอายุน้อยลง		
6. การข่มขืนไม่ได้เกิดขึ้นในบ้านของผู้กระทำผิดทางเพศ		
7. เหตุการณ์ข่มขืนมีโอกาสเกิดขึ้นในเวลากลางคืนมากกว่าช่วงเวลาอื่น		
8. สุราและของมึนเมาไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการข่มขืน		
9. ถ้าท่านตกอยู่ในเหตุการณ์ที่จะถูกข่มขืนท่านควรจะดิ้นรนต่อสู้ขจัดข่มขืนมากกว่ายินยอมที่จะถูกข่มขืน		
10. เหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ค่อนข้างเรียบร้อยและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้		
11. เหยื่อที่ถูกข่มขืนส่วนใหญ่ไม่เคยเตรียมการไว้สำหรับการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืน		

ตอนที่4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

พฤติกรรม / ความสม่ำเสมอ	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ปฏิบัติ น้อยที่สุด
1.ท่านแต่งกายมิดชิด เช่น ไม่นุ่งสั้น หรือไม่ใส่เสื้อสายเดี่ยว หรือไม่ใส่ชุดรัดรูป เมื่อออกจากบ้าน					
2.ท่านพุดจาสุภาพ ไม่พุดเชยชวน หรือ หยอกล้อกับผู้ชาย					
3.ท่านมีอุปกรณ์ป้องกันตัวไว้ติดตัว เช่น มีด กรรไกร คัทเตอร์ สเปรย์พริกไทย เป็นต้น					
4.ท่านฝึกศิลปะการป้องกันตัว เช่น การราเต้ ยูโด ชกมวย และอื่น ๆ					
5.ท่านมักจะสังเกตสิ่งรอบตัว กรณีที่ สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติจะได้หลีกเลี่ยงและ ป้องกันได้					
6.ท่านปิดบ้านมิดชิดเมื่อท่านอยู่บ้านคน เดียว					
7.ท่านไม่เปิดประตูต้อนรับผู้ชายที่มาส่ง บ้าน ไม่ว่าจะสนิทสนมกันมากเพียงใดก็ ตาม					
8.ท่านไม่ให้เพื่อนชายหรือคนรู้จักที่เป็น ผู้ชายเข้ามาในบ้านเมื่อท่านต้องอยู่บ้านคน เดียว					
9.ท่านหลีกเลี่ยงที่จะเดินที่เปลี่ยวตามลำพัง เช่น มุมตึก ลานจอดรถ					
10.ท่านหลีกเลี่ยงการไปนอนค้างคืนบ้าน เพื่อนโดยไม่จำเป็น					

พฤติกรรม / ความสม่ำเสมอ	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ปฏิบัติ น้อยที่สุด
11.การออกนอกบ้านในเวลากลางคืนไม่ควรไปโดยลำพัง จะต้องมามีเพื่อนไปด้วยทุกครั้ง					
12.ท่านไม่เที่ยวกลางคืนหรือเที่ยวในสถานเริงรมย์ เช่น ผับ บาร์					
13.ท่านปฏิเสธการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เหล้า เบียร์ เมื่อออกจากบ้าน					
14.ถ้าท่านโดยสารรถแท็กซี่เพียงลำพัง ไม่ควรหลับ และคอยดูเส้นทางตลอดเวลา					
15.ท่านไม่ขึ้นรถประจำทางที่ไม่มีผู้โดยสารในเวลากลางคืน					
16.ท่านปฏิเสธการอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในที่ลับตา					
17.ท่านไม่นั่งอยู่คนเดียวกับเพื่อนชายหลาย ๆ คนในเวลากลางคืน					
18.ท่านไม่ขึ้นรถ เมื่อมีคนแปลกหน้าชักชวนให้ขึ้น					
19.ท่านหลีกเลี่ยงการดูภาพยนตร์ไปกับผู้ชายตามลำพัง					
20.ท่านไม่นัดพบกับเพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันตามลำพัง เช่น เพื่อนชายที่เพิ่งรู้จักกันทาง internet เป็นต้น					
21.ถ้าท่านมีคนนัดออกเดทไปเที่ยวกันครั้งแรก ควรจะนัดเจอกันในสถานที่ที่มีคนเยอะๆ					

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวลดาวัลย์ รุ่งเรืองพัฒนา เกิดเมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2521 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต จากคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปี 2544 และปีการศึกษา 2546 ได้เข้าศึกษาต่อหลักสูตรสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันทำงานเป็นนักสังคมสงเคราะห์ ที่โรงพยาบาลศิริราช

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย